

Një Karolinë e Krishtlindjeve; Një histori fantazmë e Krishtlindjeve

Charles Dickens

Titulli: Një Karolinë e Krishtlindjeve Një histori fantazmë e Krishtlindjeve

Autori: Charles Dickens Gjuha: Shqipe

Një Karolinë e Krishtlindjeve NE PROSE DUKE QEN Një histori fantazmë e Krishtlindjeve

nga Charles Dickens

PARATHNIE

Jam përpjekur në këtë libër të vogël Fantazëm, për të ngritur Fantazma e një Ideje, e cila nuk do ta vendosë timen lexuesit nga humori me veten e tyre, me njeri-tjetrin, me sezonin, ose me mua. Le të përndjekë shtëpitë e tyre këndshëm, dhe askush nuk dëshiron ta vendosë.

Miku dhe Shërbëtori i tyre besnik, CD Dhjetor, 1843.

PRMBAJTJA

Shtiza I: Fantazma e Marley Shtiza II: I pari i tre shpirtrave Shtiza III: E dyta e tre shpirtrave Shkalla IV: E Fundit e Shpirtrave Shtiza V: Fundi i saj

STAVE I: Fantazma e Marley

MARLEY ishte e vdekur: për të filluar. Nuk ka dyshim çfarëdo në lidhje me atë. Regjistri i varrimit të tij ishte nënshkruar nga kleriku, nëpunësi, sipërmarrësi, dhe kryengritësi. Scrooge e nënshkroi atë: dhe Emri i Scrooge ishte i mirë me 'Ndrysho, për gjithçka që ai kishte zgjedhi të vinte dorën. Plaku Marley ishte po aq i vdekur sa një gozhdë dere.

Mendje! Nuk dua të them se e di, nga imja njohuritë e veta, ajo për të cilën ka vdekur veçanërisht një gozhdë dere. Unë mund të jem i prirur, vetë, për të e konsideroni një gozhdë arkivoli si copën më të vdekur të hekurit në tregti. Por mençuria e paraardhësve tanë është në krahasim; dhe duart e mia të palejuara nuk do ta shqetësojë atë, ose shteti është bërë për të. Ti prandaj do të më lejojë të përsëris, prerazi, se Marley ishte po aq i vdekur sa një gozhdë dere.

Scrooge e dinte që ai kishte vdekur? Sigurisht që ai e bëri. Si mund të ishte ndryshe? Scrooge dhe ai ishin partnerë për nuk e di sa vjet. Scrooge ishte ekzekutuesi i tij i vetëm, administratori i tij i vetëm, i vetmi caktojë, legatarin e tij të vetëm rezidencial, mikun e tij të vetëm, dhe vajtues i vetëm Madje, edhe Scrooge nuk ishte aq i tmerrshëm i prerë nga ngjarja e trishtuar, por që ai ishte një i shkëlqyeshëm njeri i biznesit në ditën e varrimit, dhe e solemnizoi atë me një pazar të padyshimtë.

Përmendja e varrimit të Marley më kthen përsëri pika nga e fillova. Nuk ka dyshim se Marley ishte i vdekur Kjo duhet të kuptohet qartë, ose asgjë e mrekullueshme nuk mund të vijë nga historia që po shkoj të lidhen. Nëse nuk do të ishim plotësisht të bindur se Babai i Hamletit vdiq para se të fillonte shfaqja, atje nuk do të ishte asgjë më e shquar në marrjen e tij a shëtiti natën, në një erë të lindjes, në muret e tij, sesa do të kishte në çdo moshë të mesme zotëria del me nxitim pasi errësohet në një erë vend - të themi Oborri i Kishës së Shën Palit për shembull - fjalë për fjalë për të habitur mendjen e dobët të djalit të tij.

Scrooge nuk e pikturoi kurrë emrin e Old Marley. Atje qëndroi, vite më pas, mbi magazinën dera: Scrooge dhe Marley. Firma njihej si Scrooge dhe Marley. Ndonjëherë njerëz të rinj në biznes i quajtur Scrooge Scrooge, dhe nganjëherë Marley, por ai iu përgjigj të dy emrave. Ishte e gjitha njëjtë me të.

Oh! Por ai ishte një dorë e ngushtë e grushtit, Scrooge! një shtrydhje, çrregullim, kapje, gërvishtje, shtrëngim, lakmitar, mëkatar i vjetër! E vështirë dhe e mprehtë si stralli, nga e cila asnjë çelik nuk kishte goditur kurrë zjarr bujar; sekret, dhe i mbyllur në vetvete, dhe i vetmuar si një gocë deti. i ftohtë brenda tij ngriu tiparet e tij të vjetra, e theksoi me majë hundën, ia zbeh faqen, ia ngurtësoi ecjen; bëri të tijat sytë e kuq, buzët e tij të holla blu; dhe foli me mendjemprehtësi në të tijin zërin bezdisës. Një rim i ftohtë ishte mbi kokën e tij dhe mbi të vetullat, dhe mjekrën e tij të egër. Ai e mbajti veten e tij të ulët temperatura gjithmonë rreth tij; ai bëri akullin në zyrën e tij ditët e qenve; dhe nuk e shkriu atë një gradë në Krishtlindje.

Vapa dhe i ftohti i jashtëm kishin pak ndikim në Scrooge. Asnjë ngrohtësi nuk mund të ngrohte, asnjë mot dimëror ftohtë atë. Asnjë erë që fryu nuk ishte më e hidhur se ai, asnjë dëborë nuk binte më shumë për qëllimin e saj, nr duke goditur shiun më pak të hapur ndaj përgjërimit. Moti i keq nuk e bëri di ku ta kem. Shiu më i rëndë, dhe bora, breshëri dhe shiu mund të mburren me avantazhin mbi të në vetëm një aspekt. Ata shpesh “zbritën” bukur, dhe Scrooge kurrë nuk e bëri.

Askush nuk e ndaloi kurrë në rrugë për të thënë, me vështrime të këndshme, “I dashuri im Scrooge, si jeni? Kur do të vish të më shohësh? “Asnjë lypës nuk është lutur atë për të dhuruar një gjë të vogël, asnjë fëmijë nuk e pyeti atë ora ishte, asnjë burrë apo grua kurrë një herë në të gjitha jeta e tij kërkoi rrugën për një vend të tillë, të Scrooge. Edhe qentë e të verbërve u shfaqën njohin atë; dhe kur e panë se po vinte, do tërheqin pronarët e tyre në porta dhe nëpër gjykata; dhe atëherë do të tundte bishtin sikur të thoshin: “Jo syri fare është më mirë se një sy i keq, mjeshtër i errët! ”

Por çfarë i interesonte Scrooge! Ishte vetë gjëja atij i pelqeu. Për të dalë në rrugën e tij përgjatë shtigjeve të mbushura me njerëz e jetës, duke paralajmëruar të gjithë simpatinë njerëzore për të mbajtur distancën e saj, ishte ajo që ata të ditur i quajnë “arra” Skroogut.

Njëherë e një kohë - nga të gjitha ditët e mira të vitit, në prag të Krishtlindjes - Plaku Scrooge ishte ulur i zënë me të shtëpi numërimi. Ishte mot i ftohtë, i zyrtë, thumbues: mjegull withal: dhe ai mund të dëgjonte njerëzit në gjykatën jashtë, shkoni duke mbajtur frymë lart e poshtë, duke rrahur duart e tyre mbi gjinj të tyre dhe duke goditur këmbët e tyre mbi gurët e trotuarit për t'i ngrohur. Orët e qytetit kishin vetëm sa shkuan tre, por ishte mjaft errësirë tashmë - nuk kishte qenë dritë gjatë gjithë ditës - dhe qirinjtë po flakëronin në dritaret e zyrave fqinje, si njolla me ngjyrë të kuqërremtë në ajrin e prekshëm ngjyrë kafe. Mjegulla erdhi duke derdhur në çdo cep dhe vrimë çelësi, dhe ishte aq e dendur pa, sa që edhe pse gjykata ishte e më e ngushtë, shtëpitë përballë ishin thjesht fantazma. Për të parë renë e errët që zbret, errësohet gjithçka, dikush mund të ketë menduar se Natyra jetoi shumë dhe po bënte birrë në një shkallë të gjerë.

Dera e shtëpisë së numërimit të Scrooge ishte e hapur që ai të mund të vështronte nëpunësin e tij, i cili në një një qelizë e mjerueshme e përtejme, një lloj rezervuari, po kopjonte letra. Scrooge kishte një zjarr shumë të vogël, por atë të nëpunësit zjarri ishte aq shumë më i vogël sa dukej si një qymyr Por ai nuk mund ta plotësonte atë, sepse Scrooge mbahej kutia e qymyrit në dhomën e tij; dhe me siguri si nëpunësi hyri me lopatë, parashikoi mjeshtri se do të ishte e nevojshme që ata të ndahen. Prandaj nëpunësi veshi ngushëlluesin e tij të bardhë dhe u përpoq që ngroh veten në qiri; në të cilën përpjekje, duke mos qenë një njeri me një imagjinatë të fortë, ai dështoi.

“Një Krishtlindje e lumtur, xhaxha! Zoti të ruajt!” qau një zë i gëzuar. Ishte zëri i Scrooge nipi, i cili e goditi aq shpejt saqë ishte kështu intimacioni i parë që kishte për qasjen e tij.

“Bah!” tha Scrooge, “Humbug!”

Ai ishte ngrohur aq shumë me ecjen e shpejtë në zonë mjegulla dhe ngrica, ky nipi i Skroxit, që ishte të gjitha në një shkëlqim; fytyra e tij ishte e kuqërremtë dhe e bukur; e tij sytë shkëlqyen dhe fryma i tymosi përsëri.

“Krishtlindja një humbug, xhaxha!” tha ai i Scrooge nipi “Nuk e keni fjalën për këtë, jam i sigurt?”

“Po,” tha Scrooge. “Gëzuar Krishtlindjen! Çfarë e drejtë a keni qejf? Çfarë arsye keni të jetë i gëzuar? Ju jeni mjaft i varfër.”

“Eja, pra”, u përgjigj nipi me ngulm. “Çfarë e drejtë duhet të jesh i dëshpëruar? Çfarë arsye keni të jesh i zymtë? Ju jeni mjaft i pasur.”

Scrooge nuk ka përgjigje më të mirë të gatshëm i momentit, tha: “Bah!” përsëri; dhe e ndiqte atë lart me “Humbug”.

“Mos u kryqëzo, xhaxha!” tha nipi.

“Çfarë tjetër mund të jem,” u përgjigj xhaxhai, “kur unë të jetosh në një botë të tillë budallenjsh si kjo? Gëzuar Krishtlindjet! Jashtë gëzuar Krishtlindjen! Çfarë është Krishtlindja kohë për ju por një kohë për të paguar faturat pa para; një kohë për të gjetur veten një vit më të vjetër, por jo një orë më i pasur; një kohë për të balancuar librat tuaj dhe të kesh çdo send në një duzinë të rrumbullakët prej muajsh të paraqitur të vdekur kundër jush? Po të mundesha puno vullnetin tim, “tha Scrooge i indinjuar,” çdo idiot i cili vazhdon me ‘Gëzuar Krishtlindjen’ në buzët e tij, duhet të zihet me budingun e tij dhe të varroset me një kunj të shenjtë në zemrën e tij. Ai duhet!”

“Xhaxha!” u lut nipi.

“Nipi!” ia ktheu xhaxhai ashpër, “mbaj Krishtlindjet në mënyrën tënde dhe më lejo ta mbaj në timin.”

“Mbaje!” përsëriti nipi i Scrooge. “Por ti mos e mbaj.”

“Më lër ta lëmë të qetë, atëherë”, tha Scrooge. “Shumë mirë mund të të bëjë! Shumë mirë që ka bërë ndonjëherë ti!”

“Ka shumë gjëra nga të cilat mund të kem e mire e derivuar, me te cilen nuk kam perfituar, guxoj thonë, “u kthye nipi.” Krishtlindjet mes pushoni Por jam i sigurt se gjithmonë kam menduar për Krishtlindjet koha, kur ajo të ketë ardhur e rrumbullakët - përveç nderim për shkak të emrit dhe origjinës së tij të shenjtë, nëse ka ndonjë gjë që i përkasin asaj mund të jetë përveç kësaj - si a kohe e mire; një lloj, falës, bamirës, i këndshëm koha; e vetmja kohë që di, në kalendarin e gjatë të vitit, kur burrat dhe gratë duken me një pëlqim për të hapur zemrat e tyre të mbyllura lirisht dhe për të menduar të njerëzve poshtë tyre sikur të ishin vërtet bashkudhëtarët në varr, dhe jo një garë tjetër të krijesave të lidhura në udhëtime të tjera. Dhe për këtë arsye, xhaxhai, megjithëse nuk ka vendosur kurrë një copë ari ose argjendi në xhepin tim, besoj se

më ka bërë mirë dhe do të më bëjë mirë; dhe unë them, Zoti e bekoftë!
”

Nëpunësi në Tank duartrokiti padashur. Duke u bërë menjëherë i ndjeshëm për papershtatshmërinë, ai ndezi zjarrin dhe shuahti shkëndijën e fundit të dobët për gjithnjë.

“Më lër të dëgjoj një tingull tjetër nga ti”, tha Scrooge, “dhe ju do të mbani Krishtlindjet tuaja duke humbur gjendja jote! Ju jeni një folës mjaft i fuqishëm, zotëri, “shtoi ai, duke iu drejtuar nipit të tij.” Ju pyes veten mos shkoni në Parlament “.

“Mos u zemëro, xhaxhi. Eja! Nesër darko me ne”.

Scrooge tha se do ta shihte - po, vërtet ai bëri Ai shkoi në të gjithë gjatësinë e shprehjes, dhe tha se do ta shihte së pari në atë ekstremitet.

“Por pse?” - thirri nipi i Scrooge. “Pse?”

“Pse u martove?” - tha Scrooge.

“Sepse u dashurova”.

“Sepse u dashurove!” Gërmuan Scrooge, sikur kjo ishte e vetmja gjë në botë më qesharake sesa një Krishtlindje e gëzuar. “Mirembrema!”

“Jo, xhaxha, por ti kurrë nuk ke ardhur të më shohësh më parë që ndodhi Pse ta jepni si arsye për jo po vjen tani? ”

“Mirëmëngjesi”, tha Scrooge.

“Unë nuk dua asgjë nga ju; nuk kërkoj asgjë nga ju; pse nuk mund te jemi miq? ”

“Mirëmëngjesi”, tha Scrooge.

“Më vjen keq, me gjithë zemër, që ju gjeta ashtu i vendosur Ne kurrë nuk kemi pasur ndonjë grindje, për të cilën unë kanë qenë një parti. Por unë e kam bërë gjyqin në homazhe për Krishtlindje, dhe unë do të mbaj Krishtlindjet e mia humor deri në të fundit. Pra, një Gëzuar Krishtlindjen, xhaxha! ”

“Mirembrema!” - tha Scrooge.

“Dhe Gëzuar Vitin e Ri!”

“Mirembrema!” - tha Scrooge.

Nipi i tij u largua nga dhoma pa asnjë fjalë të zemëruar, megjithëkëtë. Ai u ndal në derën e jashtme për të dhuroni përshëndetjet e sezonit nëpunësin, i cili, i ftohtë siç ishte, ishte më i ngrohtë se Scrooge; sepse ai u kthye ato përzemërsisht.

“Shtë një tjetër shok”, mërmëriti Scrooge; Kush e dëgjoi atë: “nëpunësi im, me pesëmbëdhjetë monedha a javë, dhe një grua dhe familje, duke folur për një qejf Krishtlindje. Do të tërhiqem në Bedlam “.

Ky i çmendur, duke e lënë nipin e Scrooge jashtë, kishte le të hyjnë dy persona të tjerë. Ata ishin zotërinj e këndshme për t'u parë, dhe

tani qëndroi, me kapelet e tyre të hapura, në zyrën e Scrooge. Ata kishin libra dhe letra në duart e tyre dhe u përkulën para tij.

“Unë besoj se Scrooge dhe Marley janë”, tha një nga ata zotërinj, duke iu referuar listës së tij. “Kam kënaqësinë duke iu drejtuar Z. Scrooge, apo Z. Marley?”

“Z. Marley ka vdekur këto shtatë vjet,” U përgjigj Scrooge. “Ai vdiq shtatë vjet më parë, pikërisht kjo natën “.

“Ne nuk kemi dyshim se liberaliteti i tij është i përfaqësuar mirë nga partneri i tij i mbijetuar “, tha zotëria, duke paraqitur letrat kredenciale të tij.

Sigurisht që ishte; sepse kishin qenë dy fis shpirtrat. Në fjalën ogurzezë “liberalitet”, Scrooge vrenjti, dhe tundi kokën dhe dha letrat kredenciale mbrapa

“Në këtë sezon festiv të vitit, Z. Scrooge,” tha zotëria, duke marrë një stilolaps, “është më shumë se zakonisht e dëshirueshme që ne duhet ta bëjmë pak të lehtë furnizim për të Varfërit dhe të varfërit, të cilët vuajnë shumë në kohën e tanishme. Shumë mijëra janë brenda dëshirojnë gjëra të domosdoshme; qindra mijëra janë në nevojë për komoditet të përbashkët, zotëri “.

“A nuk ka burgje?” - pyeti Scrooge.

“Shumë burgje”, tha zotëria duke shtrirë stilolaps përsëri.

“Dhe shtëpitë e punës së Unionit?” kërkoi Scrooge. “A janë ata ende në veprim?”

“Ata janë. Ende,” u përgjigj zotëria, “uroj Mund të them se nuk ishin ”.

“Rutine dhe Ligji i Varfër janë me forcë të plotë, atëherë? “tha Scrooge.

“Të dy shumë të zënë, zotëri”.

“Oh! Unë kisha frikë, nga ajo që thatë në fillim, se diçka kishte ndodhur për t'i ndaluar ata në kurs i dobishëm “, tha Scrooge.” Unë jam shumë i kënaqur që dëgjojeni atë “.

“Nën përshtypjen se ato mezi furnizojnë Brohoritje e krishterë e mendjes ose trupit për turmën “, ia ktheu zotëria, “disa prej nesh po përpiqen për të mbledhur një fond për të blerë të varfrit disa mish dhe pije, dhe mjetet e ngrohtësisë. Ne zgjedhim këtë kohë, sepse është një kohë, nga të gjithë të tjerët, kur Dëshira ndihet fort, dhe bollëku gëzohet. Çfarë të të vë poshtë për? ”

“Asgjë!” U përgjigj Scrooge.

“Ju dëshironi të jeni anonim?”

“Unë dëshiroj të mbetem vetëm,” tha Scrooge. “Që nga ju më pyesni se çfarë dëshiroj, zotërinj, kjo është përgjigjja ime. Unë nuk bëj

qejf në Krishtlindje dhe nuk mundem të përballojë për t'i bërë njerëzit e papunë të gëzuar. Unë ndihmoj për të mbështetur institucionet që kam përmendur - ato kushtojnë mjaft; dhe ata që janë larg keq duhet të shkojnë atje “.

“Shumë nuk mund të shkojnë atje; dhe shumë do të preferonin të vdisnin.”

“Nëse ata do të preferonin të vdisnin,” tha Scrooge, “ata kishin më mirë bëjeni atë, dhe zvogëloni popullsinë e tepërt. Përveç kësaj - më falni - unë nuk e di atë “.

“Por ju mund ta dini atë,” vërejti zotëria.

“Nuk është puna ime”, u kthye Scrooge. “Shtë mjafton që një njeri të kuptojë biznesin e tij, dhe për të mos ndërhyrë në njerëzit e tjerë. Imja zë mua vazhdimisht. Mirëmbërëma, zotërinj! ”

Duke parë qartë se do të ishte e padobishme të ndiqet pikë e tyre, zotërinjtë u tërhoqën. Scrooge rifilloi punon me një mendim të përmirësuar për veten e tij, dhe me një temperament më të butë sesa ishte zakonisht me të.

Ndërkohë mjegulla dhe errësira u trashën aq, sa njerëzit vraponin përreth me lidhje të ndezura, duke përfituar nga ato shërbime për të shkuar para kuajve në qerre dhe sjellje ata në rrugën e tyre. Kulla antike e një kishe, zilja e vjetër e ashpër e së cilës gjithnjë vështronte ngadalë në Scrooge nga një dritare gotike në mur, u bë e padukshme, dhe goditi orët dhe lagjet në re, me dridhje të dridhura më pas sikur dhëmbët e tij ishin duke folur në kokën e ngrirë atje lart. I ftohti u bë i fortë. Në rrugën kryesore, në cep të oborrit, disa punëtorë po ripararin tubat e gazit, dhe kishin ndezur një zjarr të madh në një tigan, rreth të cilit ishin një parti burrash dhe djemsh të rrekosur u mbledhën: duke ngrohur duart dhe duke shkelur syrin sytë para flakërimin në rrëmbim. Spina e ujit duke u lënë në vetmi, tejmbushjet e tij janë mpiksuar, dhe u kthye në akull mizantropik. Ndrëqimi të dyqaneve ku degëzat dhe manaferrat e shenjta kërciti në nxehtësinë e llambës së dritareve, u bë e zbehtë fytyrat e kuqërremta ndërsa kalonin. Shpendë dhe shitës ushqimesh tregtia u bë një shaka e shkëlqyer: një konkurs i lavdishëm, me të cilën ishte pranë e pamundur të besohej se parime të tilla të shurdhër si pazari dhe shitja kishin ndonjë gjë për të bërë. Lordi Kryetar i Komunës, në kalanë e Mansion House i fuqishëm, u dha urdhra pesëdhjetë kuzhinierëve të tij dhe butlerët për të mbajtur Krishtlindjet si Lord i Kryetarit të Bashkisë familja duhet; dhe madje edhe rrobaqepësi i vogël, të cilin ai kishte gjobitur pesë shilinga të hënën e kaluar për të duke qenë i dehur dhe i etur për gjak në rrugë, i trazuar puding nesër në garret e tij, ndërsa i ligët gruaja dhe foshnja u shitën

për të blerë viçin.

Më i mjegullt akoma, dhe më i ftohtë. Shpimi, kërkimi, kafshimi i ftohtë Nëse i Shenjti Dunstan i mirë do të kishte gënjyer hunda e Shpirtit të Keq me një prekje të një moti të tillë ashtu, në vend që të përdorë armët e tij të njohura, atëherë në të vërtetë ai do të kishte ulërimë në qëllimin e epshtit. pronar i një hunde të vogël të vogël, të brejtur dhe të murmuritur nga të ftohtit e uritur ndërsa kockat grinden nga qentë, u përkul në vrimën e kyçit të Scrooge për ta zbavitur me të një këngë Krishtlindjesh: por në tingullin e parë të

"Zoti ju bekoftë, zotëri i gëzuar!
Mos u tremb asgjë! "

Scrooge kapi sundimtarin me një energji të tillë veprimi, që këngëtarja iku e tmerruar, duke e lënë vrimën e çelësit mjegulla dhe akoma ngrica e afërt.

Në gjatësi, ora e mbylljes së vendvotimit arriti Me një vullnet të keq Scrooge zbriti nga e tij jashtëqitje, dhe në heshtje e pranoi faktin tek personi i ardhshëm nëpunës në Tank, i cili në çast nxori qirinjën e tij, dhe vuri kapelën e tij.

"Do të dëshironi gjithë ditën për nesër, mendoj?" tha Scrooge.

"Nëse është mjaft i përshtatshëm, zotëri".

"Nuk është e përshtatshme", tha Scrooge, "dhe nuk është kështu i ndershëm Nëse do të ndaloja gjysmën e një kurore për të, do të dëshironit mendoni se jeni keqpërdorur, do të jem i detyruar? "

Nëpunësi buzëqeshi dobët.

"E megjithatë," tha Scrooge, "ju nuk mendoni se jam keqpërdorur, kur paguaj pagat e një dite për asnjë punë ".

Nëpunësi vërejti se ishte vetëm një herë në vit.

"Një justifikim i dobët për të zgjedhur xhepat e një njeriu çdo njëzet e pesë të dhjetorit! ", tha Scrooge, duke shtypur butonat pallto e tij e madhe deri në mjekër. "Por unë mendoj se ju duhet keni gjithë ditën. Bëhu këtu të gjithë më herët në mëngjes ".

Nëpunësi premtoi se do ta bënte; dhe Scrooge doli me një gjëzim. Zyra u mbyll në një vezullon, dhe nëpunësi, me skajet e gjata të tij ngushëllues i bardhë i varur poshtë belit (për të nuk u mburr me një pallto të shkëlqyeshme), zbriti një rrëshqitje në Cornhill, në fund të një korsie djemsh, njëzet herë, në nderin e të qenit prag të Krishtlindjes, dhe pastaj vrapoi për në shtëpi te Camden Town aq sa mund të zhytej, për të luajtur në sy të verbër.

Scrooge darkën e tij melankolike e shtroi në të zakonshmen e tij tavernë melankolike; dhe duke lexuar të gjitha gazetatat, dhe mashtroi pjesën tjetër të mbrëmjes me të tijën libri i bankierit, shkoi në shtëpi në shtrat. Ai jetoi në dhomat të cilat dikur i përkisnin të ndjerit të tij partneri Ata ishin një dhomë e zymtë e dhomave, në një ulja e grumbullit të ndërtimit të një oborri, aty ku kishte ashtu pak biznes për të qenë, që vështirë se dikush mund ta ndihmojë dashuroj ajo duhet të ketë drejtuar atje kur ishte i ri shtëpi, duke luajtur fshehur me shtëpitë e tjera, dhe harroi përsëri rrugën për të dalë. Ishte mjaft e vjetër tani, dhe mjaft i zymtë, sepse askush nuk jetoi në të, por Scrooge, dhomat e tjera janë lëshuar të gjitha si zyra. Oborri ishte aq i errët saqë edhe Scrooge, i cili e dinte çdo gur i tij, nuk ishte në gjendje të shquhej me duart e tij. Mjegulla dhe ngricat vareshin aq shumë në hyrjen e vjetër të zezë e shtëpisë, se dukej sikur Gjeniu i Moti u ul në meditim të pikëlluar në pragu.

Tani, është një fakt, se nuk kishte asgjë fare veçanërisht në lidhje me trokitjen në derë, përveç se ajo ishte shumë i madh. Alsoshtë gjithashtu një fakt, që kishte Scrooge e pa atë, natën dhe mëngjesin, gjatë gjithë vendbanimit të tij në atë vend; gjithashtu që Scrooge kishte aq pak nga çfarë quhet dashuroj për të si çdo njeri në qytetin e Londra, madje duke përfshirë - që është një fjalë e guximshme - korporatë, aldermen, dhe livre. Le të jetë gjithashtu kihet parasysh se Scrooge nuk i kishte dhuruar një mendoi për Marley, që nga përmendja e tij e fundit për të shtatë vjet partner i vdekur atë pasdite. Dhe pastaj le të më shpjegojë ndonjë njeri, nëse mundet, se si ndodhi që Scrooge, duke pasur çelësin e tij në bravën e derës, pa në trokitje, pa i nënshtruar ndonjë të ndërmjetmeje procesi i ndryshimit - jo një trokitës, por fytyra e Marley.

Fytyra e Marley. Nuk ishte në hije të padepërtueshme siç ishin objektet e tjera në oborr, por kishin një dritë e zymtë për këtë, si një karavidhe e keqe në një errësirë bodrum. Nuk ishte i zemëruar apo i egër, por dukej në Scrooge siç e shikonte Marley: me fantazmë spektaklet u kthyen në ballin e saj fantazmë. flokët ishin trazuar me kuriozitet, si nga fryma ose ajri i nxehtë; dhe, megjithëse sytë ishin hapur, ata ishin në mënyrë perfekte i palëvizshëm Kjo, dhe ngjyra e tij e gjallë, e bëri atë e tmerrshme; por tmerri i saj dukej se ishte përkundër fytyra dhe përtej kontrollit të saj, në vend se një pjesë e shprehja e vet.

Ndërsa Scrooge e shikonte me vendosmëri këtë fenomen, ai ishte përsëri një trokitës.

Të thuash që ai nuk u trondit, ose se gjaku i tij nuk ishte i vetëdijshëm për një ndjesi të tmerrshme ndaj së cilës ajo kishte qenë një i huaj që nga foshnjëria, do të ishte e pavërtetë. Por ai vuri dorën mbi

çelësin që kishte hequr dorë, e ktheu me forcë, hyri brenda dhe ndezi qirinjtë e tij.

Ai bëri një pauzë, me një zgjidhje të një çasti, më parë ai e mbylli derën; dhe ai dukej me kujdes prapa së pari, sikur gjysma të priste të tmerrohej me pamja e bishtit të Marley që ngjitej në korridor. Por nuk kishte asgjë në pjesën e pasme të derës, përveç vidhat dhe arrat që mbanin trokitësin, kështu që ai tha “Pooh, pooh!” dhe e mbylli atë me një zhurmë.

Tingulli kumbonte nëpër shtëpi si bubullima. Çdo dhomë sipër, dhe çdo vazo në tregtarët e verës bodrumet poshtë, duket se kishin një lëvore të veçantë e jehonave të veta. Scrooge nuk ishte një burrë për të të frikësohen nga jehona. Ai e mbërtheu derën, dhe eci nëpër korridor, dhe përpjetë shkallëve; ngadalë gjithashtu: zvogëlimin e qiriut ndërsa shkonte.

Ju mund të flisni në mënyrë të paqartë për ngasjen e një treneri-dhe-gjashtë lart një shkallë të mirë të vjetër, ose përmes një të keqe Akti i ri i Parlamentit; por dua të them ty mund të ketë marrë një makinë hekuri në atë shkallë, dhe të marrë me gjerësi, me shiritin e copave drejt murit dhe dera drejt parmakëve: dhe e bëra atë e lehtë Kishte shumë gjerësi për këtë, dhe hapësirë për të kursyer; e cila është ndoshta arsyeja pse Scrooge mendoi se pa një hekur lokomotivë që po ndodhte më parë atë në errësirë. Gjysmë një duzinë llambash me gaz nga rruga nuk do ta kishte ndezur hyrjen shumë mirë, kështu që ju mund të mendoni se ishte goxha errësirë me Zhytja e Skroogut.

Up Scrooge shkoi, duke mos u kujdesur për një buton. Errësira është e lirë dhe Scrooge e pëlqente atë. Por më parë ai mbylli derën e tij të rëndë, ai eci nëpër dhomat e tij për të parë që gjithçka ishte në rregull. Ai kishte vetëm një kujtesë të mjaftueshme të fytyrës për të dëshiruar për ta bërë atë.

Dhomë ulëse, dhomë gjumi, dhomë druri. Të gjithë si ata duhet të jete. Askush nën tryezë, askush nën divan; një zjarr i vogël në hekura; lugë dhe legen gati; dhe tenxherja e vogël e grurit (kishte Scrooge) një të ftohtë në kokën e tij) mbi pllakë. Askush nën shtrat; askush në dollap; askush me fustanin e tij, e cila po varej në një qëndrim të dyshimtë përballë murit. Dhomë druri si zakonisht. Roje e vjetër zjarri, këpucë të vjetra, dy shporta peshku, mbajtëse larjeje në tre këmbët, dhe një poker.

Krejt i kënaqur, ai mbylli derën e tij dhe u mbyll vetë në; u mbyll dyfish në vetvete, gjë që nuk ishte e tija me porosi Kështu i siguruar kundër befasisë, ai u ngrit kravat e tij; veshi fustanin dhe pantoflat e tij, dhe kapaku i tij i natës; dhe u ul para zjarrit për të marrë hidhërimi

i tij.

Ishte vërtet një zjarr shumë i ulët; asgjë në një të tillë nate e hidhur Ai ishte i detyruar të ulej afër tij, dhe pjellë mbi të, para se të mund të nxirrte më pak ndjesi ngrohtësie nga një grusht i tillë karburanti. Kamina ishte e vjetër, e ndërtuar nga disa holandezë tregtar shumë kohë më parë, dhe i shtruar të gjithë me çuditshëm Plaka Holandeze, të krijuara për të ilustruar Shkrimet. Kishte Kain dhe Abels, bijat e Faraonit; Mbretëreshat e Shebës, lajmëtarët engjëllorë që zbresin nëpër ajër mbi re si shtretër pendë, Abrahams, Belshazzars, Apostujt që lëshojnë detin në varka me gjalpë, qindra figura për të tërhequr mendimet e tij; e megjithatë ajo fytyrë e Marlit, shtatë vjet e vdekur, erdhi si shkopi i Profetit antik dhe gëlltiti e tërë Nëse secila pllakë e lëmuar do të kishte qenë një bosh në fillim, me fuqi për të formuar disa fotografi në sipërfaqen e saj nga fragmente të ndara të mendimeve të tij, do të kishte kanë qenë një kopje e kokës së plakut Marley mbi secilin.

“Humbug!” tha Scrooge; dhe eci nëpër dhoma

Pas disa kthesash, ai u ul përsëri. Ndërsa ai hodhi kokën përsëri në karrige, shikimi i tij ndodhi për të pushuar në një zile, një zile të papërdorur, që varej në dhomë, dhe komunikoi për ndonjë qëllim tani të harruar me një dhomë në historinë më të lartë të ndërtesa. Ishte me habi të madhe dhe me një frikë e çuditshme, e pashpjegueshme, që ndërsa shikonte, ai pa këtë zile filloi të lëkundet. U hodh aq butë brenda fillimi që mezi bëri një tingull; por së shpejti ranë me zë të lartë dhe po kështu çdo zile në shtëpi.

Kjo mund të ketë zgjatur gjysmë minutë, ose një minutë, por dukej një orë. Kambanat pushuan si kishin filluan, së bashku. Ata u pasuan nga një zhurmë zhurma, thellë poshtë; sikur të ishte ndonjë person duke zvarritur një zinxhir të rëndë mbi kazanët në bodrum tregtar vere. Scrooge atëherë kujtoi se kishte dëgjuar se fantazmat në shtëpitë e përhumbura përshkruheshin si zinxhirë zvarritës.

Dera e bodrumit fluturoi e hapur me një tingull në lulëzim, dhe pastaj ai e dëgjuar zhurmën shumë më të fortë, në dyshemetë më poshtë; pastaj duke dalë nëpër shkallë; pastaj vjen drejt drejt derës së tij.

“Humbstë humbug akoma!” - tha Scrooge. “Nuk do ta besoj”.

Ngjyra e tij ndryshoi megjithëse, kur, pa një pauzë, ajo hyri nga dera e rëndë dhe kaloi brenda dhoma para syve të tij. Me të hyrë në të, flaka që vdiste u hodh lart, sikur të bërtiste, “Unë e di atij; Marley’s Ghost! ”Dhe ra përsëri.

E njëjta fytyrë: e njëjta gjë. Marley në bishtalec, jelek, geta dhe çizme të zakonshme; xhufkat e ndezura ky i fundit me flokë, si bishtali

i tij dhe fundet e palltos, dhe flokët mbi kokën e tij. Zinxhiri që ai vizatoi ishte shtrënguar për mesin e tij. Ishte e gjatë dhe e plagosur për të si bisht; dhe u bë (për Scrooge) e vëzhguar atë nga afër) të arka, çelësa, dry, librat kryesorë, veprat dhe çantat e rënda të punuar në çelik. Trupi i tij ishte transparent; kështu që Scrooge, duke e vëzhguar atë, dhe duke parë nëpër jelekun e tij, mund të shihte dy butonat në pallton e tij prapa.

Scrooge e kishte dëgjuar shpesh duke thënë se Marley nuk kishte asnjë zorrët, por ai kurrë nuk e kishte besuar atë deri tani.

Jo, as nuk e besoi as tani. Megjithëse ai shikoi fantazmën nëpër dhe përmes, dhe pa qëndronte para tij; megjithëse ai ndjeu tronditjen ndikimi i syve të saj të ftohtë në vdekje; dhe shënoi shumë cilësi e shamisë së palosur të lidhur për kokën e saj dhe mjekrën, të cilën mbështjellësi nuk e kishte vëzhguar më parë; ai ishte akoma i pabesueshëm dhe luftonte kundër shqisave të tij.

“Si tani!” - tha Scrooge, kaustik dhe i ftohtë si kurrë më parë. “Çfarë dëshiron me mua?”

“Shumë!” - Zëri i Marley, pa dyshim për këtë.

“Kush je ti?”

“Më pyet kush isha”.

“Kush ishte atëherë?” tha Scrooge, duke ngritur të tijat zëri “Ju jeni të veçantë, për një hije”. Ai po shkonte për të thënë “për një hije”, por e zëvendësoi këtë, si më shumë të përshtatshme

“Në jetë unë isha partneri juaj, Jacob Marley”.

“A mundesh - a mund të ulesh?” - pyeti Scrooge, duke kërkuar padyshim tek ai.

“Une mundem.”

“Bëni, atëherë”.

Scrooge bëri pyetjen, sepse ai nuk e dinte nëse një fantazmë kaq transparente mund ta gjejë veten një kusht për të marrë një karrige; dhe ndjeva se në ngjarje për të qenë e pamundur, mund të përfshijë domosdoshmërinë të një shpjegimi të turpshëm. Por fantazma u ul poshtë në anën e kundërt të fireplace, sikur ai ishin mjaft të mësuar me të.

“Ju nuk besoni në mua”, vërejti Fantazma.

“Unë nuk e bëj,” tha Scrooge.

“Çfarë provash do të kishit për realitetin tim përtej asaj të shqisat e tua? ”

“Unë nuk e di,” tha Scrooge.

“Pse dyshoni në shqisat tuaja?”

“Sepse,” tha Scrooge, “një gjë e vogël i prek ata. Një çrregullim

i lehtë i stomakut i bën ata të mashtrojnë. Ti mund të jetë një copë viçi e patretur, një copë mustarde, një thërrime djathë, një fragment i një patate të nënvlerësuar. Ka më shumë lëng mishi se sa varri për ty, çfarëdo që të jesh! ”

Scrooge nuk e kishte zakon të çahej shaka dhe as nuk u ndie në zemrën e tij, me asnjë mënyrë waggish atëherë. E vërteta është, se ai u përpoq të ishte i zgjuar, si një mjet për të shpërqendruar vëmendjen e tij, dhe duke e mbajtur poshtë terrorin e tij; për zërin e spektrit trazoi palcën në kockat e tij.

Të ulemi, duke parë ata sy të fiksuar me xham, në heshtje për një moment, do të luante, ndjeu Scrooge, shumë deuce me të. Kishte diçka shumë të tmerrshme, gjithashtu, në spektrin duke u siguruar me një ferr atmosfera e vet. Scrooge nuk mund ta ndjente vetë, por kjo ishte qartë çështja; sepse edhe pse Fantazma ulej në mënyrë perfekte të palëvizshme, flokët dhe fundet, dhe xhufkat, ishin ende të trazuar si nga avulli i nxehtë nga një furrë.

“E shihni këtë kruese dhëmbësh?” tha Scrooge, duke u kthyer shpejt në akuzë, për arsyen e caktuar vetëm; dhe duke dëshiruar, edhe pse të ishte vetëm për një sekondë, të largoj shikimin e gurtë të vizionit nga vetja e tij.

“Unë bëj”, u përgjigj Fantazma.

“Ju nuk po e shikoni atë”, tha Scrooge.

“Por unë e shoh atë,” tha Fantazma, “pavarësisht.”

“Epo!” u kthye Scrooge, “Unë kam vetëm për të gëlltitur kjo, dhe bëhu për pjesën tjetër të ditëve të mia të përndjekur nga a legjion goblins, të gjitha krijimet e mia. Humbug, Po ju them! poshtërohem!”

Në këtë frymë ngriti një britmë të frikshme dhe u trondit zinxhiri i saj me një zhurmë kaq të zyrtë dhe të tmerrshme, sa Scrooge u mbajt fort në karrigen e tij, për të shpëtuar veten nga rënia në një lugë. Por sa më e madhe ishte tmerri i tij, kur fantazma hiqte fashën rrumbullakos kokën, sikur të ishte shumë e ngrohtë për t’u veshur në ambiente të mbyllura, nofulla e poshtme i ra poshtë në gjil!

Scrooge ra në gjunjë dhe shtrëngoi duart para fytyrës së tij.

“Mëshirë!” tha ai. “Pamje e tmerrshme, pse të bëhet ti me mundon?”

”

“Njeriu i mendjes së kësaj bote!” u përgjigj Fantazma, “bëj ti beson ne mua apo jo? ”

“Po,” tha Scrooge. “Unë duhet. Por pse bëjnë shpirtrat ecin tokën, dhe pse ata vijnë tek unë? ”

“Kërkohet nga çdo njeri”, u kthye Fantazma, “që shpirti brenda tij

të ecë jashtë shokët e tij dhe udhëtoni shumë larg; dhe nëse ajo shpirti nuk ecën në jetë, është i dënuar ta bëjë këtë pas vdekjes. Doshtë e dënuar të endet nëpër bota - oh, mjerë unë! - dhe dëshmoj atë që nuk mundet ndajnë, por mund të kenë ndarë në tokë dhe janë kthyer te lumturi!”

Përsëri fantazma ngriti një britmë dhe tundi zinxhirin e saj dhe i shtrëngoi duart e tij në hije.

“Ju jeni të ngushtë”, tha Scrooge, duke u dridhur. “Tregoni mua pse? ”

“Unë mbaj zinxhirin që kam krijuar në jetë”, u përgjigj Fantazma. “Unë e bëra atë lidhje me lidhje, dhe oborr me oborr; unë u lidha atë me vullnetin tim të lirë, dhe me vullnetin tim të lirë unë veshur atë. A është modeli i tij i çuditshëm për ju? ”

Scrooge dridhej gjithnjë e më shumë.

“Apo do ta dini,” ndoqi Fantazma, ” pesha dhe gjatësia e mbështjelljes së fortë që mbani vetë? Ishte plot aq e rëndë dhe për aq kohë sa kjo, shtatë Krishtlindjet Eves më parë. Ju keni punuar në të, që nga ajo kohë. Isshtë një zinxhir medities! ”

Scrooge vështroi rreth tij në dysheme, në pritja për ta gjetur veten të rrethuar nga pesëdhjetë ose gjashtëdhjetë hapa kablllo hekuri: por ai mund të shihte asgjë

“Jakob”, tha ai duke u përgjëruar. “Plaku Jacob Marley, me trego me shume. Më fol rehat, Jakob! ”

“Unë nuk kam asnjë për të dhënë”, u përgjigj Fantazma. “Vjen nga rajone të tjera, Ebenezer Scrooge, dhe është përcjellë nga ministra të tjerë, për lloje të tjera burrash. As a mund te te them se cfare do te doja. Pak më shumë është të gjitha më lejohen. Nuk mund të pushoj, nuk mund të qëndroj, unë nuk mund të zgjatem askund. Shpirti im nuk eci kurrë përtej shtëpisë tonë të numërimit - shënjomë! - në jetë imja shpirti nuk kaloi kurrë përtej kufijve të ngushtë të tonës vrimë për ndryshimin e parave; dhe udhëtimet e lodhura janë përpara mua! ”

Ishte një zakon me Scrooge, sa herë që ai bëhej i zhytur në mendime, për të futur duart në xhepat e brezave të tij. Duke menduar për atë që Fantazma kishte thënë, ai e bëri atë tani, por pa ngritur sytë, ose duke zbritur nga e tij gjunjët

“Ju duhet të keni qenë shumë i ngadaltë në lidhje me këtë, Jakob,” Scrooge vëzhgoi, në një mënyrë të ngjashme me biznesin, sidoqoftë me përlje dhe nderim.

“I ngadalshëm!” përsëriti Fantazma.

“Shtatë vjet i vdekur”, mendoi Scrooge. “Dhe duke udhëtuar gjatë gjithë kohës! ”

“Gjatë gjithë kohës”, tha Fantazma. “Jo pushim, jo paqen Tortura e pandërprerë e pendimit “.

“Ju udhëtoni shpejt?” - tha Scrooge.

“Në krahët e erës”, u përgjigj Fantazma.

“Ju mund të keni marrë mbi një sasi të madhe në tokë për shtatë vjet “, tha Scrooge.

Fantazma, duke dëgjuar këtë, ngriti një britmë tjetër dhe mbërtheu zinxhirin e saj kaq fshehurazi në heshtjen e vdekur të natën, në të cilën Lagja do të ishte justifikuar në duke e treguar atë për një shqetësim.

“Oh! Rob, i lidhur, dhe dy hekurosje,” bërtiti fantazmë, “për të mos ditur, se moshat e punës së pandërprerë nga krijesa të pavdekshme, sepse kjo tokë duhet të kalojë përjetësia para së mirës për të cilën është e ndjeshme të gjitha të zhvilluara. Për të mos e ditur se ndonjë frymë e krishterë duke punuar me mirësi në sferën e saj të vogël, çfarëdo që të jetë jetë, do ta gjejë jetën e saj të vdekshme shumë të shkurtër për të pamasën e saj mjetet e dobisë. Për të mos e ditur se nuk ka hapësirë të keqardhja mund të përmirësojë mundësinë e një jete keqpërdorur! Megjithatë i tillë isha unë! Oh! i tillë isha unë! ”

“Por ti gjithmonë ishe njeri i mirë i biznesit, Jakobi “, u ngacmua Scrooge, i cili tani filloi ta zbatonte këtë për veten e tij.

“Biznesi!” - thirri Fantazma, duke shtrënguar duart përsëri “Njerëzimi ishte biznesi im. E zakonshmja mirëqenia ishte biznesi im; bamirësi, mëshirë, durim, dhe dashamirësia, ishin të gjitha, biznesi im. Marrëveshjet e tregtisë sime ishin vetëm një pikë ujë në oqean gjithëpërfshirës i biznesit tim! ”

Ajo e mbajti zinxhirin e saj në gjatësinë e krahut, sikur të ishte shkaku i gjithë pikëllimit të tij të padobishëm dhe e flak atë rëndë përsëri në tokë.

“Në këtë kohë të vitit që përsëritet”, tha spektri, “Unë vuaj më së shumti. Pse kam ecur nëpër turma bashkë-qenie me sytë e mi të kthyer, dhe kurrë ngriti ata tek ai Yll i bekuar që udhëhoqi të Urtin Burra në një vendbanim të varfër! A nuk kishte shtëpi të varfra gjë që drita e saj do të më kishte drejtuar! ”

Scrooge ishte shumë i tronditur për të dëgjuar spektri që po vazhdon me këtë ritëm dhe filloi të dridhej jashtëzakonisht

“Më dëgjo!” - thirri Fantazma. “Koha ime është gati zhdukur ”

“Do ta bëj”, tha Scrooge. “Por mos u bëj i vështirë une! Mos u bë me lule, Jakob! Lutuni! ”

“Si është që unë shfaqem para jush në një formë që ju mund ta shihni, unë nuk mund të them. Unë jam ulur i padukshëm pranë teje shumë e shumë në ditë “.

Nuk ishte një ide e pëlqyeshme. Scrooge u drodh, dhe fshi u djetën nga vetulla e tij.

“Kjo nuk është pjesë e lehtë e pendimit tim,” u ndoq Fantazma. “Unë jam këtu natën për t’ju paralajmëruar, se ju kam akoma një shans dhe shpresë për t’i shpëtuar fatit tim. A shansi dhe shpresa e prokurimit tim, Ebenezer.”

“Ju keni qenë gjithmonë një mik i mirë për mua,” tha Scrooge. “Faleminderit!”

“Ju do të përumbeni,” rifilloi Fantazma, “nga Tre Shpirtrat.”

Fytyra e Scrooge ra pothuajse aq poshtë sa ajo Fantazma kishte bërë.

“A është ai shansi dhe shpresa që përmendët, Jakob? “, Kërkoi ai, me një zë të lëkundur.

“Eshte.”

“Unë - Unë mendoj se nuk do të preferoja”, tha Scrooge.

“Pa vizitat e tyre,” tha Fantazma, “nuk mundeni shpresoj të shmang rrugën që shkel. Prisni të nesërmen, kur zilja i bie Një.”

“A nuk mund t’i marr menjëherë, dhe t’i kem gjatë, Jakob? “, La të kuptohet Scrooge.

“Prisni të dytën natën tjetër në të njëjtën kohë orë E treta natën tjetër kur është e fundit goditja e Dymbëdhjetë ka pushuar së dridhuri. Shikoni për të parë mua jo më; dhe shiko që, për hir të vetes, ti mbani mend se çfarë ka kaluar mes nesh! ”

Kur i tha këto fjalë, fantazma mori e saj mbështjellësin nga tavolina dhe e lidhi rreth kokës, si më parë. Scrooge e dinte këtë, nga tingulli i zgjuar i tij dhëmbët bëhen, kur nollat u bashkuan së bashku me fashë. Ai u përpoq të ngrinte sytë përsëri, dhe e gjeti vizitorin e tij të mbinatyrshëm duke u përballur me të në një qëndrim të ngritur, me plagën e tij zinxhir mbi dhe për krahun e saj.

Shfaqja e kokës u largua nga ai; dhe në çdo hap që hidhte, dritarja ngrihej paksa, kështu që kur fantazma arriti tek ajo, ajo ishte hapur.

I bëri shenjë Scrooge të afrohej, gjë që ai bëri. Kur ishin brenda dy hapave nga njëri-tjetri, Fantazma e Marley e mbajti dorën, duke e paralajmëruar që të nuk vijnë më afër. Scrooge u ndal.

Jo aq në bindje, sa në befasi dhe frikë: pasi në ngritjen e dorës, ai u bë i ndjeshëm të zhurmave të hutuara në ajër; tinguj jo koherentë të vajtime dhe keqardhje; vajtime në mënyrë të pashprehur trishtuese dhe vetakuzues. Spektri, pasi dëgjoi për një moment, u bashkua në zhurmën e trishtuar; dhe fluturoi jashtë në natë e zymtë, e errët.

Scrooge ndoqi dritaren: i dëshpëruar në të kuriozitet. Ai shikoi jashtë.

Ajri u mbush me fantazma, duke bredhur këtu dhe atje me nxitim të shqetësuar dhe duke rënkuar si ata shkoi Të gjithë kishin veshur zinxhirë si ato të Marley Fantazmë; disa pak (mund të jenë qeveri fajtores) ishin të lidhur së bashku; asnjë nuk ishte i lirë. Shumë kishin kanë qenë personalisht të njohur për Scrooge në jetën e tyre. Ai kishte qenë mjaft i njohur me një fantazmë të vjetër, në një të bardhë jelek, me një kasafortë hekuri monstruoz bashkangjitur kyçin e këmbës, i cili qau me keqardhje ngaqë nuk ishte në gjendje të ndihmonte një grua e mjerë me një foshnjë, të cilën e pa më poshtë, mbi një shkallë të derës. Mjerimi me të gjithë ishte, qartë, se ata kërkuan të ndërhyjnë, për të mirë, në çështjet njerëzore dhe kishin humbur fuqinë për gjithnjë.

Nëse këto krijesa u venitën në mjegull, apo mjegull i rrethoi ata, ai nuk mund të tregonte. Por ata dhe zërat e tyre shpirtëror u zbehën së bashku; dhe nata u bë siç kishte qenë kur shkoi në shtëpi.

Scrooge mbylli dritaren dhe shqyrtoi derën me të cilin kishte hyrë Fantazma. Ishte me dy mbyllje, siç e kishte mbyllur me duart e veta, dhe bulonat ishin të patrazuar. Ai u përpoq të thoshte “Humbug!” por u ndal në rrokjen e parë. Dhe duke qenë, nga emocioni që kishte pësuar, ose lodhjet të ditës, ose paraqitja e tij e shkurtër e Botës së Padukshme, ose biseda e shurdhër e Fantazmës, ose vonesa e ora, shumë në nevojë për prehje; shkoi drejt e në shtrat, pa u zhveshur, dhe ra në gjumë mbi i menjehershëm

SHTYPI II: I PARI I TRE SHPIRTVE

Kur Scrooge u zgjua, ishte aq errësirë, sa duke kërkuar nga shtrati, ai mezi mund të dallonte dritaren transparente nga muret e errëta të dhomës së tij. Ai po përpiqej të shpuar errësirën me sytë e tij ferret, kur tingëllon e një kisha fqinje goditi të katër lagjet. Kështu që ai dëgjoi për orën.

Për habinë e tij të madhe, zilja e rëndë vazhdoi gjashtë deri në shtatë, dhe nga shtatë në tetë, dhe rregullisht deri në dymbëdhjetë; pastaj u ndal. Dymbëdhjetë! Kishte kaluar ora dy kur ai shkoi në shtrat. Ora ishte e gabuar. Një akull duhet të ketë hyri në punë. Dymbëdhjetë!

Ai preku sustën e përsëritësit të tij, për ta korrigjuar këtë më së shumti ora e pahijshme. Puls i tij i shpejtë i shpejtë mundi dymbëdhjetë: dhe u ndal.

“Pse, nuk është e mundur,” tha Scrooge, “që unë mund të kem fjeta një ditë të tërë dhe larg në një natë tjetër. Ajo nuk është e mundur që ndonjë gjë i ka ndodhur diellit, dhe kjo është dymbëdhjetë në mesditë!”

Ideja duke qenë alarmante, ai u përplas nga shtrati, dhe u drejtua

drejt dritares. Ai ishte i detyruar të fërkonte acar me mëngën e fustanit të tij të veshjes para tij mund të shihte gjithçka; dhe mund të shihja shumë pak atëherë. Gjithë ai mund ta kuptonte ishte, se ishte akoma shumë e mjegullt dhe jashtëzakonisht ftohtë, dhe se nuk kishte zhurmë të njerëzve që vraponin andej-kënde, dhe duke bërë një trazim të madh, siç do të kishte pasur padiskutim nëse nata do të kishte mundur një ditë të ndritshme dhe do të kishte marrë në zotërim botë. Ky ishte një lehtësim i madh, sepse “tre ditë pas shikimit e kësaj pagese të parë të këmbimit z. Ebenezer Scrooge ose tij rendi, “dhe kështu me radhë, do të ishin bërë thjesht” sigurinë nëse nuk do të kishte ditë për t’u logaritur.

Scrooge shkoi në shtrat përsëri, dhe mendoi, dhe mendoi, dhe mendoi ajo pa pushim dhe pa pushim, dhe nuk mund të bëjë asgjë prej tij. Sa më shumë ai mendoi, aq më i hutuar ishte; dhe aq më shumë ai u përpoq për të mos menduar, aq më shumë ai mendonte.

Fantazma e Marley e shqetësoi jashtëzakonisht shumë. Sa herë që zgjidhej brenda vetes, pas një hetimi të pjekur, se e gjitha ishte një ëndërr, e tij mendja fluturoi përsëri, si një pranverë e fortë e lëshuar, në të parën e saj pozicionin, dhe paraqiti të njëjtin problem për t’u punuar gjatë, “Ishte një ëndërr apo jo?”

Scrooge qëndronte në këtë gjendje derisa kumbimi të kishte shkuar tre të katërtat më shumë, kur iu kujtua, papritur, se Fantazma kishte paralajmëruar atë të një vizite kur zilja i binte një. Ai vendosi të gënjejë zgjuar derisa të kalonte ora; dhe, duke marrë parasysh se ai mund të jo më shumë të flemë sesa të shkojmë në Parajsë, kjo ishte mbase zgjidhja më e mençur në fuqinë e tij.

Tremujori ishte aq i gjatë, saqë ai u bind më shumë se një herë duhet të jetë zhytur në një dremetje në mënyrë të pavetëdijshme dhe të ketë humbur orën. Në gjatësi ajo i plasi veshit që dëgjonte.

“Ding, dong!”

“Një e katërta e kaluar”, tha Scrooge, duke numëruar.

“Ding, dong!”

“Gjysmë e kaluar!” - tha Scrooge.

“Ding, dong!”

“Një e katërta për të,” tha Scrooge.

“Ding, dong!”

“Ora vetë,” tha Scrooge, triumfalisht, “dhe asgjë tjetër!”

Ai foli para se të binte zilja e orës, gjë që bëri tani me një i thellë, i shurdhër, i zbrazët, melankolik NJ ONE. Drita ndriçoi në dhomë në çast, dhe perdet e shtratit të tij ishin tërhequr.

Perdet e shtratit të tij u tërhoqën mënjanë, po ju them, nga a dorë

Jo perdet në këmbët e tij, as perdet në të tij mbrapa, por atyre të cilëve iu drejtua fytyra. Perdet nga shtrati i tij u tërhoqën mënjanë; dhe Scrooge, duke filluar në një qëndrim gjysmë i shtrirë në këmbë, u gjend ballë për ballë me një vizitor jo tokësor që i tërhoqi ata: aq afër tij sa jam tani për ju, dhe unë jam duke qëndruar në shpirt në bërrylin tuaj.

Ishte një figurë e çuditshme - si një fëmijë: por jo aq shumë si një fëmija si si një plak, i parë përmes ndonjë mbinatyre mesatare, e cila i dha atij pamjen e tërheqjes nga pamja, dhe duke u zvogëluar në përmasat e një fëmije. Flokët e saj, të cilat vareshin nga qafa dhe poshtë shpinës, ishin e bardhë sikur me moshën; e megjithatë fytyra nuk kishte asnjë rrudhë ajo, dhe lulëzimi më i butë ishte në lëkurë. Krahët ishin shumë e gjatë dhe muskulore; duart janë të njëjta, sikur të mbahen ishin me forcë të pazakontë. Këmbët dhe këmbët e saj, në mënyrë më delikate të formuar, ishin, si ata anëtarë të sipërm, të zhveshur. Vishte një tunikë nga e bardha më e pastër; dhe i ishte lidhur beli një brez i shkëlqyeshëm, shkëlqimi i së cilës ishte i bukur. Ajo mbajti një degë e shenjtërores së gjelbër të freskët në dorë; dhe, në njëjës kontradikta e asaj embleme dimri, i ishte prerë veshja me lule vere. Por gjëja më e çuditshme në lidhje me të ishte, që nga kurora e kokës së saj buronte një kthjelltësi e ndritshme avion drite, me të cilin e gjithë kjo ishte e dukshme; dhe cila ishte padyshim rasti i përdorimit të tij, në momentet e tij më të errëta, a fikës i madh për një kapak, të cilin tani e mbante nën krah.

Edhe pse kjo, kur Scrooge e shikoi atë me rritje qëndrueshmëria, nuk ishte cilësia e saj më e çuditshme. Për si rripin e saj shkëlqen dhe vezullojnë tani në një pjesë dhe tani në një tjetër, dhe çfarë ishte dritë një çast, në një kohë tjetër ishte e errët, kështu që vetë figura luhetet në dallueshmërinë e saj: të qenit tani a gjë me një krah, tani me një këmbë, tani me njëzet këmbë, tani një palë këmbë pa kokë, tani një kokë pa një trup: nga të cilat shpërndahen pjesë, asnjë skicë nuk do të ishte e dukshme në errësirën e dendur ku ato shkriheshin. Dhe në shumë çudi për këtë, do të ishte përsëri vetvetiu; të dallueshme dhe e qartë si kurrë më parë.

“A jeni Shpirti, zotëri, ardhja e të cilit ishte paralajmëruar mua? “pyeti Scrooge.

“Unë jam!”

Zëri ishte i butë dhe i butë. Veçanërisht e ulët, sikur në vend që të ishte kaq afër pranë tij, ajo ishte në një distancë.

“Kush dhe çfarë jeni ju?” Kërkoi Scrooge.

“Unë jam Fantazma e së kaluarës së Krishtlindjeve”.

“E kaluara e gjatë?” pyeti Scrooge: vëzhgues i peshkut të saj xhuxh shtat

“Jo. E kaluara juaj”.

Ndoshta, Scrooge nuk mund t'i kishte treguar askujt pse, nëse dikush mund ta kishte pyetur; por ai kishte një dëshirë të veçantë për të parë Shpirtin në kapakun e tij; dhe iu lut që të mbulohej.

“Çfarë!” bërtiti Fantazma, “a do ta shuanit kaq shpejt, me duar bote, driten që jap? A nuk mjafton se ju jeni një nga pasionet e të cilëve e bëri këtë kapak, dhe më detyrojnë nëpër trena të tërë viteve të veshin atë me të ulët vetulla ime! ”

Scrooge hoqi me nderim të gjitha qëllimet për të ofenduar ose ndonjë njohuri për të pasur “vullnetarisht” me shpirt Shpirtin në çdo periudhë të jetës së tij. Ai më pas u bë i guximshëm për të pyetur se çfarë biznesi e solli atje.

“Mirëqenia juaj!” tha Fantazma.

Scrooge u shpreh shumë i detyruar, por nuk mundi ndihmoni të mendoni se do të kishte qenë një natë pushimi i pandërprerë më e favorshme për atë qëllim. Shpirti duhet ta ketë dëgjuar atë duke menduar, sepse tha menjëherë:

“Reklamimi juaj, atëherë. Kini kujdes!”

Ajo shtriu dorën e saj të fortë ndërsa fliste dhe e shtrëngonte butësisht nga krahu.

“Çohu! Dhe ec me mua!”

Do të kishte qenë e kotë që Scrooge të deklarohej se moti dhe ora nuk u përshtatën qëllimeve të këmbësorëve; ai shtrat ishte i ngrohtë, dhe termometri shumë larg ngrirje; se ai ishte i veshur por lehtë në pantofla, fustan dhe veshje nate; dhe se ai kishte një të ftohtë mbi të në ajo kohe. Kapja, megjithëse e butë si dora e një gruaje, nuk duhej rezistuar. Ai u ngrit: por duke gjetur se Shpirti bëri drejt dritares, shtrëngoi mantelin e tij në lutje.

“Unë jam një i vdekshëm,” demonstroi Scrooge, “dhe mund të bie”.

“Ariu, por prekja e dorës sime atje”, tha Shpirti, duke e vendosur në zemrën e tij, “dhe ju do të përkraheni edhe më shumë se kjo! ”

Ndërsa fjalët u thanë, ata kaluan nëpër mur, dhe qëndroi në një rrugë të hapur të vendit, me fusha në të dyja dorë Qyteti ishte zhdukur tërësisht. Asnjë gjurmë e saj duhej parë. Errësira dhe mjegulla ishin zhdukur me të, sepse ishte një ditë e pastër, e ftohtë, e dimrit, me dëborë toka.

“Qielli i mirë!” tha Scrooge, duke shtrënguar duart, ndërsa shikonte për të. “Unë jam edukuar në këtë vend. Unë kam qenë një djalë këtu!”

Shpirti e vështroi butë. Prekja e saj e butë, megjithëse kishte qenë e lehtë dhe e çastit, u shfaq akoma i pranishëm në ndjenjën e ndjenjës së plakut. Ai ishte i vetëdijshëm e një mijë erërave që notojnë në ajër, secila e lidhur me njëmijë mendime, dhe shpresa, dhe gëzime, dhe shqetësime e gjatë, e gjatë, e harruar!

“Buza jote po dridhet”, tha Fantazma. “Dhe çfarë është që në faqe?”

Scrooge mërmëriti, me një zë të pazakontë në zërin e tij, se ishte puçërr; dhe iu lut Fantazmës që ta drejtojë atje ku ai do të donte.

“Ju kujtohet mënyra?” pyeti Shpirtin.

“Mos harroni!” - thirri me entuziazëm Scrooge; “Unë mundem ec atë me sy të lidhur”.

“E çuditshme që e kam harruar për kaq shumë vite!” vërejtur Fantazma. “Le të vazhdojmë”.

Ata ecën përgjatë rrugës, Scrooge duke njohur të gjithë porta, shtylla dhe pema; derisa u shfaq një qytet i vogël në treg në distancë, me urën, kishën dhe lumin e tij dredha-dredha. Disa poni me push të ashpër tani u panë duke lëvizur drejt tyre me djem në shpinë, të cilët u thërrisnin djemve të tjerë brenda koncerte dhe karroca të vendit, të drejtuar nga fermerë. Të gjithë këta djem ishin në humor të madh dhe i bërtitën njëri-tjetrit, derisa fushat e gjera ishin aq të mbushura me muzikë të gëzuar, sa ajri i freskët qeshi kur e degjoi!

“Këto nuk janë veçse hijet e gjërave që kanë qenë,” tha Fantazma. “Ata nuk kanë vetëdije për ne”.

Udhëtarët e jocund erdhën; dhe ndërsa ata erdhën, Scrooge i dinte dhe i quante të gjithë. Pse u gëzua përtej të gjithë kufijtë për t'i parë! Pse i shkëlqente syri i ftohtë dhe zemra e tij u hodh lart ndërsa kaluan! Pse u mbush ai me hare kur i dëgjoji ata duke i dhënë njëri-tjetrit Gëzuar Krishtlindjet, ndërsa u ndanë në udhëkryqe dhe në rrugë kalimi, për shtëpitë e tyre të shumta! Çfarë ishte Gëzuar Krishtlindja për Scrooge? Jashtë gëzuar Krishtlindjen! Çfarë të mirë kishte bërë ndonjëherë tek ai?

“Shkolla nuk është mjaft e shkretë”, tha Fantazma. “Një një fëmijë i vetmuar, i lënë pas dore nga miqtë e tij, është lënë atje akoma”.

Scrooge tha se ai e dinte atë. Dhe ai qau.

Ata u larguan nga rruga e lartë, me një korsi të mbajtur mend mirë, dhe shpejt iu afrua një pallati me tulla të kuqe të shurdhër, me pak kupolë e tejkualuar nga kroi i motit, në çati dhe një zile varur ne te. Ishte një shtëpi e madhe, por një e thyer fatet; sepse zyrat e bollshme ishin pak të përdorura, muret e tyre ishin të lagura dhe me myshk, dritaret e tyre ishin të thyera dhe të tyre portat u prishën. Shpendët u

mblodhën dhe u futën në stalla; shtëpitë e staneve dhe kasollet ishin të mbingarkuara me bar. As nuk ishte më tërheqëse për shtetin e saj antik, brenda; për duke hyrë në sallën e zyrtë dhe duke hedhur një vështrim të hapur dyert e shumë dhomave, ata i gjetën ato të mobiluara dobët, i ftohtë, dhe i gjerë. Kishte një aromë tokësore në ajër, a zhveshje e ftohtë në vend, e cila shoqërohej disi me shumë ngritje nga drita e qiriut, dhe jo shumë shumë për të ngrënë

Ata shkuan, Fantazma dhe Scrooge, përtej sallës, në një dera në pjesën e pasme të shtëpisë. Ajo u hap para tyre, dhe zbuloi një dhomë të gjatë, të zhveshur, melankolike, të bërë më të zhveshur akoma linjat e formave të zakonshme të marrëveshjes dhe tryezave. Në një nga këto një i vetmuar djali po lexonte pranë një zjarri të dobët; dhe Scrooge u ul mbi një formë dhe qau duke parë veten e tij të varfër të harruar si ai Ka pas gene.

As një jehonë e fshehtë në shtëpi, as një krismë dhe përleshje nga minjtë pas panelit, jo një pikë nga gjysmë-shkrirë ujë-grykë në një oborr të shurdhër prapa, jo një psherëtimë mes degët pa gjethe të një plepi të dëshpëruar, jo të papunë lëkundja e një dera të zbrazët të një shtëpie dyqani, jo, jo një klikim brenda zjarri, por ra në zemrën e Scrooge me një zbutje ndikoi dhe i dha një pasazh më të lirë lotëve të tij.

Shpirti e preku në krah dhe i tregoi të tijin vetja më e re, me qëllim për leximin e tij. Papritmas një burrë, në veshje të huaja: mrekullisht reale dhe të dallueshme për tu parë: qëndroi jashtë dritares, me një sëpatë të mbërthyer në brez, dhe duke udhëhequr nga freri një gomar të ngarkuar me dru.

“Pse, është Ali Baba!” Scrooge thirri në ekstazë. “Shtë i dashur plak i ndershëm Ali Baba! Po, po, e di! Një Krishtlindje koha, kur fëmija i vetëm ishte vetëm këtu, ai erdhi, për herë të parë, ashtu si kjo. Djalë i varfër! Dhe Shën Valentini, “tha Scrooge,” dhe vëllai i tij i egër, Orson; atje ata shkojnë! Dhe cili është emri i tij, i cili u vu në të tijin sirtarë, në gjumë, në Portën e Damaskut; nuk e shikon! Dhe Dhëndri i Sulltanit u kthye përmbys nga Genii; atje ai është mbi kokën e tij! Shërbyer atë të drejtë. Me vjen mire. Çfarë biznesi kishte që ai të martohej me Princesshën! ”

Të dëgjojë Scrooge duke harxhuar tërë zellin e natyrës së tij në tema të tilla, me një zë më të jashtëzakonshëm midis duke qeshur dhe duke qarë; dhe për të parë të tij të ngritur dhe të ngazëlyer fytyrë; do të kishte qenë një surprizë për miqtë e tij të biznesit në qyteti, me të vërtetë.

“Atje është Papagalli!” - thirri Scrooge. “Trupi jeshil dhe bisht i verdhë, me një gjë si marule që rritet nga maja e kokës së tij; ja ku

eshte! I varfër Robin Crusoe, thirri ai atë, kur ai u kthye në shtëpi përsëri pasi lundroi rreth ishull 'Poob Robin Crusoe, ku ke qenë, Robin Kruzo? ' Njeriu mendoj se po ëndërronte, por ai nuk e pa. Ishte Papagalli, e dini. Shkon të Premten, duke vrapuar për jetën e tij në përroin e vogël! Halloa! Hoop! Halloo! ”

Pastaj, me një shpejtësi tranzicioni shumë të huaj për të tijin karakteri i zakonshëm, tha ai, me keqardhje për veten e tij të dikurshme, “I varfër djalë! “dhe qau përsëri.

“Unë dëshiroj”, mermëriti Scrooge, duke vënë dorën në të tij xhepi, dhe duke kërkuar rreth tij, pasi thau sytë me të pranga: “por tani është tepër vonë”.

“Si eshte puna?” pyeti Shpirti.

“Asgjë”, tha Scrooge. “Asgjë. Ishte një djalë duke kënduar një Karolinë të Krishtlindjes në derën time natën e kaluar. une duhet pëlqen t'i ketë dhënë diçka: kaq. ”

Fantazma buzëqeshi me mendime dhe tundi dorën: duke thënë ndërsa veproi kështu, “Le të shohim një tjetër Krishtlindje!”

Ish-vetja e Scrooge u rrit më shumë me fjalët, dhe dhoma u bë pak më e errët dhe më e ndyrë. Panelet u turrën, u hapën xhamat; fragmente suvaje ranë nga tavani dhe në vend të kësaj u shfaqën larat e zhveshura; por si e gjithë kjo u soll, Scrooge nuk dinte asgjë më shumë se ju bëj Ai vetëm e dinte që ishte mjaft korrekte; se gjithçka kishte ndodhur kështu; se atje ai ishte, përsëri përsëri, kur të gjithë djemtë e tjerë kishin shkuar në shtëpi për pushime gazmore.

Ai nuk po lexonte tani, por ecte lart e poshtë i dëshpëruar. Scrooge shikoi Fantazma dhe me një tronditje të trishtuar koka e tij, vështroi me padurim drejt derës.

U hap; dhe një vajzë të vogël, shumë më e re se djali, erdhi duke hedhur shigjeta, dhe i vuri krahët në qafë, dhe shpesh duke e puthur, iu drejtua si ajo “E dashur, e dashur vëlla.”

“Kam ardhur të të sjell në shtëpi, i dashur vëlla!” tha fëmijë, duke përplasur duart e saj të vogla dhe duke u përkulur për të qeshur. “Për t’ju sjellë në shtëpi, shtëpi, shtëpi!”

“Shtëpi, Fan i vogël?” ia ktheu djali.

“Po!” tha fëmija, i mbushur me gëzim. “Shtëpi, për të mirë dhe të gjitha. Shtëpi, në shekuj të shekujve. Babai është shumë më i dashur se ai ishte dikur, ajo shtëpi është si Qielli! Ai foli kështu butësisht për mua një natë të dashur kur isha duke shkuar në shtrat, kjo Nuk kisha frikë ta pyesja edhe një herë nëse mund të vish shtëpia; dhe ai tha Po, ju duhet; dhe më dërgoi në një trajner të të sjell. Dhe do të bëhesh burrë! “, Tha fëmija, duke hapur sytë e saj, “dhe nuk do të kthehen më kurrë

këtu; por së pari, ne do të jemi së bashku gjatë gjithë Krishtlindjeve dhe do të kemi koha më e gëzuar në të gjithë botën “.

“Ju jeni mjaft femër, Fan i vogël!” bërtiti djali.

Ajo përplasi duart dhe qeshi, dhe u përpoq të prekte të tijat kokën; por duke qenë shumë pak, qeshi përsëri dhe u ngrit në këmbë gishtat e këmbëve për ta përqaftuar. Pastaj ajo filloi ta tërhiqte brenda saj padurim fëmënor, drejt derës; dhe ai, asgjë nuk ka shumë për të shko, e shoqëroi atë.

Një zë i tmerrshëm në sallë bërtiti: “Sillni Master Kutia e Scrooge, atje! “Dhe në sallë u shfaq drejtori i shkollës vetë, i cili vështroi me vëmendje Master Scrooge me një egërsi dhembshuri, dhe e hodhi atë në një gjendje të frikshme mendore duke shtrënguar duart me të. Ai më pas e përcolli atë dhe të tijin motër në pusin më të vjetër të një salloni më të mirë drithërues që është parë ndonjëherë, ku hartat mbi mur, dhe qiellore dhe globet tokësore në dritare, ishin dylli me të ftohtë. Këtu ai prodhoi një kuvertë me verë të çuditshme të lehtë, dhe a bllok torte me interes të rëndë dhe me këste të administruara nga ato shije për të rinjtë: në të njëjtën kohë, duke dërguar një shërbëtor të varfër për të ofruar një gotë “diçka” postboy, i cili u përgjigj se falënderoi zotërinë, por nëse do të ishte e njëjta çezmë siç kishte provuar më parë, ai e kishte përkundrazi jo Trungu i Master Scrooge, në këtë kohë i lidhur në majë të shezllonit, fëmijët i bënë thirrje drejtorit të shkollës lamtumirë të drejtë me dëshirë; dhe duke hyrë në të, çuan me gëzim poshtë në kopsht-spastrim: rrotat e shpejta tronditëse acar dhe bora nga gjethet e errëta të gjelbërimit të përhershëm si llak.

“Gjithmonë një krijesë delikate, të cilën një frymë mund ta ketë u tha, “tha Fantazma.” Por ajo kishte një zemër të madhe! ”

“Kështu ajo kishte”, thirri Scrooge. “Keni të drejtë. Unë nuk do ta bëj e kupton, Shpirt. Zoti na ruajt! ”

“Ajo vdiq një grua”, tha Fantazma, “dhe kishte, siç mendoj unë, fëmijët “.

“Një fëmijë”, u kthye Scrooge.

“E vërtetë”, tha Fantazma. “Nipi juaj!”

Scrooge dukej i shqetësuar në mendjen e tij; dhe u përgjigj shkurt, “Po.”

Edhe pse kishin por ai moment e la shkollën pas ata, tani ishin në rrugët e trafikut të një qyteti, ku udhëtarët në hije kaluan dhe u kundërshtuan; ku hije karrocat dhe trajnerët luftuan për rrugën, dhe të gjitha grindjet dhe trazira e një qyteti të vërtetë ishin. Ajo u bë mjaft e thjeshtë, nga veshja e dyqaneve, që edhe këtu ishin Krishtlindje koha përsëri; por ishte mbrëmje dhe rrugët ishin nderur.

Fantazma u ndal në një derë të caktuar të magazinës dhe pyeti Scrooge nëse ai e dinte atë.

“E dini atë!” - tha Scrooge. “A isha nxënës këtu!”

Ata hynë. Në sytë e një zotëri të vjetër në një Uellsit paruke, ulur pas një tavoline kaq të lartë, saqë sikur të kishte qenë dy inç më i gjatë ai duhet të ketë trokitur kokën kundër tavani, Scrooge thirri me entuziazëm të madh:

“Pse, është Fezziwig i vjetër! Bekoni zemrën e tij; është Fezziwig përsëri i gjallë! ”

Fezziwig Vjetër vuri penën e tij, dhe ngriti sytë në orë, e cila tregonte në orën shtatë. Ai fërkoi të tijat duart; rregulloi jelekun e tij të madh; qeshi e gjithë vetë, nga këpucët te organi i tij i dashamirësisë; dhe thirri me një zë të rehatshëm, me vaj, të pasur, të dhjamosur dhe gazmor:

“Yo ho, atje! Ebenezer! Dick!”

Ish-vetja e Scrooge, tani i rritur një djalë i ri, erdhi me shpejtësi në, i shoqëruar nga shoku i tij-privilegj.

“Dik Wilkins, të jesh i sigurt!” - i tha Scrooge fantazmës. “Më bekon, po. Ja ku është. Ai ishte shumë i lidhur për mua, ishte Diku. I gjori Dik! I dashur, i dashur! ”

“Yo ho, djemtë e mi!” tha Fezziwig. “Nuk ka më punë këtë natë. Natën e Krishtlindjes, Dik. Krishtlindje, Ebenezer! Le të kini grilat lart “, thirri plaku Fezziwig, me një përplasje të mprehtë e duarve të tij, “para se një njeri të mund të thotë Jack Robinson!”

Ju nuk do të besoni se si ata dy shokë shkuan në të! Ata u futën në rrugë me grilat - një, dy, tre - i kishin ngritur në vendet e tyre - katër, pesë, gjashtë - të ndaluara ‘em dhe i mbërtheu’ - shtatë, tetë, nëntë - dhe u kthye përpara se të arrini në dymbëdhjetë, duke gulçuar si kuajt e racës.

“Hilli-ho!” - thirri plaku Fezziwig, duke u larguar nga tavolinë e lartë, me shkathtësi të mrekullueshme. “Qartë larg, djemtë e mi, dhe le të kemi shumë hapësirë këtu! Hilli-ho, Dik! Chirrup, Ebenezer! ”

Qartë larg! Nuk kishte asgjë që ata nuk do të kishin pastruar larg, ose nuk mund të ishte pastruar larg, me Fezziwig plak që dukej në Wasshtë bërë në një minutë. Çdo send i lëvizshëm ishte pakëtuar, sikur u përjashtua nga jeta publike për gjithnjë; dyshemeja ishte përfshiu dhe ujiti, llambat u shkurtuan, karburanti u grumbullua zjarri; dhe depoja ishte si e qetë, e ngrohtë, dhe e thatë, dhe ndriçoni një dhomë me topa, siç dëshironi të shihni gjatë dimrit natën

Erdhi një fyellist me një libër muzikor dhe u ngjit në tavolinë e lartë, dhe bëri një orkestër të saj, dhe akorduar si pesëdhjetë dhimbje stomaku. Erdhi Znj. Fezziwig, një çështje e madhe buzeqesh Në

të hynë të tre Miss Fezziwigs, duke ndriçuar dhe i dashur Në të hynë gjashtë ndjekësit e rinj zemrat e të cilëve theu Në të hynë të gjithë të rinjtë dhe të rejat të punësuar në biznesi. Në hyri shërbyesja e shtëpisë, me kushëririn e saj, bukëpjekës. Erdhi kuzhinierja, me mikun e veçantë të vëllait të saj, mjelësi. Në hyri djali nga rruga, i cili ishte dyshohet se nuk kishte bordin e mjaftueshëm nga mjeshtri i tij; duke u munduar të fshihej pas vajzës nga fqinja tjetër, por një, i cili u vërtetua se i kishte tërhequr veshët nga zonja e saj. Në të gjithë erdhën, njëri pas tjetrit; disa me ndrojtje, disa me guxim, disa me hijeshi, disa me vështirësi, disa duke shtyrë, disa duke tërhequr; në të gjithë erdhën, gjithsesi dhe gjithsesi. Larg shkuan të gjithë, njëzet çift në të njëjtën kohë; duart gjysmë të rrumbullakëta dhe përsëri mbrapa mënyra tjetër; poshtë mesit dhe përsëri lart; rrumbullakët dhe të rrumbullakët në faza të ndryshme të grupimit të dashur; i vjetër çifti i parë gjithmonë duke u kthyer në vendin e gabuar; maja e re çifti duke u nisur përsëri, posa arritën atje; të gjitha të lartë çiftet më në fund, dhe jo një fundor për t'i ndihmuar ata! Kur ky rezultat u soll, Fezziwig plak, duke duartrokitur të tijin duart për të ndaluar vallëzimin, bërtiti, "Mirë!" dhe fiddler e zhyti fytyrën e tij të nxehtë në një tenxhere me portier, veçanërisht parashikuar për atë qëllim. Por duke qortuar pushimin, mbi të tijin rishfaqja, ai menjëherë filloi përsëri, megjithëse nuk kishte valltarë akoma, sikur fyellxhiu tjetër të ishte dërguar në shtëpi, i rraskapitur, në një grila dhe ai ishte një njeri i ri me krunde vendosën ta rrahin nga sytë, ose të zhduken.

Kishte më shumë valle, dhe kishte humbje, dhe më shumë vallëzime, dhe kishte tortë, dhe kishte negus, dhe atje ishte një pjesë e mrekullueshme e Ftohtë e Ftohtë, dhe nuk ishte një pjesë e madhe të Ftohtë të Zier, dhe kishte pite të grirë dhe shumë birra. Por efekti i madh i mbrëmjes erdhi pas pjekjes dhe zier, kur fyell (një qen artful, mendja! Lloj të një njeriu që e dinte biznesin e tij më mirë se ju ose unë i kanë thënë atij!) goditi "Sir Roger de Coverley". Atëherë plaku Fezziwig u dallua për të kërcyer me zonjën Fezziwig. Top çift, gjithashtu; me një punë të ngurtë të mirë të prerë për ta; tre ose katër e njëzet çift partnerësh; njerëz që ishin të mos tregohen me; njerëz që do të kërcenin, dhe nuk kishin asnjë nocioni i ecjes.

Por nëse ata do të kishin qenë dy herë më shumë - ah, katër herë - të vjetër Fezziwig do të kishte qenë një ndeshje për ta, dhe po kështu Zonja Fezziwig. Sa i përket asaj, ajo ishte e denjë të ishte partnere e tij në çdo kuptim të termit. Nëse kjo nuk është lavdërim i lartë, më thuaj më e lartë, dhe unë do ta përdorin atë. U shfaq një dritë pozitive nga viçat e Fezziwig. Ata shkëlqenin në çdo pjesë të kërcenjës si hëna.

Ju nuk mund të kishit parashikuar, në asnjë rast koha, çfarë do të ishte bërë me ta më pas. Dhe kur është e vjetër Fezziwig dhe zonja Fezziwig kishin kaluar të gjithë vallëzimin; përparoni dhe tërhiquni, të dy duart tek partneri juaj, përkuleni dhe perde, tapë, gjilpërë me fije dhe përsëri te Vendi juaj; Fezziwig “prerë” - prerë aq shkathtësi, sa u shfaq të shkelë syrin me këmbët e tij, dhe erdhi përsëri mbi këmbët e tij pa një marramendës.

Kur ora goditi njëmbëdhjetë, kjo top shtëpiak u prish. Z. dhe Znj. Fezziwig morën stacionet e tyre, njëra në të dy anët e derës dhe shtrëngimi i duarve me secilin person veç e veç ndërsa ai ose ajo doli jashtë, i uroi atij ose asaj Gëzuar Krishtlindjen. Kur të gjithë kishin dalë në pension, përveç dy parashikimeve, ata e bënë e njëjta gjë për ta; dhe kështu zërat e gëzuar vdiqën, dhe djemtë u lanë në shtretërit e tyre; të cilat ishin nën një banak në dyqanin e pasmë.

Gjatë gjithë kësaj kohe, Scrooge kishte vepruar si një njeriu nga zgjuarsia e tij. Zemra dhe shpirti i tij ishin në skenë, dhe me veten e tij të dikurshme. Ai vërtetoi gjithçka, kujtoi gjithçka, shijoi gjithçka dhe pësoi ngacmimi më i çuditshëm. Nuk ishte deri tani, kur fytyrat e ndritshme të vetvetes së tij të dikurshme dhe Dikut ishin kthyer nga ata, se ai kujtoi Fantazmën dhe u bë i vetëdijshëm se po shikonte plot me të, ndërsa drita me të koka e djegur shumë e qartë.

“Një çështje e vogël,” tha Fantazma, “për t’i bërë këto budalla njerëz kaq plot mirënjohje “.

“E vogël!” i bëri jehonë Scrooge.

Shpirti i firmosi atij për të dëgjuar dy çirakët, të cilët po derdhnin zemrat e tyre duke lavdëruar Fezziwig: dhe kur e bëri këtë, tha,

“Pse! A nuk është? Ai ka shpenzuar por disa paund të paratë tuaja të vdekshme: tre ose katër ndoshta. A është kështu shumë që ai e meriton këtë lavdërim? ”

“Nuk është kjo,” tha Scrooge, i nxehur nga vërejtja, dhe duke folur në mënyrë të pavetëdijshme si vetja e tij e dikurshme, jo e dyta. “Nuk është kjo, Shpirt. Ai ka fuqinë të na bëjë të lumtur ose të pakënaqur; për ta bërë shërbimin tonë të lehtë ose të rëndë; a kënaqësi ose një mundim. Thuaj që fuqia e tij qëndron te fjalët dhe duket; në gjëra kaq të lehta dhe të parëndësishme sa është e pamundur të shtohen dhe numërohen: çfarë atëherë? Lumturia ai jep, është mjaft i shkëlqyeshëm sikur të kushtonte një pasuri “.

Ai ndjeu shikimin e Shpirtit dhe u ndal.

“Si eshte puna?” - pyeti Fantazma.

“Asgjë të veçantë”, tha Scrooge.

“Diçka, mendoj?” Fantazma këmbëngulte.

“Jo”, tha Scrooge, “Jo. Unë do të doja të isha në gjendje të them një fjalë ose dy drejtuar nëpunësit tim tani. Kjo është e gjitha.”

Vetja e tij e dikurshme i ktheu llambat ndërsa jepte shprehje te dëshira; dhe Scrooge dhe Ghost përsëri qëndruan pranë anësore në ajër të hapur.

“Koha ime shkurtohet”, vërejti Shpirti. “Shpejt!”

Kjo nuk i drejtohej Scrooge, apo kujtdo që ai ishte mund të shihte, por prodhoi një efekt të menjëhershëm. Për përsëri Scrooge e pa veten. Ai ishte më i vjetër tani; një njeri në kryeministër për jetën. Fytyra e tij nuk kishte vija të ashpra dhe të ngurta të mëvonshme vjet; por kishte filluar të vishte shenjat e kujdesit dhe koprracisë. Kishte një lëvizje të etur, lakmitare, të shqetësuar në sy, e cila tregoi pasionin që kishte zënë rrënjë, dhe ku hija e pemës në rritje do të binte.

Ai nuk ishte vetëm, por u ul në krah të një të riu të ndershtëm vajzë me një fustan zi: në sytë e së cilës kishte lot, që shkëlqente në dritën që shkëlqente nga Fantazma e E kaluara e Krishtlindjeve.

“Pak rëndësi ka”, tha ajo me butësi. “Për ju, shumë pak. Një idhull tjetër më ka zhvendosur; dhe nëse mund të gëzojë dhe rehati ju në kohë për të ardhur, siç do të isha përpjekur të bëj, unë kam nuk ka arsye vetëm për t’u pikëlluar “.

“Çfarë Idol ju ka zhvendosur?” ai u bashkua përsëri.

“Një i artë”.

“Kjo është marrëveshja e barabartë e botës!” tha ai. “Nuk ka asgjë mbi të cilën është aq e vështirë sa varfëria; dhe nuk ka asgjë që pretendon të dënojë me kaq ashpërsi si ndjekja e pasurisë! ”

“Ke frikë shumë nga bota”, u përgjigj ajo butësisht. “Të gjitha shpresat tuaja të tjera janë bashkuar në shpresën për të qenë përtej shansit të fyerjes së saj të hidhur. Unë kam parë tuajin aspiratat më fisnike bien një nga një, deri në pasionin e zotit, Fitoni, ju zhyt. A nuk kam? ”

“Po pastaj?” ia ktheu ai. “Edhe nëse jam rritur ashtu shumë më e mençur, çfarë atëherë? Unë nuk jam ndryshuar drejt teje “.

Ajo tundi kokën.

“A jam unë?”

“Kontrata jonë është një kontratë e vjetër. Whenshtë bërë kur ishim të varfër dhe të kënaqur për të qenë të tillë, derisa, në një sezon të mirë, ne mundemi të përmirësojmë pasurinë tonë të kësaj bote nga industria jonë e pacientëve. Ti janë ndryshuar. Kur u bë, ti ishe një njeri tjetër “.

“Unë kam qenë një djalë”, tha ai me padurim.

“Ndjenja juaj personale ju tregon se nuk keni qenë ajo që keni qenë

janë, “u kthye ajo.” Unë jam. Ajo që premtoi lumturi kur ishim një në zemër, është e mbushur me mjerim tani që ne jemi dy. Sa shpesh dhe sa fort kam menduar këtë, nuk do ta them. Mjafton që e kam menduar, dhe mund të të lirojë “.

“A kam kërkuar ndonjëherë lirin?”

“Me fjalë. Jo. Asnjëherë.”

“Në çfarë, atëherë?”

“Në një natyrë të ndryshuar; në një frymë të ndryshuar; në një tjetër atmosfera e jetës; një shpresë tjetër si fundi i saj i shkëlqyeshëm. Në gjithçka që e bëri dashurinë time për ndonjë vlerë ose vlerë në tuajin shikimi. Nëse kjo nuk do të kishte qenë kurrë mes nesh “, tha vajza, duke parë butë, por me qëndrueshmëri, mbi të; “me trego, do të më kërkonit dhe do të përpigjeni të më fitonit tani? Ah, jo! ”

Ai dukej se i nënshtrohej drejtësisë së këtij supozimi, në megjithë veten e tij. Por ai tha me një luftë: “Ju mendoni jo ”

“Unë me kënaqësi do të mendoja ndryshe nëse do të mundja”, u përgjigj ajo, “Qielli e di! Kur të mësoj një të vërtetë si kjo, E di sa e fortë dhe e pazezueshme duhet të jetë. Por nëse ju ishin të lirë ditën e nesërme, dje, edhe mund të besoj se do të zgjidhnit një vajzë pa lagje - ju që, në tuajin shumë besim me të, pesho gjithçka nga Gain: ose, duke e zgjedhur atë, nëse për një moment do të ishte mjaft e rreme me tënden një parim udhëzues për ta bërë këtë, a nuk e di se juaji pendimi dhe pendimi me siguri do të pasonin? Une bej; edhe une te liroj. Me një zemër të plotë, për dashurinë ndaj tij ju dikur ishin “.

Ai ishte gati të fliste; por me kokën e kthyer nga atë, ajo rifilloi.

“Ju mund të - kujtesa e asaj që është gjysma e kaluar më bën shpresoj se do të keni - keni dhimbje në këtë. Një kohë shumë, shumë e shkurtër, dhe do ta hedhësh poshtë kujtimin e tij, me kënaqësi, si një ëndërr humbje, nga e cila ka ndodhur mirë që ju u zgjua Qofshi të lumtur në jetën që keni zgjedhur! ”

Ajo e la atë dhe ata u ndanë.

“Shpirt!” tha Scrooge, “mos më trego më! Sjellje mua ne shtepi Pse kënaqesh të më torturosh? ”

“Një hije më shumë!” - thirri Fantazma.

“Jo më!” - thirri Scrooge. “Jo më shumë. Unë nuk dua të shikojë. Mos më trego më! ”

Por Fantazma e paepur e ngurtësoi në të dy krahët e tij, dhe e detyroi atë të vëzhgonte se çfarë ndodhi më pas.

Ata ishin në një skenë dhe vend tjetër; një dhomë, jo shumë i madh apo i pashëm, por plot rehati. Afër dimrit zjarri ishte ulur një vajzë e re e bukur, kështu që si ajo e fundit që Scrooge besonte se ishte e njëjta

gjë, derisa e pa atë, tani një bukuroshe matron, ulur përballë vajzës së saj. Zhurma në këtë dhoma ishte krejtësisht e trazuar, sepse kishte më shumë fëmijë atje, sesa mund të llogariste Scrooge në gjendjen e tij të trazuar shpirtërore; dhe, ndryshe nga tufa e festuar në poezi, ato nuk ishin dyzet fëmijë që sillen si një, por secili fëmija po drejtohej si dyzet. Pasojat ishin kryengritës përtej besimit; por askush nuk dukej se interesohej; përkundrazi, nëna dhe vajza qeshën me zemër, dhe e shijova shumë; dhe kjo e fundit, shpejt fillon të përzihen në sport, u plaçkitën nga brigandët e rinj më pamëshirshëm. Çfarë nuk do të kisha dhënë të jem një prej tyre ata! Megjithëse kurrë nuk mund të isha kaq i vrazhdë, jo, jo! Une nuk do ta kishte shtypur pasuria e të gjithë botës flokët e endur dhe i shqyen; dhe për pak të çmuar këpucë, nuk do ta kisha hequr, Zoti e bekoftë shpirtin tim! te shpëto jetën time. Sa për të matur belin e saj në sport, pasi ato bëra, pjellë e re e guximshme, nuk mund ta kisha bërë; une duhet kanë pritur që krahun im të jetë rritur rreth tij për një dënim, dhe kurrë më nuk vijnë drejt. E megjithatë duhet më pëlqen shumë, unë vetë, që i kam prekur buzët; të kesh e pyeti atë, se ajo mund t'i kishte hapur ato; të kesh shikoi qerpikët e syve të saj të zbritur, dhe kurrë ngriti një skuqje; të keni lëshuar valë të lëshuara flokësh, një inç të i cili do të ishte një kujtim përtej çmimit: me pak fjalë, unë duhet më ka pëlqyer, po e rrëfej, të kisha licencën më të lehtë e një fëmije, dhe ende nuk ka qenë njeri aq sa ta njohë atë vlera

Por tani u dëgjua një trokitje në derë, dhe e tillë menjëherë nxi-toi që ajo me fytyrë të qeshur dhe veshja e plaçkitur u soll drejt saj në qendër të një skuqeje dhe grup i vrullshëm, tamam në kohë për të përshëndetur babanë, i cili erdhi në shtëpi ku ndiqej një burrë i ngarkuar me lodra të Krishtlindjes dhe paraqet. Pastaj të bërtiturat dhe të luftuarit, dhe sulmi që iu bë portierit të pambrojtur! Shkallëzimi i tij me karrige për shkallët që të zhyten në të tijat xhepat, rrënojeni me parcela me letër kafe, mbajeni fort pranë kravatës së tij, përqafojeni rreth qafës, lëkundni shpinën, dhe shkelmoji këmbët me dashuri të papërmbajtshme! Thirrjet e mrekulli dhe kënaqësi me të cilën zhvillimi i secilit paketa u mor! Njoftimi i tmerrshëm që foshnja ishte marrë në akt duke vendosur një tigan për një kukull në gojën e tij, dhe dyshohej se kishte më shumë gëlltiti një gjel deti fiktive, ngjitur në një pjatë druri! Lehtësimi i pamasë për ta gjetur këtë një alarm të rremë! Gëzimi, dhe mirënjohje, dhe ekstazë! Të gjithë janë të papërshkrueshëm njësoj. Mjafton që sipas shkallëve fëmijët dhe emocionet e tyre doli nga salloni, dhe nga një shkallë në një kohë, deri në maja e shtëpisë; ku ata shkuan në shtrat, dhe kështu u qetësuan.

Dhe tani Scrooge shikonte më me vëmendje se kurrë, kur i zoti i shtëpisë, duke pasur vajzën e tij të përkulur me dashuri për të, u ul me të dhe nënën e tij tek e tij vet zjarri; dhe kur mendoi se i tillë një tjetër krijesë, aq e këndshme dhe aq e plotë e premtimit, mund të e kanë quajtur atë baba, dhe ka qenë një kohë pranvere në dimri i ashpër i jetës së tij, shikimi i tij u errësua shumë.

“Belle”, tha burri, duke u kthyer te gruaja e tij me një buzëqeshje, “Unë pashë një mikun tënd të vjetër këtë pasdite”.

“Kush ishte?”

“Merre me mend!”

“Si mundem? Tut, a nuk e di?” shtoi ajo në fryma e njëjtë, duke qeshur ndërsa qeshi. “Z. Scrooge”.

“Z. Scrooge ishte. Unë kalova dritaren e zyrës së tij; dhe si nuk ishte mbyllur, dhe ai kishte një qiri brenda, unë mundem mezi ndihmon ta shohësh. Partneri i tij qëndron mbi këtë çështje të vdekjes, dëgjoj; dhe atje ai u ul vetëm. Mjaft vetëm në bota, unë besoj “.

“Shpirt!” tha Scrooge me një zë të thyer, “më hiq nga ky vend “.

“Unë ju thashë se këto ishin hijet e gjërave që kanë qenë, “tha Fantazma.” Se ata janë ato që janë, bëj mos më fajëso! ”

“Më hiqni!” Scrooge bërtiti, “Unë nuk mund ta duroj!”

Ai u kthye te Fantazma dhe duke parë që ai shikonte atë me një fytyrë, në të cilën në ndonjë mënyrë të çuditshme kishte fragmente të të gjitha fytyrave që i kishte treguar, luftuan me të.

“Më lër! Më kthe prapa. Mos më përhumb më!”

Në luftë, nëse kjo mund të quhet një luftë në të cilën Fantazma me asnjë rezistencë të dukshme nga ana e vet ishte i pashqetësuar nga çdo përpjekje e kundërshtarit të tij, vuri re Scrooge se drita e saj po digjej e shkëlqente; dhe zbehtë duke e lidhur atë me ndikimin e tij mbi të, ai kapi fikës-kapak, dhe nga një veprim i papritur e shtypi atë poshtë mbi koken e saj.

Shpirti ra poshtë tij, në mënyrë që shuarësi mbuloi tërë formën e saj; por megjithëse Scrooge e shtypi poshtë me gjithë forcën e tij, ai nuk mund ta fshihte dritën: e cila rridhte nga poshtë tij, në një përmbytje të pandërprerë mbi tokë.

Ai ishte i vetëdijshëm për të qenë i rraskapitur, dhe kapërcyer nga një përgjumje e parezistueshme; dhe, më tej, për të qenë në të tijën dhoma gjumi Ai i dha kapakut një shtrydhje ndarëse, në të cilën dora e tij i relaksuar; dhe mezi kishte kohë për t’u mbështjellë në shtrat, para se të fundosej në një gjumë të rëndë.

SHTATA III: E DYTA E TRE SHPIRTVE

Zgjimi në mes të një gërhitës të jashtëzakonshme të ashpër, dhe

ulur në shtrat për të marrë mendimet e tij së bashku, Scrooge kishte asnjë rast të thuhet se zilja ishte përsëri mbi goditje e Njërit. Ai ndjeu se ishte rikthyer në vetëdije në nofkën e duhur të kohës, për qëllimin e veçantë të mbajtjes një konferencë me të dërguarin e dytë të dërguar tek ai përmes ndërhyrjes së Jacob Marley. Por duke gjetur se ai u kthye në mënyrë të pakëndshme të ftohtë kur filloi të pyeste se cila nga perdet e tij kjo spektër i ri do të tërhiqej, tha ai secili mënjanë me duart e veta; dhe i shtrirë përsëri, vendosi një vështrim të mprehtë në të gjithë shtratin. Për ai dëshironte ta sfidonte Shpirtin në momentin e tij pamja, dhe nuk dëshiroi të befasohej, dhe bëhet nervoz

Zotërinj të llojit të lirë dhe të lehtë, të cilët lulëzojnë vetë duke u njohur me një lëvizje ose dy, dhe duke qenë zakonisht të barabartë me kohën e ditës, shprehin gamën e gjerë të tyre kapacitetin për aventurë duke vërejtur se janë të mira për të çdo gjë nga hap-larg-hedhja në vrasje; midis të cilave ekstreme të kundërta, pa dyshim, qëndron një tolerim i gjerë dhe gamë gjithëpërfshirëse e lëndëve. Pa sipërmarrje për Scrooge aq vështirë sa ky, nuk e kam problem që të të bëj thirrje për të besuar se ai ishte gati për një fushë të mirë të gjerë të paraqitje të çuditshme, dhe se asgjë mes një foshnje dhe rinocerontët do ta kishin mahnitur shumë.

Tani, duke qenë i përgatitur për pothuajse gjithçka, ai nuk ishte pranë çdo mjet i përgatitur për asgjë; dhe, rrjedhimisht, kur Bell goditi Njërin, dhe asnjë formë nuk u shfaq, ai u mor me një përshtatje e dhunshme e dridhjes. Pesë minuta, dhjetë minuta, një e katërta kaloi një orë, por asgjë nuk erdhi. Gjatë gjithë kësaj kohe, ai shtrihej mbi shtratin e tij, thelbi dhe qendra e një zjarri të kuqërremtë dritë, e cila rridhte mbi të kur ora proklamonte orë; dhe e cila, duke qenë vetëm dritë, ishte më alarmante sesa një duzinë fantazmash, pasi ai ishte i pafuqishëm për të kuptuar se çfarë ishte do të thotë, ose do të ishte në; dhe ndonjëherë ishte i frikësuar se ai mund të jetë pikërisht në atë moment një rast interesant i djegie spontane, pa pasur ngushëllimin e duke e ditur atë. Më në fund, megjithatë, ai filloi të mendonte - si ju ose Unë do të kisha menduar në fillim; sepse gjithmonë është personi jo në gjendje të vështirë kush e di se çfarë duhet të ishte bërë në të, dhe padyshim do ta kisha bërë edhe atë - më në fund, unë thonë, ai filloi të mendojë se burimi dhe sekreti i kësaj drita fantazmë mund të jetë në dhomën ngjitur, nga ku, duke e gjurmuar më tej, dukej se shkëlqente. Kjo ide duke marrë posedimi i plotë i mendjes së tij, ai u ngrit me zë të ulët dhe u zhvendos brenda pantoflat e tij te dera.

Në momentin që dora e Scrooge ishte në kyç, një e çuditshme zëri e thirri me emrin e tij dhe e urdhëroi të hynte. Ai i bindur.

Ishte dhoma e tij. Nuk kishte asnjë dyshim për këtë. Por ajo kishte pësuar një transformim të habitshëm. Muret dhe tavani ishte aq i varur me jeshile të gjallë, saqë dukej a korije e përsosur; nga çdo pjesë e së cilës, shkëlqen shkëlqim manaferrat shkëlqenin. Gjethet e freskëta të shenjta, veshtullore dhe dredhkë reflektonte dritën, sikur të kishin pasur kaq shumë pasqyra janë shpërndarë atje; dhe një zjarr i tillë i fuqishëm zhurmoi lart oxhakut, siç kishte patur petrifikimi i shurdhër i një vatër asnjëherë i njohur në kohën e Scrooge, ose Marley, ose për shumë dhe shumë një sezon dimri është zhdukur. Grumbulluar lart në dysheme, për të formuar një lloj fronti, ishin gjelat, patat, gjahu, shpendët, karkalecat, nyje të mëdha mishi, derra gjiri, kurora të gjata me sallam, pite me grirë, puding me kumbulla, fuçi goca deti, gështenja të nxehta, mollë me faqe qershi, portokalle me lëng, dardha të lezetshme, ëmbëlsira të jashtëzakonshme të dymbëdhjetë, dhe enë qepëse me grusht, që e bënë dhomën të zbehtë me avullin e tyre të shijshëm. Në të lehtë shteti mbi këtë shtrat, atje ishte ulur një Gjigant i gëzueshëm, i lavdishëm për të Shiko; të cilët mbanin një pishtar të ndezur, në formë jo ndryshe nga Plenty bri, dhe e mbajti lart, lart, për të hedhur dritën e tij mbi Scrooge, ndërsa ai erdhi duke vështuar rreth derës.

“Hyni brenda!” - thirri Fantazma. “Hyni brenda dhe dijeni mua më mirë, burrë! ”

Scrooge hyri me ndrojtje dhe e vari kokën para kësaj Shpirti Ai nuk ishte Scrooge i ndjekur nga ai që kishte qenë; dhe megjithëse sytë e Shpirtit ishin të pastër dhe të mirë, ai nuk i pëlqente për t'i takuar.

“Unë jam Fantazma e Dhuratës së Krishtlindjes”, tha Shpirti. “Shikoni nga unë!”

Scrooge e bëri me nderim. Ishte e veshur me një të thjeshtë mantel i gjelbër, ose mantel, i kufizuar me lesh të bardhë. Kjo veshje varej aq lirshëm në figurë, saqë gjiri i tij i kapacitetit ishte e zhveshur, sikur përbuzje për t'u ruajtur ose fshehur nga ndonjë artifice. Këmbët e tij, vërehen nën palosjet e bollshme të veshje, ishin gjithashtu të zhveshura; dhe mbi kokën e saj nuk mbante asnjë tjetër mbulesë se një kurorë e shenjtë, e vendosur aty-këtu me shkëlqim akullorë. Kaçurrelat e saj kafe të errëta ishin të gjata dhe të lira; e lirë si e saj fytyra gjeniale, syri i tij me gaz, dora e saj e hapur, zëri i saj i gëzuar, sjellja e tij e pakufizuar dhe ajri i tij i gëzueshëm. I qeshur rreth mesit të saj ishte një gëmushë antike; por jo shpatë ishte në të dhe këllëfi antik ishte ngrënë me ndryshk.

“Ju nuk keni parë kurrë më parë si unë!” bërtiti shpirti.

“Asnjëherë”, u përgjigj Scrooge për të.

“Asnjëherë nuk kam ecur me anëtarët e rinj të familja ime; do të thotë (sepse unë jam shumë i ri) vëllezërit e mi të mëdhenj i lindur në këto vitet e mëvonshme? “, ndoqi Phantom.

“Unë nuk mendoj se kam,” tha Scrooge. “Kam frikë se kam jo A ke pasur shumë vëllezër, Shpirt? ”

“Më shumë se tetëmbëdhjetë qindra”, tha Fantazma.

“Një familje e jashtëzakonshme për t’u siguruar!” mërmëriti Scrooge. Fantazma e Dhuratës së Krishtlindjes u ngrit.

“Shpirti,” tha Skroogu i nënshtruar, “më drejto ku ju do të Shkova natën e kaluar me detyrim dhe mësova një mësim i cili po funksionon tani. Natën, nëse keni diçka të më mësosh, më lër të përfitoj prej saj “.

“Prek mantelin tim!”

Scrooge bëri siç i thanë dhe e mbajti me shpejtësi.

Holly, veshtull, manaferrat e kuq, dredhkë, gjelat e detit, patat, lojë, shpendë, karkaleca, mish, derri, sallam, goca deti, pite, puding, fruta dhe grusht, të gjitha u zhdukën menjëherë. Po kështu edhe dhoma, zjarri, shkëlqimi i kuq, ora e natës dhe ata qëndruan në këmbë në rrugët e qytetit në mëngjesin e Krishtlindjes, ku (për koha ishte e rëndë) njerëzit bënë një të ashpër, por të shpejtë dhe lloj jo i pakëndshëm i muzikës, në heqjen e borës nga trotuar përpara shtëpive të tyre dhe nga majat e shtëpitë të tyre, nga ku ishte kënaqësi e çmendur për djemtë për të parë ajo bie duke u hedhur poshtë në rrugën poshtë, dhe duke u copëtuar në stuhi të vogla artificiale bore.

Frontet e shtëpisë dukeshin mjaft të zeza, dhe dritaret më e zezë, në kontrast me fletën e bardhë të butë të borës mbi çatitë dhe me borën më të ndotur në tokë; cila depozitë e fundit ishte pluguar në brazda të thella nga rrotat e rënda të karrocave dhe vagonave; brazdat që kaluan dhe ri-kryqëzuan njëri-tjetrin qindra herë ku i madhi rrugët degëzohen; dhe bëri kanale të ndërlikuara, të vështira për t’u gjetur në baltën e trashë të verdhë dhe ujin e akullit. Qielli ishte i zymtë, dhe rrugët më të shkurtra u mbytën me një mjegull të errët, gjysma e shkrirë, gjysma e ngrirë, grimcat më të rënda të së cilës zbresin në një dush me atome bloze, sikur të gjitha oxhaqet në Great Me një pëlqim Britania kishte marrë flakë dhe po digjej për përmbajtjen e zemrave të tyre të dashura. Nuk kishte asgjë shumë të gëzuar në klimë apo qytet, dhe megjithatë kishte një ajër të gazin jashtë vendit se ajri më i pastër i verës dhe më i ndritshëm dielli i verës mund të jetë përpjekur të shpërndahet kot.

Sepse, njerëzit që po hiqeshin me lopatë në çatitë e shtëpive ishin gazmorë dhe plot gëzim; duke thirrur njëri-tjetrin nga parapetët, dhe tani dhe pastaj duke shkëmbyer një fytyrëhapur top dëbore - raketë me natyrë më të mirë se shumë një shaka me fjalë - duke qeshur me zemër

nëse shkoi mirë dhe jo më pak me zemër nëse po shkoi keq Dyqanet e shpendëve ishin ende gjysmë të hapura, dhe pemëtarët 'shkëlqenin në lavdinë e tyre. Ka pasur të mrekullueshëm, të rrumbullakët, shporta me gështenja me bark, të formuara si jelekët i zotërinjve të lumtur të vjetër, që rrëshqasin te dyert dhe po rrëzohen në rrugë në pasurinë e tyre apoplektike. Ka pasur Qepë spanjolle me fytyrë të kuqërremtë, me fytyrë kafe, me rreth të gjerë dhe shkëlqen dhjamësia e rritjes së tyre si Friars Spanjolle, dhe duke shkelur syrin nga raftet e tyre me dinakëri ndaj vajzave ndërsa shkonin nga, dhe i hodhi një vështtrim demurely veshtullës së varur. Ka pasur dardha dhe mollë, të grumbulluara shumë në piramidat që lulëzojnë; atje ishin tufa rrushi, të bëra, në dashamirësinë e tregtarëve të varen nga grepa të dukshme, që të mund të ketë goja e njerëzve ujë falas ndërsa kalonin; kishte grumbuj lendesh, myshk dhe kafe, duke kujtuar, në aromën e tyre, shëtitjet antike mes pyjet, dhe zhvendosjet e këndshme të kycit të këmbës të tharë gjethet; kishte Norfolk Biffins, mbledhës dhe i butë, i vendosur jashtë verdhë e portokall dhe limon, dhe, në të madhe kompaktësia e personave të tyre me lëng, urrëjtja urgjente dhe lutje që duhet të bartet në shtëpi në qese letre dhe të hahet pas darke Peshku shumë ari dhe argjendi, i vendosur midis tyre këto fruta të zgjedhura në një tas, edhe pse anëtarët e një shurdhër dhe garë me gjak të ndenjtur, dukej se e dinte se kishte diçka që po ndodh; dhe, tek një peshk, shkoi duke gulçuar dhe rrumbullakosin botën e tyre të vogël në një eksitim të ngadaltë dhe pa pasion.

Blerësit! oh, Blerësit! gati e mbyllur, me mbase dy grila të ulura, ose një; por përmes atyre boshllëqeve të tilla paraqitje e shkurtër! Nuk ishte vetëm ajo që luspat zbresin në banaku bëri një tingull të gëzuar, ose atë spango dhe rul u nda kompania aq shpejt, ose që bombolat u tronditën lart e poshtë si marifete xhonge, apo edhe ato të përziera aromat e çajit dhe kafesë ishin aq mirënjohëse për hundën, apo edhe që rrush të thatë ishin aq të bollshëm dhe të rrallë, bajamet aq jashtëzakonisht të bardha, shkopinj të kanellës kaq të gjatë dhe të drejtë, erëzat e tjera kaq të shijshme, frutat e sheqerosura aq të ëmbëlsuara dhe njollosur me sheqer të shkrirë për t'i bërë shikuesit më të ftohtë ndjehen të fikët dhe më pas biliar. As që ishte fiku ishin të lagura dhe me pulpë, ose që kumbullat franceze skuqeshin tartness modeste nga kutitë e tyre shumë të zbukuruara, apo që gjithçka ishte mirë për të ngrënë dhe me veshjen e saj të Krishtlindjes; por klientët ishin të gjithë kaq të nxituar dhe aq të etur për shpresëdhënësit premtimi i ditës, që ata ranë kundër njëritjetrit në derë, duke përplasur shportat e tyre të xunkthit në mënyrë të egër dhe u larguan blerjet e tyre në banak dhe u kthyen përsëri shkoj

t'i marrë ato, dhe bëri qindra gabime të ngjashme, në humori më i mirë i mundshëm; ndërsa Bakalli dhe njerëzit e tij ishin aq të singerta dhe të freskëta sa zemrat e lëmuara me të cilat ata i mbërthyen përparësit e tyre mbrapa mund të kenë qenë të tyre, veshur jashtë për inspektim të përgjithshëm dhe për agimet e Krishtlindjeve për të përkulur nëse zgjedhin.

Por së shpejti pjerrësit thirrën njerëz të mirë të gjithë, në kishë dhe kishëz, dhe ata u larguan, duke u dyndur nëpër rrugë në rrobat e tyre më të mira dhe me fytyrat e tyre më homoseksuale. Dhe në në të njëjtën kohë ka dalë nga shumë rrugë bye, korsi, dhe kthime pa emër, njerëz të panumërt, që mbajnë darkat e tyre te dyqanet e bukëpjekësve. Pamja e këtyre argëtuesve të varfër dukej se i interesonte shumë Shpirtit, sepse ai qëndroi me të Scrooge pranë tij në hyrjen e një furre, dhe duke marrë mbulesat ndërsa bartësit e tyre kalonin, u hidhnin temjan atyre darka nga pishtari i tij. Dhe ishte një lloj shumë i pazakontë të pishtarit, për një ose dy herë kur kishte fjalë të zemëruara midis disa transportuesve të darkave që ishin shakur me njëri-tjetrin, ai derdh disa pika ujë mbi to prej tyre, dhe e mira e tyre humori u rivendos drejtpërdrejt. Sepse thanë, ishte turp të grinden në ditën e Krishtlindjes. Dhe kështu ishte! Zoti e dashuron ajo, kështu ishte!

Me kalimin e kohës, këmbanat pushuan dhe furrtarët u mbyllën; dhe megjithatë ekzistonte një hije gjeniale e gjithë këtyre darkave dhe progresin e gatimit të tyre, në copën e shkrirë të i lagur mbi furrën e çdo furrtari; ku trotuari tymosi si nëse gurët e tij po gatuanin gjithashtu.

“A ka aromë të veçantë nga ajo që spërkatni pishtari juaj? “pyeti Scrooge.

“Nuk është. E imja.”

“A do të vlente për çdo lloj darke në këtë ditë?”

- pyeti Scrooge.

“Për cilindo të dhënë me mirësi. Për një të varfër më së shumti.”

“Pse tek një i varfër më së shumti?” - pyeti Scrooge.

“Sepse i duhet më shumë”.

“Shpirt,” tha Scrooge, pas një çasti mendimi, “pyes veten ju, nga të gjitha qeniet në shumë botë rreth nesh, duhet dëshira për të ngushtuar mundësitë e këtyre njerëzve të pafajshëm kënaqësi “.

“Unë!” bërtiti Shpirti.

“Ju do t'i privonit nga mjetet e tyre të ngrënies çdo dita e shtatë, shpesh e vetmja ditë në të cilën mund të thuhet për të darkuar fare, “tha Scrooge.” A nuk do? ”

“Unë!” bërtiti Shpirti.

“Ju kërkoni t’i mbyllni këto vende në Ditën e Shtatë?” tha Scrooge. “Dhe bëhet fjalë për të njëjtën gjë.”

“Unë kërktoj!” bërtiti Shpirti.

“Më fal nëse jam gabim. Hasshtë bërë në tuajin emrin, ose të paktën në atë të familjes tënde”, tha Scrooge.

“Ka disa në këtë tokë tuajin”, u kthye Shpirti, “të cilët pretendojnë se na njohin dhe që bëjnë veprat e tyre të pasionit, krenaria, vullneti i keq, urrejtja, zilia, fanatizmi dhe egoizmi në emrin tonë, të cilët janë aq të çuditshëm për ne dhe për të gjithë kith tonë dhe farefis, sikur të mos kishin jetuar kurrë. Mos harroni se, dhe të ngarkuar veprimet e tyre mbi vete, jo ne “.

Scrooge premtoi se do ta bënte; dhe ata vazhduan, të padukshme, siç kishin qenë më parë, në periferi të qytet Ishte një cilësi e jashtëzakonshme e Fantazmës (e cila Scrooge kishte vërejtur tek furrtari), pavarësisht kësaj përmasat e tij gjigante, ai mund të akomodonte veten në çdo vend me lehtësi; dhe se ai qëndronte nën një çati të ulët fare me hijeshi dhe si një krijesë e mbinatyrshe, siç ishte e mundur ai mund të kishte bërë në çdo sallë të lartë.

Dhe mbase ishte kënaqësia që kishte Fryma e mirë duke treguar këtë fuqi të tij, ose përndryshe ishte lloji i tij, zemërgjerësi, natyrë e përzemërt dhe simpatia e tij me të gjithë të varfrit burra, që e çuan drejt e te nëpunësi i Scrooge; sepse atje ai shkoi dhe e mori me vete Scrooge, duke e mbajtur mantelin e tij; dhe në pragun e derës Shpirti buzëqeshi dhe u ndal për të bekuar banesën e Bob Cratchit me spërkatjen e tij pishtar Mendoni për atë! Bob kishte vetëm pesëmbëdhjetë “Bob” në javë vetveten; ai xhep të shtunave, por pesëmbëdhjetë kopje të tij Emri i krishterë; e megjithatë Fantazma e Dhuratës së Krishtlindjes bekoji shtëpinë e tij me katër dhoma!

Pastaj u ngrit zonja Cratchit, gruaja e Cratchit, e veshur por dobët me një fustan dy herë të kthyer, por trim me shirita, të cilat janë të lira dhe bëjnë një shfaqje të mirë për sixpence; dhe ajo vuri leckën, e ndihmuar nga Belinda Cratchit, e dyta vajzat e saj, gjithashtu trime në shirita; ndërsa Master Peter Cratchit zhyti një pirun në tenxhere me patate, dhe duke marrë cepat e jakës së tij të këmishës monstroze (private e Bobit) pronë, dhënë pas djalit të tij dhe trashëgimitarit për nder të ditë) në gojën e tij, i gëzuar kur e gjeti veten kaq gallatë i veshur dhe i etur për të treguar rrobat e tij në Parqet në modë. Dhe tani dy Cratchits më të vegjël, djali dhe vajza, erdhën duke grisur në, duke bërtitur se jashtë furrtarit ata kishin nuhatur patë, dhe e njihnin atë për veten e tyre; dhe basking në luksoze mendimet e sherebelës dhe qepës, këta të rinj Cratchits vallëzuan rreth tryezës, dhe e lartësoi

Master Peter Cratchit në qiellin, ndërsa ai (jo krenar, megjithëse jakat e tij gati u mbytën atij) i dha zjarr, derisa patatet e ngadalta të bubbojnë, trokiti me të madhe në kapakun e tenxhere për t'u lëshuar dhe qëruar.

“Çfarë e ka marrë babanë tuaj të çmuar atëherë?” tha znj. Cratchit. “Dhe vëllai yt, Tiny Tim! Dhe Marta nuk paralajmëron aq vonë ditën e Krishtlindjes së kaluar me gjysmë ore? ”

“Ja Marta, nënë!” tha një vajzë, duke u shfaqur ashtu si ajo foli

“Ja Marta, nënë!” - thirrën dy krateret e rinj. “Urra! Ka një patë të tillë, Marta!”

“Pse, beko zemrën tënde të gjallë, e dashur, sa vonë je!” tha zonja Cratchit, duke e puthur një duzinë herë dhe duke u ngritur shallin dhe mbulesën e saj për të me zell të zellshëm.

“Ne do të kishim një punë për të përfunduar natën e kaluar,” u përgjigj vajzë, “dhe u desh të pastrohej këtë mëngjes, nënë!”

“Epo! Mos u shqetëso për aq kohë sa të vish”, tha znj. Cratchit. “Uluni para zjarrit, i dashur im, dhe gëzohuni një të ngrohtë, Zoti ju bekoftë! ”

“Jo, jo! Po vjen babai”, thirrën të dy të rinjtë Cratchits, të cilët ishin kudo në të njëjtën kohë. “Fshihu, Marta, fsheh! ”

Kështu që Marta u fsheh dhe hyri Bob i vogël, babai, me të paktën tre këmbë ngushëllues, përjashtuar skajin, varur poshtë tij; dhe rrobat e tij fije të ndezura ishin të shara lart dhe krehur, të duken të stinës; dhe Tiny Tim mbi të shpatulla Mjerisht për Tiny Tim, ai mbajti një patericë të vogël, dhe kishte gjymtyrët e tij të mbështetura nga një kornizë hekuri!

“Pse, ku është Marta jonë?” - bërtiti Bob Cratchit, duke kërkuar rrumbullakët

“Nuk do të vijë”, tha zonja Cratchit.

“Nuk po vjen!” tha Bob, me një deklencion të papritur në të shpirtra të lartë; sepse ai kishte qenë kali i gjakut i Tim gjatë gjithë rrugës nga kisha, dhe kishte ardhur në shtëpi i shfrenuar. “Nuk po vjen me ditën e Krishtlindjes! ”

Martës nuk i pëlqente ta shihte të zhgënjyer, qoftë vetëm në shaka; kështu që ajo doli para kohe nga prapa dollapit dera, dhe vrapoi në krahët e tij, ndërsa dy Cratchits të rinj ngatërroi Tiny Tim dhe e nxori në lavaman, që ai të mund të dëgjonte budingun duke kënduar në bakër.

“Dhe si u soll Tim i vogël?” pyeti zonja Cratchit, kur ajo ishte tubuar Bob për besnikërinë e tij, dhe Bob kishte përqafoi të bijën për nga zemra e tij.

“Po aq i mirë sa ari,” tha Bob, “dhe më mirë. Disi ai bëhet i zhytur në mendime, i ulur aq shumë në vetvete, dhe mendon se gjërat më

të çuditshme që keni dëgjuar ndonjëherë. Ai më tha, duke ardhur në shtëpi, se ai shpresonte që njerëzit ta shihnin në kishë, sepse ai ishte një gjymtim dhe mund të jetë e këndshme për ta të kujtohet ditën e Krishtlindjes, i cili bëri që lypësit e çalë të ecnin dhe të verbër burrat shohin “.

Zëri i Bobit ishte dridhës kur u tha atyre këtë, dhe u drodh më shumë kur tha që Tim i Vogël po rritej i fortë dhe i përzemërt.

Paterica e tij aktive e vogël u dëgjua në dyshe me përsëri erdhi Tiny Tim para se të flitej një fjalë tjetër, e shoqëruar nga vëllai dhe motra e tij në stolin e tij para zjarrit; dhe ndërsa Bob, duke ngritur prangat - sikur të ishin të varfër të aftë për t'u bërë më të dobët - të përzier disa të nxehtë përziejeni në një enë me xhin dhe limon dhe e trazoni rrumbullakoseni dhe vendoseni në pllakë për të zierë; Master Peter, dhe dy krateret e rinj të kudogjendur shkuan për të marrë patë, me të cilën ata shpejt u kthyen në procesion të lartë.

Një nxitje e tillë ndodhi që ju të keni menduar një patë më të rrallët nga të gjithë zogjtë; një fenomen me pendë, të cilit a mjellma e zezë ishte natyrisht - dhe në të vërtetë ishte diçka shumë e ngjashme me të në atë shtëpi. Znj. Cratchit bëri lëng mishi (i gatshëm paraprakisht në një tenxhere të vogël) duke fishkur; Mjeshtri Peter pure patatet me një forcë të pabesueshme; Mis Belinda e ëmbëlsoi salcën e mollës; Marta pluhuroset pllakat e nxehta; Bob mori Tiny Tim pranë tij në një copë të vogël kënd në tryezë; dy Cratchits të rinj vendosën karrige për të gjithë, pa harruar veten e tyre, dhe roje në rritje mbi postimet e tyre, lugë të mbushura në gojë, që të mos ndodhin ata duhet të bërtasin për patën para se të vijë radha e tyre ndihmoi. Më në fund pjatat u vendosën dhe hiri ishte tha Ajo u pasua nga një pauzë pa frymë, pasi znj. Cratchit, duke parë ngadalë gjatë gjithë thikës së gdhendjes, të përgatitur ta zhyt në gji; por kur ajo e bëri, dhe kur lëshuar kohë e pritshme e mbushjes lëshuar jashtë, një murmuritje të u krijua kënaqësia në të gjithë bordin, dhe madje edhe Tiny Tim, i ngazëllyer nga dy Cratchits të rinj, mundi në tryezë me dorezën e thikës së tij dhe bërtiti me gjakftohtësi Hurray!

Nuk kishte kurrë një patë të tillë. Bob tha se nuk besonte ishte gatuar ndonjëherë një patë e tillë. Butësia e saj dhe aroma, madhësia dhe lirë, ishin temat e universale admirim Nxirret nga salca e mollës dhe pure patatesh, ishte një darkë e mjaftueshme për të gjithë familjen; në të vërtetë, si Zonja Cratchit tha me shumë kënaqësi (duke anketuar një të vogël atom i një kocke mbi pjatë), ata nuk e kishin ngrënë fare e fundit! Megjithatë të gjithë kishin mjaft, dhe më i riu Cratchits në veçanti, ishin të zhytur në urtë dhe qepë të vetullat! Por tani, targat po ndryshohen nga Miss Belinda, zonja Cratchit u largua nga dhoma

vetëm - shumë nervoze për të japin dëshmitarë - për të marrë puding lart dhe për të sjellë atë brenda.

Supozoni se nuk duhet të bëhet sa duhet! Supozoni se duhet pushim në kthimin! Supozoni se dikush duhet të ketë marrë mbi murin e oborrit të pasmë, dhe e vodhën atë, ndërsa ata ishin të gëzuar me patë - një supozim në të cilin të dy Cratchits të rinj u bënë të gjallë! Të gjitha llojet e tmerreve ishin supozohet.

Përsëritje! Një pjesë e madhe e avullit! Pudingu ishte jashtë bakri. Një erë si një ditë larjeje! Kjo ishte leckë Një erë si shtëpia e ngrënies dhe e ëmbëlsirave të radhës derë me njëri-tjetrin, me derën tjetër të një lavanderi! Ky ishte puding! Në gjysmë minutë zonja Cratchit hyri - skuqur, por duke qeshur me krenari - me buding, si një top me pika, aq i fortë dhe i fortë, që digjet në gjysmë e gjysmës së katërtës së rakisë së ndezur, dhe dritës së krevatit me Holly e Krishtlindjeve mbërthyer në majë.

Oh, një buding i mrekullueshëm! Bob Cratchit tha dhe me qetësi gjithashtu, se ai e konsideroi atë si suksesin më të madh të arritur nga Zonja Cratchit që nga martesja e tyre. Zonja Cratchit tha që tani pesha ishte jashtë mendjes së saj, ajo do të rrëfente se kishte kishte dyshime për sasinë e miellit. Të gjithë kishin diçka për të thënë në lidhje me të, por askush nuk e tha ose mendoi atë ishte fare një buding i vogël për një familje të madhe. Do të kishte ka qenë herezi e sheshtë për ta bërë këtë. Çdo Cratchit do të ishte skuqur të lë të kuptohet për një gjë të tillë.

Më në fund darka u bë e gjitha, lecka u pastrua, vatra përfshiu dhe zjarri u ndez. Përbërja në qyp duke u provuar, dhe konsideruar të përsosur, mollë dhe portokall u vunë mbi tryezë dhe një lopatë plot gështenja mbi të zjarr Pastaj e gjithë familja Cratchit tërhoqi vatër, në atë që Bob Cratchit e quajti një rreth, që do të thotë gjysmë një; dhe në bërrylin e Bob Cratchit qëndronte shfaqja familjare e xhamit. Dy rrotullues dhe një gotë kremi pa dorezë.

Sidoqoftë, këta mbanin gjërat e nxehta nga kana, gjithashtu gota ari do të kishin bërë; dhe Bob e shërbeu atë me të duken rrezatues, ndërsa gështenjat në zjarr shpërndajnë dhe plasaritur me zhurmë. Pastaj Bob propozoi:

“Një Gëzuar Krishtlindje për të gjithë ne, të dashurit e mi. Zoti na bekoftë!”

Gjë që i bëri jehonë të gjithë familjes.

“Zoti na bekoftë të gjithëve!” tha Tiny Tim, i fundit nga të gjithë.

Ai u ul shumë afër anës së babait të tij mbi vogëlushin e tij stol Bob mbajti dorën e tij të vogël të tharë në të, sikur ai e donte fëmijën dhe

dëshironte ta mbante pranë tij, dhe kishte frikë se mund të merrej prej tij.

“Shpirt,” tha Scrooge, me një interes që nuk e kishte ndjerë kurrë më parë, “më trego nëse Tiny Tim do të jetojë”.

“Unë shoh një vend të lirë,” u përgjigj Fantazma, “në të varfërit qoshe oxhaku dhe një patericë pa pronar, me kujdes të ruajtura. Nëse këto hije mbeten të pandryshuara nga e Ardhmja, fëmija do të vdesë”.

“Jo, jo”, tha Scrooge. “Oh, jo, Shpirt i mirë! Thuaj ai do të kursehen”.

“Nëse këto hije mbeten të pandryshuara nga e Ardhmja, asnjë tjetri i racës time, “u kthye Fantazma”, do ta gjente këtu. Po pastaj? Nëse ai do të donte të vdiste, më mirë ta bënte atë, dhe ul popullsinë e tepërt”.

Scrooge vari kokën për të dëgjuar fjalët e tij të cituara nga Shpirtin dhe u mposht nga pendimi dhe pikëllimi.

“Njeri”, tha Fantazma, “nëse njeriu je me zemër, jo i palëkundur, heq dorë nga ajo zhurmë e ligë derisa ta zbuloni Çfarë është teprica dhe ku është. A do të vendosni çfarë njerëzit do të jetojnë, çfarë njerëz do të vdesin? Mund të jetë, që në pamja e Qiellit, ju jeni më të pavlefshëm dhe më pak të aftë për të jetuar sesa miliona si fëmija i këtij të varfëri. O Zot! te degjosh insekti në fletë duke shqiptuar jetën e tepërt midis vëllezërve të tij të uritur në pluhur!”

Scrooge u përkul para qortimit të Fantazmës dhe hedhjes së dridhur sytë e tij janë në tokë. Por ai i ngriti ata me shpejtësi, në duke dëgjuar emrin e tij.

“Z. Scrooge!” tha Bob; “Unë do t’ju jap zotin Scrooge, Themelues i Festës!”

“Themeluesi i Festës me të vërtetë!” bërtiti zonja Cratchit, skuqje “Do të doja ta kisha këtu. Do t’i jepja një copë e mendjes time për të festuar, dhe unë shpresoj se ai do të ketë një të mirë oreksi për të”.

“I dashuri im,” tha Bob, “fëmijët! Dita e Krishtlindjes”.

“Duhet të jetë Dita e Krishtlindjes, jam e sigurt,” tha ajo, “më tej e cila pi shëndetin e një të keqeje, koprrac, të fortë, njeri pa ndjenja si Z. Scrooge. Ti e di që ai është, Robert! Askush nuk e di më mirë se ju, i varfër!”

“I dashuri im”, ishte përgjigjja e butë e Bob, “Dita e Krishtlindjes”.

“Unë do të pi shëndetin e tij për hirin tënd dhe të Ditës”, tha Zonja Cratchit, “jo për të tijën. Jetë të gjatë për të! Një qejf Krishtlindje dhe një vit te mbare! Ai do të jetë shumë i gëzuar dhe shumë e lumtur, nuk kam dyshim!”

Fëmijët pinë dollari pas saj. Ishte i pari i procedurat e tyre të cilat nuk

kishin zemërgjerësi. Tim Tiny piu e fundit nga të gjitha, por ai nuk u kujdes për twopence për të. Scrooge ishte Ogre e familjes. Përmendja e emrit të tij të hedhur një hije e errët mbi partinë, e cila nuk u shpërnda plotësisht pesë minuta.

Pasi ajo kishte ndërruar jetë, ata ishin dhjetë herë më të kënaqur se më parë, nga thjesht lehtësimi i Scrooge Baleful duke u bërë me Bob Cratchit u tregoi atyre se si kishte një situatë në të syri për Master Peter, i cili do të sillte, nëse merrej, i plotë pesë dhe gjashtë pençe javore. Të dy Cratchits të rinj qeshën jashtëzakonisht në idenë e Pjetrit që të jetë një njeri i biznesit; dhe vetë Pjetri vështroi me mend zjarrin nga midis jakave të tij, sikur po mendonte çfarë të veçantë investimet që ai duhet të favorizojë kur të hyjë në faturë të atyre të ardhurave hutuese. Marta, e cila ishte e varfër nxënës në një mulli, pastaj u tha atyre se çfarë lloj pune asaj iu desh të bënte, dhe sa orë punoi në një shtrirje, dhe se si ajo donte të gënjente abed të nesërmen në mëngjes për një pushim i mirë i gjatë; nesër duke qenë një festë në të cilën ajo kaloi shtëpia Gjithashtu se si ajo kishte parë një konteshë dhe një zot disa ditë më parë, dhe se si zoti “ishte shumë i gjatë sa Peter; “në të cilin Peter ngriti jakët e tij aq lart sa ju nuk mund ta kisha parë kokën nëse do të kishe qenë atje. E gjithë kjo koha kur gështenjat dhe kana kalonin rrotull; dhe by-by-bye ata kishin një këngë, për një fëmijë të humbur që udhëtonte brenda bora, nga Tiny Tim, i cili kishte një zë të vogël pretendues, dhe e këndoi shumë mirë vërtet.

Nuk kishte asgjë me notë të lartë në këtë. Ata nuk ishin një familje e pashme; nuk ishin veshur mirë; këpucët e tyre ishin larg nga të qenit i papërshtueshëm nga uji; rrobat e tyre ishin të pakta; dhe Pjetri mund ta ketë njohur, dhe ka shumë të ngjarë ta ketë njohur, pjesën e brendshme të një agjenti argëtimi. Por, ata ishin të lumtur, mirënjohës, të kënaqur me njëri-tjetrin dhe të kënaqur me kohën; dhe kur ato u venitën dhe dukeshin më të lumtur akoma në spërkatjet e ndritshme nga pishtari i Shpirtit në ndarje, Scrooge kishte shikuar ata, dhe veçanërisht në Tiny Tim, deri në të fundit.

Në këtë kohë ishte errësuar dhe dëbora ishte bukur shumë; dhe ndërsa Scrooge dhe Shpirti ecnin nëpër rrugë, shkëlqimin e zjarreve të zhurmshëm në kuzhina, sallone, dhe të gjitha llojet e dhomave, ishte e mrekullueshme. Këtu, dridhja e flakët treguan përgatitjet për një darkë komode, me të nxehtë pjata pjeken përmes dhe para zjarrit, dhe të thella perde të kuqe, të gatshme për t'u tërhequr për të mbyllur të ftohtin dhe errësirën. Aty të gjithë fëmijët e shtëpisë po mbaronin në dëborë për të takuar motrat, vëllezërit, kushërinjtë e tyre të martuar, xhaxhallarët, hallat dhe bëhu i pari që i uron. Ketu perseri, ishin hijet

në dritaren e dritares së mysafirëve që mblidheshin; dhe atje një grup vajzash të bukura, të gjitha me kapuç dhe me çizme, dhe të gjitha muhabetet menjëherë, u larguan lehtë për disa afër shtëpia e fqinjit; ku, mjerë njeriu beqar që pa ata hyjnë - shtrigat artistike, mirë ata e dinin atë - në një shkëlqim!

Por, nëse do të kishit gjykuar nga numri i njerëzve në rrugën e tyre drejt mbledhjeve miqësore, mund të keni menduar se askush nuk ishte në shtëpi për t'i mirëpritur kur ata arrita atje, në vend të çdo shtëpie që pret kompani, dhe duke grumbulluar zjarret gjysmë oxhaku të lartë. Bekime për të, si Fantazma u gëzua! Si e hoqi gjerësinë e gjirit, dhe hapi pëllëmbën e saj të madhe dhe lundroi në, duke derdhur, me një dorë bujare, gëzimi i saj i ndritshëm dhe i padëmshëm për gjithçka brenda mundësive të saj! Ndriçuesi, i cili vrapoi më parë, duke ndotur rrugën e errët me pika të dritës, dhe kush ishte e veshur për të kaluar mbrëmjen diku, qeshi me të madhe ndërsa Shpirti kalonte, megjithëse pak e ndreqnin ndriçuesin se ai kishte ndonjë kompani përveç Krishtlindjeve!

Dhe tani, pa asnjë fjalë paralajmëruese nga Fantazma, ata qëndronte mbi një anije të zymtë dhe të shkretë, ku masa monstroze u hodhën gurë të vrazhdë, sikur të ishte vendi i varrimit të gjigantëve; dhe uji përhapet kudo që renditi, ose do ta kisha bërë këtë, por për acarin që e mbajti atë të burgosur; dhe asgjë nuk u rrit përveç myshkut dhe gëzofit dhe barit të rangut të trashë. Në përfundim, përfundimi i diellit kishte lënë një brez zjarri e kuqe, e cila ia ngul sytë shkretimit për një çast, si një syri i mërzitur, dhe i vrenjtur poshtë, më i ulët, më i ulët akoma, ishte humbur errësira e trashë e natës më të errët.

“Çfarë vendi është ky?” - pyeti Scrooge.

“Një vend ku jetojnë minatorët, të cilët punojnë në zorrët e toka, “ktheu Shpirti.” Por ata më njohin mua. Shiko!”

Një dritë shkëlqeu nga dritarja e një kasolle dhe ata shpejt avancuar drejt tij. Duke kaluar nëpër murin e baltës dhe gur, ata gjetën një kompani të gëzuar të mbledhur rreth a zjarr i ndezur. Një burrë dhe grua e moshuar, e moshuar, me të tyret fëmijët dhe fëmijët e fëmijëve të tyre, dhe një brez tjetër përtej kësaj, të gjithë zbukuroheshin me gëzim me veshjen e tyre të pushimeve. Plaku, me një zë që rrallë ngrihej mbi ulërimën e erës mbi mbeturinat djerrë, po i këndonte a Kënga e Krishtlindjes - kishte qenë një këngë shumë e vjetër kur ai ishte një djalë - dhe herë pas here të gjithë u bashkuan në kor. Kështu që me siguri ndërsa ata ngritën zërin, plaku u bë mjaft blithe dhe me zë të lartë; dhe kështu me siguri ndërsa ndaluan, vulli i tij u mbyt përsëri.

Shpirti nuk qëndroi këtu, por i dha urdhër Scrooge ta mbajë mantel, dhe duke kaluar mbi majë, shpejtuar - ku? Jo në det? Në det. Për

tmerrin e Scrooge, duke parë prapa, ai pa i fundit i tokës, një gamë e frikshme shkëmbinjsh, prapa tyre; dhe veshët e tij ishin shurdhuar nga bubullimat e ujit, ashtu si u rrotullua dhe ulëriti dhe u tërbua midis shpellave të tmerrshme ishte veshur dhe u përpoq ashpër të minonte tokën.

E ndërtuar mbi një gumë të trishtuar të shkëmbinjve të fundosur, disa liga ose kështu nga bregu, në të cilin ujrat u shkatërruan dhe u shkatërruan, vitin e egër qëndronte një far i vetmuar. Grumbuj të mëdhenj me barishte të këqija u ngjitën në bazën e tij dhe zogj të stuhisë

- lindur nga era mund të supozohet, si barishte e keqe e detit uji - u ngrit dhe u rrëzua rreth tij, si dallgët që ata skemmuar.

Por edhe këtu, kishin bërë dy burra që shikonin dritën një zjarr, që përmes shtegut në murin e trashë prej guri të derdhur nga një rreze shkëlqimi në detin e tmerrshëm. Bashkimi i tyre duart me brirë mbi tryezën e ashpër në të cilën ishin ulur, ata i uruan njëri-tjetrit Gëzuar Krishtlindjet në kanaçen e tyre; dhe njëri prej tyre: plak, gjithashtu, me të gjithë fytyrën të dëmtuar dhe i plagosur nga moti i vështirë, si figura e kokës së një anijeje të vjetër mund të jetë: goditi një këngë të guximshme që ishte si një Gale në vetveten.

Përsëri Fantazma u hodh shpejt, mbi detin e zi dhe të fortë

- në, më - derisa të jesh larg, siç i tha Scrooge, nga cilido në breg, ata ndezën një anije. Ata qëndruan pranë timonit në timon, shikimi në hark, oficerët që kishte orën; figura të errëta, fantazmë në disa stacione të tyre; por secili prej tyre gumëzhiti një melodi të Krishtlindjes, ose kishte një mendim për Krishtlindjen, ose foli nën frymën e tij shoqëruesi i disa ditëve të kaluara të Krishtlindjes, me shtëpinë shpresat që i përkasin asaj. Dhe çdo njeri në bord, duke u zgjuar ose duke fjetur, mirë apo keq, kishte thënë një fjalë më të mirë për tjetrin në atë ditë sesa në çdo ditë të vitit; dhe kishte ndarë deri diku në festimet e saj; dhe i kishte kujtuar ato ai kujdesej për një distancë dhe e dinte që ata kënaqeshin për ta kujtuar atë.

Ishte një surprizë e madhe për Scrooge, ndërsa dëgjonte ankesa e erës dhe të menduarit se çfarë gjë solemne është ishte për të lëvizur nëpër errësirën e vetmuar mbi një të panjohur humnerë, thellësitë e së cilës ishin sekrete aq të thella sa Vdekja: ajo ishte një surprizë e madhe për Scrooge, ndërsa ishte aq i angazhuar, për ta dëgjuar një qeshje e

perzemert Ishte një surprizë shumë më e madhe për Scrooge ta njohë atë si nipin e tij dhe ta gjejë veten në a dhomë e ndritshme, e thatë, me shkëlqim, me Shpirtin që qëndron i buzëqeshur në krah të tij, dhe duke parë të njëjtin nip me miratim afatizëm!

“Ha, ha!” qeshi nipi i Scrooge. “Ha, ha, ha!”

Nëse duhet të ndodhë, nga ndonjë shans i pamundur, të dini a njeri më i qeshur në të qeshur se nipi i Scrooge, gjithçka që mundem them është, edhe unë do të doja ta njihja. Ma prezanto, dhe unë do të kultivoj njohjen e tij.

Isshtë një rregullim fisnik, i drejtë, i barabartë, i gjërave, që ndërsa ka infeksion në sëmundje dhe trishtim, nuk ka asgjë në botë aq i papërmbajtshëm ngjites si e qeshura dhe humor të mirë Kur nipi i Skroohit qeshi në këtë mënyrë: duke mbajtur anët e tij, duke rrokullisur kokën, dhe duke e shtrembëruar fytyrën e tij në shtrembërimet më ekstravagante: mbesa e Scrooge, nga martesë, qeshi me aq zemer sa ai. Dhe miqtë e tyre të mbledhur janë jo pak prapa, gjëmoi me ëndje.

“Ha, ha! Ha, ha, ha, ha!”

“Ai tha që Krishtlindja ishte një humbje, pasi unë jetoj!” qau Nipi i Skroohit. “Edhe ai e besoi!”

“Më shumë turp për të, Fred!” tha mbesa e Scrooge, i indinjuar Bekoni ato gra; ata kurrë nuk bëjnë asgjë duke gjysmave. Ata janë gjithmonë me zell.

Ajo ishte shumë e bukur: jashtëzakonisht e bukur. Me një dimpled, fytyrë kapitale me pamje të habitur; një gojë e vogël e pjekur, që dukej sikur bëhej për tu puthur - pasi pa dyshim që ishte; të gjitha llojet e pika të mira për mjekrën e saj, që shkriheshin në njëra-tjetrën kur ajo qeshi; dhe çifti me sy më diell ndonjëherë pa në kokën e ndonjë krijese të vogël. Krejt ajo ishte ajo do ta kishe thirrur provokimin, e di; por edhe e kënaqshme. Oh, krejtësisht e kënaqshme.

“Ai është një shok i vjetër komik”, tha nipi i Scrooge, “kjo është e vërteta: dhe jo aq e këndshme sa mund të jetë. Megjithatë, shkeljet e tij mbajnë dënimin e tyre dhe unë nuk kam asgjë për të thënë kundër tij “.

“Jam i sigurt që ai është shumë i pasur, Fred”, la të kuptohet mbesa e Scrooge. “Të paktën gjithmonë më thua kështu”.

“Po nga kjo, e dashura ime!” - tha nipi i Scrooge. “E tij pasuria nuk i bën dobi. Ai nuk bën ndonjë të mirë me të. Ai nuk e bën veten të kënaqur me të. Ai nuk e ka kënaqësia e të menduarit - ha, ha, ha! - se ai po shkon ndonjëherë për të përfituar SH.B.A. me të “.

“Unë nuk kam durim me të,” vërejti mbesa e Scrooge. Motrat e mbesës së Scrooge, dhe të gjitha zonjat e tjera, u shprehën mendimi i

njëjtë.

“Oh, unë kam!” - tha nipi i Scrooge. “Më vjen keq për atij; Nuk mund të isha i zemëruar me të nëse do të provoja. Kush vuan nga tekat e tij të sëmura! Vetë, gjithmonë. Këtu, ai e merr atë në koka e tij të mos na pëlqejë dhe ai nuk do të vijë të darkojë me ne. Cila është pasoja? Ai nuk humbet shumë nga një darkë “.

“Në të vërtetë, unë mendoj se ai humbet një darkë shumë të mirë”, ndërpreu Mbesa e Scrooge. Të gjithë thanë të njëjtën gjë, dhe ata duhet të lejohet të ketë qenë gjykatës kompetent, sepse ata sapo kishin darkuar; dhe, me ëmbëlsirën mbi tryezë, ishin grumbulluar rreth zjarrit, nga drita e llambës.

“Epo! Jam shumë i lumtur ta dëgjoj”, tha nipi i Scrooge, “sepse nuk kam shumë besim te këta shtëpiakë të rinj. Çfarë thua, Topper? ”

Padyshim që Topper e kishte shikuar njërrën nga mbesat e Scrooge motrat, sepse ai u përgjigj se një beqar ishte një i mjerë i dëbuar, i cili nuk kishte të drejtë të shprehte një mendim për këtë temë. Motra e mbesës së Whereat Scrooge - e shëndosha me dantella tucker: jo ai me trëndafila - i skuqur.

“Vazhdoni, Fred”, tha mbesa e Scrooge, duke përplatur duart. “Ai kurrë nuk e përfundon atë që fillon të thotë! Ai është i tillë shok qesharak! ”

Nipi i Scrooge u gëzua në një tjetër të qeshur, dhe ashtu siç ishte e pamundur për të mbajtur infeksionin jashtë; edhe pse motra e shëndoshë u përpoq shumë ta bëja me uthull aromatike; shembulli i tij ishte unanimisht u ndoq.

“Unë vetëm do të them,” tha nipi i Scrooge, “që pasoja e tij duke marrë një mospëlqim ndaj nesh, dhe jo duke e bërë qejf me ne, është, siç mendoj, se ai humbet ca të këndshme momente, të cilat nuk mund t'i bënin dëm. Jam i sigurt që ai humbet shokë të kënaqshëm sesa mund të gjejë në mendimet e tij, ose në zyrën e tij të vjetër të mykur, ose dhomat e tij me pluhur. Une do të thotë t'i jepni atij të njëjtën shans çdo vit, pavarësisht nëse ai i pëlqen apo jo, sepse unë e mëshiroj atë. Ai mund të hekurudhë në Krishtlindje derisa të vdesë, por nuk mund të mos mendojë më mirë për këtë - unë sfidoj atë - nëse ai më gjen duke shkuar atje, me humor të mirë, një vit më pas vit, dhe duke thënë xha Scrooge, si jeni? Nëse vetëm e vë atë në venë për të lënë nëpunësin e tij të varfër pesëdhjetë paund, kjo është diçka; dhe mendoj se e trondita dje “.

Ishte radha e tyre për të qeshur tani me nocionin e lëkundjes së tij Scrooge. Por duke qenë tërësisht me zemër të mirë, dhe jo shumë duke u kujdesur për ato që qeshnin, kështu që ata të qeshnin me ndonjë

norma, ai i inkurajoi ata në gëzimin e tyre, dhe kaloi shishe me gëzim.

Pas çajit, ata kishin ca muzikë. Sepse ata ishin një muzikal familjen, dhe e dinin se për çfarë ishin, kur kënduan a Gëzohuni ose kapni, unë mund t'ju siguroj: veçanërisht Topper, i cili mund të rënkojë në bas si një i mirë, dhe kurrë fryjini venat e mëdha në ballë, ose skuqeni në fytyrë mbi të. Mbesa e Scrooge luajti mirë me qeste; dhe luajti mes melodive të tjera një ajër të thjeshtë të vogël (thjesht një asgjë: ju mund të mësoni ta fishkëlleni atë në dy minuta), e cila kishte ka qenë i njohur për fëmijën që solli Scrooge nga shkollë me konvikt, siç ishte kujtuar nga Fantazma e E kaluara e Krishtlindjeve. Kur tingëllonte ky lloj muzike, të gjitha gjërat që Fantazma i kishte treguar atij, i erdhën në mendje; ai zbutet gjithnjë e më shumë; dhe mendoi se nëse mund të kishte e dëgjonte shpesh, vite më parë, ai mund të kishte kultivuar mirësitë e jetës për lumturinë e tij me duart e tij, pa iu drejtuar lopatës së sextonit që varrosi Jakobin Marley

Por ata nuk i kushtuan tërë mbrëmjen muzikës. Pas një kohë ata luanin në humbje; sepse është mirë të jesh fëmijë ndonjëherë, dhe kurrë më mirë se në Krishtlindje, kur është e tij Themeluesi i fuqishëm ishte vetë një fëmijë. Ndale! Nuk ishte e para një lojë në tifozët e të verbërve. Sigurisht që nuk ishte. Edhe une nuk besoj më shumë se Topper ishte vërtet i verbër sesa unë besoj se ai i kishte sytë në çizme. Mendimi im është, se ajo ishte bërë gjë mes tij dhe nipit të Scrooge; dhe se Fantazma e Dhuratës së Krishtlindjes e dinte atë. Mënyra se si ai ndoqi ajo motër e shëndoshë në palosjen e dantellave, ishte një zemërim për të besueshmëria e natyrës njerëzore. Rrëzimi i hekurave, duke u rrëzuar mbi karrige, duke u përplasur me pianon, duke e mbytur veten mes perdeve, kudo që ajo shkonte, atje shkoi ai! Ai gjithnjë e dinte se ku ishte motra e shëndoshë. Ai nuk do të kapte askënd tjetër. Po të ishte rrëzuar kundër tij (siç bënë disa prej tyre), me qëllim, ai do ta bënte kanë bërë një pamje të përpjekjes për t'ju kapur, gjë që do të bënte kanë qenë një ofendim për mirëkuptimin tuaj, dhe do të menjëherë janë larguar anash në drejtim të motrës së shëndoshë. Ajo shpesh bërtiste se nuk ishte e drejtë; dhe me të vërtetë nuk ishte kështu. Por kur më në fund, ai e kapi atë; kur, përkundër gjithë asaj shushurimat e mëndafshit dhe fluturimet e saj të shpejta kaluan pranë tij, ai i mori atë në një cep nga nuk kishte shpëtim; pastaj të tijat sjellja ishte më e ekzekutueshmja. Për shtirjen e tij jo njohin atë; e tij duke pretenduar se ishte e nevojshme ta prekte veshja e kokës, dhe më tej për të siguruar veten e saj për identitetin nga duke shtypur një unazë të caktuar mbi gishtin e saj dhe një zinxhir të caktuar rreth qafës së saj; ishte i poshtër, monstruo! Pa dyshim që ajo i tha atij mendimi i saj për të, kur, një

tjetër i verbër që është në zyra, ata ishin kaq shumë konfidencialë së bashku, prapa perde.

Mbesa e Scrooge nuk ishte një nga partitë e të verbërve, por u bë mirë me një karriqe të madhe dhe një stol të këmbëve, në një cep të qetë, ku Fantazma dhe Scrooge ishin afër pas saj. Por ajo u bashkua në humbje dhe e dashuroi atë dashuri për admirim me të gjitha shkronjat e alfabetit. Po kështu në lojën Si, Kur dhe Ku, ajo ishte shumë i madh, dhe për gëzimin e fshehtë të nipit të Scrooge, mundi motrat e saj janë të zbrazëta: megjithëse ishin edhe vajza të mprehta, si Topper mund te te kisha treguar. Mund të ketë qenë njëzet vetë atje, të rinj dhe të moshuar, por ata të gjithë luajtën, dhe kështu bëri edhe Scrooge; për duke harruar plotësisht në interesin që kishte për atë që po ndodhte, atë zëri i tij nuk bënte zë në veshët e tyre, ai nganjëherë dilte me hamendja e tij mjaft e zhurmshme, dhe shumë shpesh me mend mjaft e drejtë, gjithashtu; për gjilpërë më të mprehtë, Whitechapel më të mirë, e garantuar për të mos prerë në sy, nuk ishte më i mprehtë se Scrooge; i prerë ndërsa e mori koka e tij të jetë.

Fantazma ishte shumë e kënaqur kur e gjeti atë në këtë gjendje shpirtërore, dhe e shikoi me aq favor, sa lypte si një djalë të lejohet të qëndrojë derisa të largohen mysafirët. Por kjo Fryma tha se nuk mund të bëhej.

“Këtu është një lojë e re,” tha Scrooge. “Një gjysmë ore, Shpirt, vetëm një!”

Ishte një Lojë e quajtur Po dhe Jo, ku nipi i Scrooge duhej të mendonte për diçka, dhe pjesa tjetër duhet të zbulonte se çfarë; ai vetëm duke iu përgjigjur pyetjeve të tyre po ose jo, sipas rastit ishte Zjarri i shpejtë i pyetjeve ndaj të cilave ishte ekspozuar, nxori nga ai se po mendonte për një kafshë, një live kafshë, më tepër një kafshë e papranueshme, një kafshë e egër, një kafshë që rënkonte dhe gërmonte herë, dhe fliste herë, dhe jetoi në Londër dhe shëtiti nëpër rrugë, dhe nuk u bë një shfaqje e, dhe nuk u drejtua nga askush, dhe nuk jetonte në një bageri dhe kurrë nuk u vra në një treg, dhe nuk ishte një kal, ose një gomar, ose një lopë, ose një dem, ose një tigër, ose një qen, ose një derr, ose një mace, ose një ari. Në çdo të freskët pyetja që iu bë, ky nip shpërtheu në një ulërimë e freskët e të qeshurit; dhe u gudulis në mënyrë të pashprehur, sa ai ishte i detyruar të ngrihej nga divani dhe të stamponte. Te pakten motra e shëndoshë, duke rënë në një gjendje të ngjashme, bërtiti:

“Unë e kam gjetur atë! Unë e di se çfarë është, Fred! Unë e di çfarë është!”

“Çfarë është ajo?” - thirri Fredi.

“Unshhtë xhaxhai juaj Scro-ooo-oge!”

E cila sigurisht që ishte. Admirimi ishte universal sentiment, megjithëse disa kundërshtuan përgjigjen për “A është kjo a ariu? “duhej të ishte” Po; “për sa i përket përgjigjes në negativ ishte e mjaftueshme për të devijuar mendimet e tyre nga Z. Scrooge, duke supozuar se ata kishin pasur ndonjëherë ndonjë tendencë ne ate menyre.

“Ai na ka dhënë shumë qejf, jam i sigurt,” tha Fredi, “dhe do të ishte mosmirënjohëse të mos pinte shëndetin e tij. Këtu është një gotë verë e mbushur gati për dorën tonë në moment; dhe unë them, ‘Xha Scrooge!’ ”

“Epo! Xha Scrooge!” ata qanin.

“Gëzuar Krishtlindjet dhe Gëzuar Vitin e Ri për të vjetrat njeri, urrejtës është ai! “, tha nipi i Scrooge.” Ai nuk do ta bënte ma merr, por le ta ketë, sidoqoftë. Xhaxhai Scrooge! ”

Xha Scrooge ishte bërë në mënyrë të padukshme kaq homoseksual dhe i lehtë e zemrës, se ai do të kishte lënë peng pa ndjenja kompania në kthim, dhe i falënderoi ata në një fjalim të padëgjueshëm, nëse Fantazma do t’i kishte dhënë kohë. Por e gjithë skena kaloi në frymën e fjalës së fundit të thënë nga e tij nipi; dhe ai dhe Shpirti ishin përsëri në udhëtimet e tyre.

Ata panë shumë dhe shkuan larg, dhe shumë shtëpi vizituar, por gjithmonë me një fund të lumtur. Shpirti qëndroi pranë shtretërve të sëmurë, dhe ata ishin të gëzuar; në tokë të huaj, dhe ata ishin afër në shtëpi; nga burra që luftojnë, dhe ata ishin të durueshëm në shpresën e tyre më të madhe; nga varfëria, dhe ishte i pasur Në lëmoshë, spital dhe burg, në mjerim çdo strehë, ku njeriu i kotë në autoritetin e tij të shkurtër të shkurtër nuk e kishte bëri shpejt derën dhe ndaloi Shpirtin jashtë, ai e la të tijin bekuar, dhe i mësoi Scrooge urdhërimet e tij.

Ishte një natë e gjatë, sikur të ishte vetëm një natë; por Scrooge kishte dyshimet e tij për këtë, sepse u shfaqën Pushimet e Krishtëlindjes për t’u kondensuar në hapësirën e kohës që ata kaluan së bashku. Ishte gjithashtu e çuditshme që ndërsa Scrooge mbeti i pandryshuar në formën e tij të jashtme, Fantazma u plak, qartë më të vjetër Scrooge e kishte vërejtur këtë ndryshim, por kurrë nuk foli për të atë, derisa ata lanë një parti të natës së dymbëdhjetë për fëmijë, kur, duke parë Shpirtin ndërsa qëndronin së bashku në një vend të hapur, ai vuri re se flokët e tij ishin gri.

“Jeta e shpirtrave a është kaq e shkurtër?” - pyeti Scrooge.

“Jeta ime në këtë glob është shumë e shkurtër”, u përgjigj Fantazma. “Përfundon natën”.

“Natën!” - thirri Scrooge.

“Natën në mesnatë. Hark! Koha po tërheq afër “.

Këmbanat po bien në tre të katërtat në njëmbëdhjetë në atë moment.

“Më fal nëse nuk jam i justifikuar në atë që kërkoj”, tha Scrooge, duke parë me vëmendje mantelin e Shpirtit, “por unë e shoh diçka e çuditshme, dhe që nuk i përket vetvetes, duke dalë nga fundet e tua. A është një këmbë apo thua? ”

“Mund të jetë një thua, sepse mishi ka mbi të”, ishte përgjigja e trishtuar e Shpirtit. “Shikoni këtu.”

Nga palosjet e mantelit të saj, ajo solli dy fëmijë; i mjerë, i urryer, i frikshëm, i shëmtuar, i mjerë. Ata u gjuhëzuan poshtë në këmbët e saj dhe u ngjit në pjesën e jashtme të rrobës së saj.

“Oh, njeri! Shiko këtu. Shiko, shiko, këtu poshtë!” bërtiti Fantazma.

Ata ishin një djalë dhe vajzë. E verdhë, e varfër, e rreckosur, përçmuese, ujku; por edhe sexhde, në përlësinë e tyre. Ku rinia e hijshme duhet të kishte mbushur veçoritë e tyre, dhe i preku me ngjyrat e saj më të freskëta, të ndenjura dhe të dredhura dora, si ajo e moshës, i kishte kapur, dhe i kishte përdredhur, dhe i tërhoqi ato në copa. Aty ku engjëjt mund të ishin ulur i fronizuar, djajtë rrinin në këmbë dhe hidhnin vështirimin kërcënues. Jo asnjë ndryshim, asnjë degradim, asnjë çoroditje e njerëzimit nota, nëpër të gjitha misteret e krijimit të mrekullueshëm, ka monstra gjysma aq e tmerrshme dhe e tmerrshme.

Scrooge filloi përsëri, i tmerruar. Duke i treguar ato atë në këtë mënyrë, ai u përpoq të thoshte se ishin fëmijë të mirë, por fjalët u mbytën në vetvete, në vend që të ishin palë e gënjeshtrës të një madhësie kaq të madhe.

“Shpirt! A janë të tuat?” Scrooge nuk mund të thotë më shumë.

“Ata janë të Njeriut”, tha Shpirti duke shikuar poshtë ata “Dhe ata më kapen, duke u tërhequr nga etërit e tyre. Ky djalë është Injorancë. Kjo vajzë është Want. Kujdes nga të dy, dhe të gjithë shkallën e tyre, por mbi të gjitha kujdes këtë djalë, për të në ballë të tij shoh atë që është shkruar Doom, përveç nëse shkrimi të fshihet. Mohoje! “-thirri Shpirti duke u shtrirë dora e saj drejt qytetit. “Shpifni ata që ju tregojnë! Pranojeni për qëllimet tuaja modeste dhe bëjeni edhe më keq. Dhe jep fundin! ”

“A nuk kanë ata asnjë strehë apo burim?” - thirri Scrooge.

“A nuk ka burgje?” tha Fryma duke u kthyer nga ai për herë të fundit me fjalët e tij. “A nuk ka shtëpi pune?”

Kambana goditi dymbëdhjetë.

Scrooge shikoi rreth tij për Ghost, dhe nuk e pa atë. Ndërsa goditja

e fundit pushoi së dridhuri, atij iu kujtua parashikimi i plakut Jacob Marley dhe ngritja e syve, pa një Phantom solemn, i mbuluar dhe me kapuç, duke ardhur, si një mjegull përgjatë tokës, drejt tij.

SHTATA IV: FJALA E FUNDIT

Fantazma u afrua ngadalë, rëndë, në heshtje. Kur iu afrua, Scrooge u përkul në gju; për në vetë ajri përmes të cilit lëvizi ky Shpirt dukej sikur shpërndaj errësirë dhe mister.

Ishte i mbështjellë me një veshje të zezë të thellë, e cila fshihej kokën, fytyrën, formën dhe nuk la asgjë të dukshme ruaj njëren dorë të shtrirë. Por për këtë do të kishte qenë vështirë të shkëputet figura e saj nga nata, dhe të ndahet nga errësira me të cilën ishte rrethuar.

Ai ndjeu se ishte i gjatë dhe madhështor kur erdhi pranë atë, dhe se prania e saj misterioze e mbushi atë me një frikë solemne. Ai nuk dinte më shumë, as për Shpirtin foli e as u zhvendos.

“Unë jam në praninë e Fantazmës së Krishtlindjes Megjithatë Eja?“, Tha Scrooge.

Shpirti nuk u përgjigj, por vuri në dukje përpara me të dorë

“Ju jeni gati të më tregoni hijet e gjërave që nuk kanë ndodhur, por do të ndodhin në kohën para nesh“, Scrooge u ndoq. “A është kështu, Shpirt?”

Pjesa e sipërme e veshjes ishte kontraktuar për një i çastit në palosjet e tij, sikur Shpirti ta kishte anuar kokën. Kjo ishte e vetmja përgjigje që ai mori.

Megjithëse ishte mësuar mirë për shoqëri fantazmë deri në këtë kohë, Scrooge i frikësohej aq shumë formës së heshtur sa këmbët i dridheshin nën të, dhe ai zbuloi se ai mezi mund të qëndronte kur ai u përgatit ta ndiqte atë. Shpirti ndaloi një moment, si duke vëzhguar gjendjen e tij dhe duke i dhënë kohë për t’u rikuperuar.

Por Scrooge ishte edhe më keq për këtë. E emocionoi atë me një tmerr të paqartë të paqartë, të dini se prapa qefin i errët, kishte sy fantazmë të fiksuar me vëmendje atë, ndërsa ai, megjithëse e shtriu të tijën deri në maksimum, nuk mund të shihte asgjë përveç një dore spektrale dhe një grumbull të madh e zezë.

“Fantazma e së Ardhmes!” ai bërtiti, “Unë kam më shumë frikë nga ju se çdo spektër që kam parë. Por siç e di qëllimin tuaj është të më bësh mirë, dhe pasi shpresoj të jetoj një tjetër njeri nga ajo që isha, unë jam i gatshëm t’ju mbaj shoqëri, dhe bëje me një zemër falënderuese. Nuk do flasësh për mua?”

Nuk i dha asnjë përgjigje. Dora u drejtua drejt para tyre.

“Të çojë në!” - tha Scrooge. “Udhëheq! Nata është duke u dobësuar shpejt dhe është kohë e çmuar për mua, e di. Plumbi në, Shpirti!”

Fantazma u largua pasi kishte ardhur drejt tij. Scrooge ndoqi në hijen e veshjes së saj, e cila e lindi atë lart, mendoi ai dhe e çoi së bashku.

Mezi dukej se hynin në qytet; për qytetin më tepër dukej se dilnin rreth tyre dhe i përfshinin ato të sajat vepër vetanake. Por aty ishin, në zemër të saj; në 'Ndryshimi midis tregtarëve; i cili nxitoi lart e poshtë, dhe copëtuan paratë në xhepat e tyre dhe biseduan grupe, dhe shikuar në orët e tyre, dhe trifled menduar me vulat e tyre të mëdha prej ari; e kështu me radhë, siç kishte bërë Scrooge i kam parë shpesh.

Shpirti ndaloi pranë një nyje të vogël biznesmenësh. Duke parë që dora ishte drejtuar atyre, Scrooge avancuar për të dëgjuar fjalimin e tyre.

“Jo”, tha një burrë i shëndoshë i trashë me një mjekër monstruoze, “Unë nuk di shumë për të, sido që të jetë. Unë vetëm e di se ai është i vdekur “.

“Kur vdiq ai?” pyeti një tjetër.

“Natën e kaluar, besoj”.

“Pse, çfarë ishte çështja me të?” pyeti një të tretën, duke marrë një sasi të madhe të nuhatjes nga një kasetë shumë e madhe. “Mendova se ai nuk do të vdiste kurrë”.

“Zoti e di”, tha i pari, me një zgavër.

“Çfarë ka bërë ai me paratë e tij?” - pyeti një fytyrë e kuqe zotëri me një ekserencë pendore në fund të tij hundë, që dridhej si gushë-gjeli i gjelit të gjelit.

“Nuk kam dëgjuar”, tha burri me mjekër të madhe, përsëri duke mërzhitur. “Lëreni te kompania e tij, mbase. Ai nuk e ka bërë ma la mua. Kjo është gjithçka që di ”.

Kjo kënaqësi u prit me një të qeshur të përgjithshme.

“Ka të ngjarë të jetë një funeral shumë i lirë”, tha e njëjta gjë folës; “sepse gjatë jetës sime nuk di askënd të shkoj tek ajo Supozoni se ne krijojmë një parti dhe jemi vullnetarë? ”

“Nuk e kam problem të shkoj nëse sigurohet një drekë,” vërejti zotëri me ekserencë në hundë. “Por unë duhet ushqehu, nëse e bëj një të tillë “.

Një tjetër e qeshur.

“Epo, unë jam më i interesuari midis jush, në fund të fundit,” tha folësi i parë, “sepse unë kurrë nuk mbaj doreza të zeza, dhe unë kurrë mos ha drekë. Por unë do të ofroj të shkoj, nëse dikush tjetër do. Kur e mendoj, nuk jam aspak i sigurt që nuk isha shoku i tij më i veçantë; sepse ndaleshim dhe flisnim sa herë që takoheshim. Mirupafshim!”

Folësit dhe dëgjuesit shëtiten larg, dhe u përziën me grupe të tjera. Scrooge i njihte burrat dhe shikoi drejt Shpirt për një shpjegim.

Fantazma rrëshqiti në një rrugë. Gishti i saj i drejtuar tek dy persona që takohen. Scrooge dëgjoi përsëri, duke menduar që shpjegimi të qëndrojë këtu.

Ai i njihte këta burra, gjithashtu, në mënyrë të përsosur. Ata ishin njerëz të biznesit: shumë i pasur dhe me shumë rëndësi. Ai kishte thënë një pikë gjithmonë për të qëndruar mirë në vlerësimin e tyre: në një pikë biznesi e pikëpamjes, që është; në mënyrë rigoroze në këndvështrimin e biznesit.

“Si jeni?” tha një.

“Si jeni?” ia ktheu tjetri.

“Epo!” tha i pari. “Gërvishtja e Vjetër ka marrë të vetat e fundit, hej? ”

“Kështu që më thanë”, u kthye i dyti. “Ftohtë, apo jo?”

“Sezonal për kohën e Krishtlindjeve. Ju nuk jeni një patinator, unë mendoj? ”

“Jo. Jo. Diçka tjetër për të menduar. Mirëmëngjesi!”

Jo një fjalë tjetër. Ky ishte takimi i tyre, i tyre biseda, dhe ndarja e tyre.

Scrooge në fillim ishte i prirur të habitej se Shpirti duhet t’u kush-tojë rëndësi bisedave siç duket kështu i parëndësishëm; por duke u ndjerë i sigurt se ata duhet të kenë disa të fshehura qëllimin, ai e vendosi veten të merrte parasysh atë që kishte të ngjarë të ishte. Zor se mund të supozohet se kanë ndonjë ndikim në vdekja e Jakobit, partnerit të tij të vjetër, sepse kjo ishte e Kaluara, dhe kjo Provinca e Ghost ishte e Ardhmja. As ai nuk mund të mendonte për ndonjë njëri u lidh menjëherë me veten, të cilit mundi zbatojini ato. Por asgjë nuk dyshon se për këdo që ata aplikuar ata kishin një moral të fshehur për përmirësimin e tij, ai vendosi të vlerësonte çdo fjalë që dëgjonte, dhe gjithçka që pa; dhe veçanërisht për të vëzhguar hija e vetvetes kur u shfaq. Sepse ai kishte një pritje që sjellja e vetes së tij të ardhshme do t’i jepte e dhëna që ai humbi, dhe do të jepte zgjidhjen e këtyre gjëgjëzat e lehta.

Ai shikoi rreth në atë vend për imazhin e tij; por një njeri tjetër qëndroi në cepin e tij të mësuar, dhe megjithëse ora tregonte kohën e tij të zakonshme të ditës për të qenë atje, ai nuk pa asnjë shëmbëlltyrë të vetvetes midis turmave që derdheshin në përmes Portikut. Sidoqoftë, ai i dha atij një surprizë të vogël; sepse ai kishte qenë duke rrotulluar në mendjen e tij një ndryshim të jetës, dhe mendoi dhe shpresoi se ai pa rezolutat e tij të porsalindur të bartura jashtë në këtë.

I qetë dhe i errët, pranë tij qëndronte Fantazma, me të dora e zgjatur. Kur u zgjua nga e tija kërkim i zhytur në mendime, ai fantazoi nga kthesa e dorës, dhe situata e saj në lidhje me veten e tij, se Sytë e Padukshëm po e shikonin me mprehtesi. E bëri atë të dridhet dhe të ndjehet shume ftohte.

Ata u larguan nga skena e zënë dhe shkuan në një pjesë të errët të qytetit, ku Scrooge nuk kishte depërtuar kurrë më parë, megjithëse ai e njohu situatën dhe reputacionin e saj të keq. mënyrat ishin të ndyra dhe të ngushta; dyqanet dhe shtëpitë e mjera; njerëzit gjysmë të zhveshur, të dehur, të shkathët, të shëmtuar. Rrugicat dhe harqet, si kaq shumë gropa detare, shpërfillën shkeljet e tyre të erë, dhe papastërti, dhe jetë, në rrugët e ashpra; dhe një çerek i tërë përsëritet me krim, me ndyrësi dhe mjerim.

Larg në këtë gropë të vendpushimit famëkeq, ishte një fytyrë e ulët, dyqan brumbujsh, poshtë një çati të shtëpisë së zhveshur, ku hekuri, lecka të vjetra, shishet, kockat dhe mbetjet e yndyrshme, ishin blerë. Sipër dyshemesë brenda, ishin grumbulluar grumbuj çelësash të ndryshkur, thonjsh, zinxhirë, mentesha, skedarë, peshore, pesha dhe hekur refuzues të të gjitha llojeve. Sekretet që pak njerëz do të dëshironin të shqyrtonin ishin edukuar dhe fshehur male me lecka të pahijshme, masa dhjami të korrumpuar dhe varret e kockave. Ulur në mes të mallrave ai merrej me, nga a sobë me qymyr druri, e bërë me tulla të vjetra, ishte një mashtrues me flokë gri, gati shtatëdhjetë vjeç; i cili kishte shfaqur veten nga ajër i ftohtë pa, nga një perde e turbullt e ndryshme copëza, të varura në një vijë; dhe tymosi tubin e tij në të gjithë luksin e daljes në pension të qetë.

Scrooge dhe Phantom erdhën në prani të kësaj burrë, ashtu si një grua me një pako të rëndë u zhyt në dyqan Por ajo mezi kishte hyrë, kur një grua tjetër, i ngarkuar në mënyrë të ngjashme, hyri gjithashtu; dhe ajo u ndoq nga afër një burrë me të zezë të venitur, i cili nuk u trondit më pak nga pamja prej tyre, sesa kishin qenë me njohjen e secilit të tjera Pas një periudhe të shkurtër mahnitje të zbrazët, në të cilën plaku me tub u ishte bashkuar atyre, që të tre shpërtheu në një të qeshur.

“Lëreni karrocerinë vetëm të jetë e para!” bërtiti ajo që kishte hyrë i pari. “Lëreni lavanderinë vetëm të jetë e dyta; dhe le të jetë i treti njeriu i varrmihësit. Shiko këtu, plaku Joe, këtu është një shans! Nëse nuk jemi takuar të tre këtu pa e kuptuar atë! ”

“Nuk mund të ishe takuar në një vend më të mirë”, tha plaku Joe, duke i hequr gypin nga goja. “Ejani në sallon. Ju u çliruat shumë kohë më parë, e dini; dhe tjetri dy nuk janë të huaj. Ndal derisa të

mbyll derën e dyqanit. Ah! Si skreeks! Nuk ka një copë metali kaq të ndryshkur në vend si menteshat e veta, besoj; dhe jam i sigurt që aty nuk ka kocka të tilla të vjetra këtu, si imja. Ha, ha! Ne jemi të gjithë të përshtatshëm për thirrjen tonë, ne jemi përputhur mirë. Ejani në sallon Ejani në sallon “.

Salloni ishte hapësira prapa ekranit të leckave. njeriu i vjetër rrëmbëu zjarrin së bashku me një shkop të vjetër shkallësh, dhe pasi e kishte shkurtuar llambën e tij të tymosur (sepse ishte natë), me kërcellin e gypit të tij, vendoseni përsëri në gojën e tij.

Ndërsa ai e bëri këtë, gruaja që kishte folur tashmë hodhi tufën e saj në dysheme dhe u ul në një dukje mënyra në një stol; duke kaluar bërnylat në gjunjë, dhe duke parë me një sfidë të guximshme dy të tjerët.

“Çfarë mosmarrëveshjesh atëherë! Çfarë mosmarrëveshjesh, zonja Dilber?” tha grua “Çdo person ka të drejtë të kujdeset për veten e tyre. Ai gjithmonë e bëri ”.

“Kjo është e vërtetë, me të vërtetë!” tha lavanderia. “Asnjë burrë më shumë “.

“Pse atëherë, mos qëndroni duke shikuar sikur të kishit frikë, grua; kush është me i mencur? Ne nuk do të fusim vrma mantelet e njëritjetrit, unë mendoj?

“Jo, me të vërtetë!” thanë zonja Dilber dhe burri së bashku. “Ne nuk duhet të shpresojmë.”

“Shumë mirë, pra!” bërtiti gruaja. “Kjo është e mjaftueshme. Kush është më keq për humbjen e disa gjërave si këto? Jo një njeri i vdekur, unë mendoj “.

“Jo, me të vërtetë”, tha zonja Dilber duke qeshur.

“Nëse ai do të donte t’i mbante pasi kishte vdekur, një plak i lig vidhos, “ndoqi gruan”, pse nuk ishte i natyrshëm në të tijin gjatë gjithë jetës? Nëse ai do të kishte qenë, ai do të kishte pasur dikë për të parë pas tij kur u godit me Vdekjen, në vend që të gënjente duke gulçuar të fundit atje, vetëm nga vetë ai “.

“Wordshtë fjala më e vërtetë që është thënë ndonjëherë”, tha znj. Dilber. “Ashtë një gjykim mbi të.”

“Do të doja të ishte një gjykim pak më i rëndë,” u përgjigj grua; “dhe duhet të kishte qenë, ju mund të vareni nga ajo, nëse mund të kisha vënë duart mbi ndonjë gjë tjetër. Hapeni atë pako, plaku Joe, dhe më trego vlerën e saj. Fol fushore. Unë nuk kam frikë të jem i pari, as nuk kam frikë se ata do të bëjnë shikoje. Ne e dimë shumë mirë se po ndihmonim veten, para se të takoheshim këtu, besoj. Nuk është mëkat. Hap pakon, Joe ”

Por gallata e miqve të saj nuk e lejonte këtë; dhe burri me të zezë të venitur, duke ngritur së pari shkeljen, prodhoi plaçkitjen e tij. Nuk ishte i gjerë. Një vulë ose dy, një rast lapsi, një palë butona me mëngë dhe një karficë me nr vlera e madhe, ishin të gjitha. Ata u ekzaminuan në mënyrë të veçantë dhe vlerësuar nga plaku Joe, i cili shkumësoi shumat që ishte disponuar për të dhënë për secilin, mbi mur, dhe i shtoi ato në një gjithsej kur ai zbuloi se nuk kishte asgjë tjetër për të ardhur.

“Kjo është llogaria juaj,” tha Joe, “dhe unë nuk do të jap një gjashtë pens tjetër, nëse do të zihesha sepse nuk e bëra atë. Kush është tjetri?”

Zonja Dilber ishte tjetër. Çarçafë dhe peshqirë, pak të veshur veshje, dy lugë çaji argjendi të modës së vjetër, një palë darë sheqeri dhe disa çizme. Llogaria e saj ishte deklaruar në mur në të njëjtën mënyrë.

“Unë gjithmonë u jap shumë zonjave. Ashtë një dobësi e imja, dhe kjo është mënyra se si e shkatërroj veten, “tha plaku Joe.” Kjo është Llogaria juaj. Nëse do të më kërkonit një qindarkë tjetër, dhe do të kishit bërë është një pyetje e hapur, do të pendohesha që isha kaq liberale dhe do të trokisja jashtë gjysmë kurore “.

“Dhe tani zgjidh pakon time, Joe”, tha gruaja e parë.

Joe u ul në gjunjë për një lehtësi më të madhe duke e hapur dhe duke zgjidhur një numër të madh nyjesh, tërhoqi zvarrë një rrotull të madhe dhe të rëndë të disa gjërave të errëta.

“Si e quan këtë?” tha Joe. “Perde shtrati!”

“Ah!” ia ktheu gruaja, duke qeshur dhe mbështetur përpara në krahët e kryqëzuar. “Perde shtrati!”

“Ju nuk keni ndërmend të thoni se i keni marrë poshtë, unaza dhe të gjithë, me të shtrirë atje?” tha Joe.

“Po po,” u përgjigj gruaja. “Pse jo?”

“Ju keni lindur për të bërë fatin tuaj,” tha Joe, “dhe me siguri do ta bësh atë “.

“Unë me siguri nuk do të mbaj dorën time, kur mund të marr ndonjë gjë në të duke e zgjatur, për hir të një njeriu të tillë si Ai ishte, të premtoj, Joe, “ia ktheu gruaja me qetësi.” Mos hidhe atë vaj mbi batanije, tani “.

“Batanijet e tij?” - pyeti Xhoi.

“Kujt tjetër mendon?” u përgjigj gruaja. “Ai nuk ka të ngjarë të ftohet pa ato, guxoj të them “.

“Shpresoj që ai të mos vdiste nga ndonjë kapje? Eh?” tha plaku Joe, duke ndaluar në punën e tij dhe duke kërkuar lart.

“Mos ki frikë nga kjo”, u përgjigj gruaja. “Unë nuk është aq i dashur

për shoqërinë e tij sa do të dëshiroja më shumë për të gjëra të tilla, nëse i ka bërë. Ah! ju mund të shikoni përmes kësaj këmishë derisa të dhembnin sytë; por nuk do të gjesh asnjë vrimë në të, as një vend me fill. Theshtë më e mira që kishte, dhe një e mirë gjithashtu. Ata do ta kishin harxhuar atë, nëse nuk do të kishte qenë për mua “.

“Si e quani humbjen e saj?” - pyeti plakuri Xho.

“Vënë atë që të varroset, për të qenë i sigurt”, u përgjigj gruaja me të qeshur. “Dikush ishte aq budalla sa bëje, por e hoqa përsëri. Nëse kalika nuk është mjaft e mirë për të një qëllim i tillë, nuk është mjaft i mirë për asgjë. Qiteshtë mjaft si duke u bërë në trup. Ai nuk mund të duket më i shëmtuar se ai në atë një “.

Scrooge e dëgjoi këtë dialog me tmerr. Ndërsa ishin ulur të grupuar për plaçkën e tyre, në dritën e pakët të siguruar nga llambën e plakut, ai i pa me neveri dhe neveri, e cila vështirë se mund të ketë qenë më e madhe, megjithëse ato kishin qenë demonë të pahijshëm, duke marketinguar vetë kufomën.

“Ha, ha!” qeshi e njejtja grua, kur plakuri Joe, duke prodhuar një qese fanellë me para në të, u treguan atyre disa fitime në tokë. “Ky është fundi i tij, ti Shiko! Ai e trembi secilin larg tij kur ishte i gjallë, për të na përfituar kur ai kishte vdekur! Ha, ha, ha! ”

“Shpirt!” - tha Scrooge, duke u dridhur nga koka te këmbët. “Unë shoh, po shoh. Rasti i këtij njeriu të palumtur mund të jetë imi. Jeta ime tenton në atë mënyrë, tani. Qielli i Mëshirshëm, çfarë është kjo! ”

Ai u tërhoq përsëri nga tmerri, sepse skena kishte ndryshuar, dhe tani ai pothuajse preku një shtrat: një shtrat i zhveshur, pa perde: mbi të cilin, poshtë një çarçafi të rreckosur, ishte një diçka e mbuluar, e cila, megjithëse ishte memece, e shpalli veten në mënyrë të tmerrshme gjuhe.

Dhoma ishte shumë e errët, shumë e errët për t'u parë çdo saktësi, megjithëse Scrooge vështroi rreth tij në bindje në një impuls të fshehtë, të etur për të ditur se çfarë dhome është ishte Një dritë e zbehtë, që ngrihej në ajrin e jashtëm, ra drejt krevat; dhe mbi të, të plaçkitur dhe të mjeruar, të pashoqëruar, të pastruar, i pakujdesshëm, ishte trupi i këtij njeriu.

Scrooge hodhi një vështrim drejt Phantom. Dora e saj e qëndrueshme ishte drejtuar në kokë. Mbulesa ishte rregulluar kaq pa kujdes se ngritja më e vogël e tij, lëvizja e një gishti mbi Pjesa e Scrooge, do ta kishte zbuluar fytyrën. Ai mendoi prej tij, ndjeu se sa e lehtë do të ishte të bësh, dhe dëshironte ta bëja atë; por nuk kishte më shumë fuqi të tërhiqte velin sesa të hidhte poshtë spektri në krah të tij.

Oh Vdekje e ftohtë, e ftohtë, e ngurtë, e tmerrshme, vendos altarin

tënd këtu, dhe veshje me tmerre të tilla si ti ke në tuajën urdhëro: sepse ky është sundimi yt! Por nga të dashurit, kokë e nderuar dhe e nderuar, ti nuk mund të kthesh një fije floku për qëllimet e tua të tmerrshme, ose bëje një tipar të neveritshëm. Është jo se dora është e rëndë dhe do të bjerë poshtë kur lirohet; nuk është se zemra dhe pulsi janë akoma; por se dora ishte e hapur, bujare dhe e vërtetë; zemra trime, e ngrohte, dhe tender; dhe pulsi i një burri. Grevë, hije, grevë! Dhe shiko veprat e tij të mira që burojnë nga plaga, për të mbjellë bota me jetën e pavdekshme!

Asnjë zë nuk i shqiptoi këto fjalë në veshët e Scrooge, dhe megjithatë i dëgjoi kur vështroi shtratin. Ai mendoi, nëse ky njeri do të mund të rritet tani, çfarë do të ishte mendimet e tij kryesore? Kujdesi koprrac, i zellshëm, shtrëngues? Ata e kanë sjellë atë në një fund të pasur, vërtet!

Ai shtrihej, në shtëpinë e errët të zbrazët, pa asnjë burrë, a grua, ose një fëmijë, për të thënë se ai ishte i mirë me mua në këtë ose atë, dhe për kujtimin e një fjale të mirë do të jem i sjellshëm me të. Një mace po shqyente në derë, dhe aty ishte një tingull brejtjesh minjsh nën gurin e vatrës. Çfarë ata donin në dhomën e vdekjes dhe pse ishin të tillë i shqetësuar dhe i shqetësuar, Scrooge nuk guxonte të mendonte.

“Shpirt!” ai tha, “ky është një vend i frikshëm. Duke e lënë atë, Unë nuk do ta lë mësimin e tij, më beso. Nisemi!”

Ende Fantazma drejtoi me një gisht të palëvizur drejt kokë

“Unë të kuptoj”, u kthye Scrooge, “dhe unë do ta bëja atë, nëse do të mundja. Por unë nuk kam fuqinë, Shpirt. une kam jo fuqia “.

Përsëri dukej se e shikonte.

“Nëse ka ndonjë person në qytet, i cili ndjen emocione shkaktuar nga vdekja e këtij njeriu, “tha Scrooge mjaft i hidhëruar, “ma trego atë person, Shpirt, të lutem!”

Fantazma shtriu mantelin e tij të errët para tij për një moment, si një krah; dhe duke e tërhequr atë, zbuloi një dhomë në dritën e ditës, ku ishin një nënë dhe fëmijët e saj.

Ajo po priste ndonjë dhe me padurim të shqetësuar; sepse ajo eci lart e poshtë dhomës; filloi në çdo tingull; shikoi nga dritarja; vështroi orën; u përpoq, por më kot, të punonte me gjilpërën e saj; dhe vështirë se mund të mbajnë zërat e fëmijëve në lojën e tyre.

Në gjatësi u dëgjua trokitja e prituri prej kohësh. Ajo nxitoi te dera dhe takoi burrin e saj; një njeri fytyra e të cilit ishte i dashur dhe i dëshpëruar, megjithëse ishte i ri. Atje ishte një shprehje e shquar në të tani; një lloj kënaqësie serioze nga të cilat ndihej i turpëruar dhe të cilët luftonte t'i shtypte.

Ai u ul në darkën që ishte grumbulluar atë pranë zjarrit; dhe kur

ajo e pyeti atë dobët se çfarë lajmi (e cila ishte vetëm pas një heshtje të gjatë), ai u shfaq në siklet si të përgjigjem.

“A është mirë?” ajo tha, “apo keq?” - për ta ndihmuar atë.

“Keq”, u përgjigj ai.

“Ne jemi mjaft të shkatërruar?”

“Jo. Ka ende shpresë, Caroline”.

“Nëse ai dorëzohet,” tha ajo e habitur, “nuk ka! Asgjë nuk është shpresa e kaluar, nëse ka ndodhur një mrekulli e tillë “.

“Ai është duke u penduar”, tha burri i saj. “Ai është i vdekur.”

Ajo ishte një krijesë e butë dhe e durueshme nëse fytyra e saj fliste e vërteta; por ajo ishte mirënjohëse në shpirtin e saj për ta dëgjuar, dhe ajo tha kështu, me duar të shtrënguara. Ajo iu lut faljes tjetres moment, dhe më erdhi keq; por e para ishte emocioni i zemra e saj.

“Çfarë e fundit ishte gruaja gjysmë e dehur, të cilën ju thashë natën, më tha, kur u përpoqa ta shihja dhe të siguroja një vonesa e javës; dhe ajo që unë mendoja se ishte një justifikim i thjeshtë për të shmangur mua; rezulton të ketë qenë mjaft e vërtetë. Ai nuk ishte vetëm shumë i sëmurë, por po vdes, pra “.

“Kujt do t’i transferohet borxhi ynë?”

“Nuk e di. Por para kësaj kohe ne do të jemi gati me paratë; dhe edhe pse nuk ishim, do të ishte me të vërtetë një fat i keq për të gjetur një kreditor kaq të pamëshirshëm në të pasardhës. Ne mund të flemë natën me zemra të lehta, Caroline! ”

Po. Zbutni ashtu siç do ta bënin, zemrat e tyre ishin më të lehta. Fytyrat e fëmijëve, të heshtura dhe të grumbulluara për të dëgjuar se çfarë ata aq pak kuptuan, ishin më të ndritshëm; dhe ishte me e lumtur shtëpi për vdekjen e këtij njeriu! Emocioni i vetëm që Fantazma mund t’i tregonte atij, i shkaktuar nga ngjarja, ishte një nga kënaqësi

“Më lejoni të shoh një butësi të lidhur me një vdekje,” tha Scrooge; “ose ajo dhomë e errët, Shpirt, të cilën e lamë vetëm tani, do të jetë përgjithmonë i pranishëm për mua “.

Fantazma e drejtoi atë nëpër disa rrugë të njohura në këmbë; dhe ndërsa ata shkuan së bashku, Scrooge shikoi këtu dhe atje për të gjetur veten, por askund nuk ishte parë. Ata hyri në shtëpinë e të varfërit Bob Cratchit; banesën që kishte vizituar më parë; dhe i gjeti nënën dhe fëmijët të ulur rreth zjarrit.

I qetë. Shume qete. Cratchitët e vegjël të zhurmshëm ishin si akoma si statuja në një cep dhe ishte ulur duke shikuar Pjetrin, i cili kishte një libër para tij. Nëna dhe vajzat e saj merreshin me qepje. Por me siguri ata ishin shumë të qetë!

“” Ai mori një fëmijë dhe e vendosi në mes të ata “.”

Ku i kishte dëgjuar Scrooge ato fjalë? Ai nuk e kishte i ëndërroi ata. Djali duhet t'i ketë lexuar, ashtu si edhe ai dhe Shpirti kapërceu pragun. Pse nuk e bëri Vazhdo?

Nëna e vuri punën e saj mbi tryezë dhe e vuri dorën lart në fytyrën e saj.

“Ngjyra më dhemb sytë”, tha ajo.

Ngjyra? Ah, i gjori Tim i Vogël!

“Ata janë më mirë tani përsëri,” tha gruaja e Cratchit. “Ajo i bën ata të dobët nga drita e qiriut; dhe nuk do të tregohesha e dobët sytë nga babai yt kur të kthehet në shtëpi, për botën. Ajo duhet të jetë afër kohës së tij “.

“E kalova më mirë”, u përgjigj Pjetri duke mbyllur librin e tij. “Por unë mendoj se ai ka ecur pak më ngadalë se sa kishte përdorur, këto pak mbrëmje të fundit, nënë “.

Ata përsëri ishin shumë të qetë. Më në fund ajo tha, dhe në një zë i qëndrueshëm, i gëzuar, që vetëm u lëkund një herë:

“Unë e kam njohur atë duke ecur - e kam njohur atë duke ecur me Tiny Tim mbi supe, me të vërtetë shumë shpejt “.

“Edhe unë gjithashtu”, thirri Pjetri. “Shpesh”.

“Dhe kështu edhe unë,” bërtiti një tjetër. Kështu kishin të gjitha.

“Por ai ishte shumë i lehtë për t'u mbajtur”, vazhdoi ajo, me qëllim puna e saj “, dhe babai i tij e donte aq shumë, saqë nuk ishte asnjë telashe: pa telashe. Dhe atje është babai yt në derë! ”

Ajo nxitoi të takohej me të; dhe Bob i vogël në ngushëlluesin e tij

- ai kishte nevojë për të, shok i varfër - hyri. Çaji i tij ishte gati për të në pllakë, dhe të gjithë u përpoqën kush duhet ndihmojeni atë më së shumti. Pastaj dy Cratchits të rinj morën mbi gjunjë dhe të shtrirë, secili fëmijë pak faqe, kundër fytyrën e tij, sikur të thoshin: “Mos e ki mendjen, baba. Mos u bëj hidhëruar! ”

Bob ishte shumë i gëzuar me ta dhe u foli këndshëm e gjithë familja. Ai shikoi punën mbi tryezë, dhe vlerësoi industrinë dhe shpejtësinë e zonjës Cratchit dhe vajzave. Ato do të bëhen shumë më parë të Dielën, tha ai.

“E diela! Ju shkuat sot, atëherë, Robert?” tha e tija gruaja

“Po, i dashur im,” u kthye Bob. “Unë uroj që ju mund të keni zhdukur Do të të kishte bërë mirë të shihje se sa e gjelbër a vend është. Por do ta shihni shpesh. Unë i premtova se unë do të ecte atje të Dielën. Fëmija im i vogël, i vogël! ” bërtiti Bob. “Fëmija im i vogël!”

Ai u prish të gjitha menjëherë. Ai nuk mund ta ndihmonte. Nëse ai mund ta kishte ndihmuar, ai dhe fëmija i tij do të kishin qenë më larg përveç mbase se sa ishin.

Ai u largua nga dhoma dhe u ngjit shkallët në dhomën sipër, e cila u ndez me gëzim dhe u var me Krishtlindjet. Kishte një karrige të vendosur afër fëmijës dhe kishte shenjat e dikujt që ka qenë atje, kohët e fundit. Bob i gJORë u ul poshtë në të, dhe kur ai kishte menduar pak dhe i përbërë vetë, ai puthi fytyrën e vogël. Ai ishte pajtuar me çfarë kishte ndodhur dhe zbriti përsëri mjaft i lumtur.

Ata vizatuan rreth zjarrit dhe biseduan; vajzat dhe nënën duke punuar akoma. Bob u tregoi atyre për mirësinë e jashtëzakonshme të nipit të Z. Scrooge, të cilin ai mezi e kishte parë por një herë, dhe kush, duke e takuar atë në rrugë atë ditë, dhe duke parë se ai dukej pak - "vetëm pak poshtë ju e dini", tha Bob, pyeti se çfarë kishte ndodhur për ta shqetësuar atë. "Në gjë që, "tha Bob," sepse ai është zotëria më i këndshëm keni dëgjuar ndonjëherë, i thashë. 'Më vjen keq për të, z. Cratchit, - tha ai, - dhe më vjen keq për gruan tënde të mirë. Nga lamtumira, si e dinte ai atë ndonjëherë, unë nuk e di ".

"E dija çka, e dashura ime?"

"Pse, që ishte një grua e mirë", u përgjigj Bob.

"Të gjithë e dinë këtë!" tha Pjetri.

"Vëzhguar shumë mirë, djali im!" bërtiti Bob. "Unë shpresoj se ata bëj 'Më vjen keq, "tha ai," për gruan tënde të mirë. Nese une mund të jetë në shërbim për ju në çdo mënyrë, 'tha ai, duke më dhënë mua karta e tij, 'këtu jetoj. Lutu eja tek unë. ' Tani, ajo nuk ishte, "bërtiti Bob," për hir të gjithçkaje që mund të ishte në gjendje të bëjë për ne, aq sa për mënyrën e tij të mirë, se kjo ishte mjaft i lezetshëm. Me të vërtetë u duk sikur ai e kishte njohur tonën Tim i vogël, dhe u ndje me ne ".

"Jam i sigurt se ai është një shpirt i mirë!" - tha zonja Cratchit.

"Do të ishte më i sigurt për të, i dashur im," u kthye Bob, "nëse ju e patë dhe i folët. Unë nuk duhet të jetë aspak i befashuar - shënoni atë që them! - nëse ai do ta kishte Pjetrin një situatë më të mirë ".

"Vetëm dëgjo atë, Peter," tha zonja Cratchit.

"Dhe pastaj," thirri një nga vajzat, "Pjetri do të mbajë kompani me ndonjë dhe duke krijuar vetë ".

"Merrni vesh me ju!" ia ktheu Pjetri duke buzëqeshur.

"Justshtë po aq e mundshme sa jo", tha Bob, "një nga këto ditë; megjithëse ka mjaft kohë për këtë, i dashur. Por sidoqoftë dhe sa herë që ndahemi nga njëri-tjetri, unë jam i sigurt se a nuk do ta harrojë askush prej nesh Tim të gJORë Tiny - do ta bëjmë - apo këtë ndarja e

parë që kishte midis nesh? ”

“Kurrë, baba!” qanë të gjithë.

“Dhe unë e di,” tha Bob, “Unë e di, të dashurit e mi, se kur ne kujtojmë se sa i durueshëm dhe sa i butë ishte ai; megjithëse ai ishte një fëmijë i vogël, i vogël; ne nuk do të grindemi lehtë mes veten tonë dhe harrojmë të varfrin Tim Tiny duke e bërë atë “.

“Jo, kurrë, baba!” ata të gjithë përsëri qanë.

“Unë jam shumë i lumtur,” tha Bob i vogël, “unë jam shumë i lumtur!”

Zonja Cratchit e puthi atë, vajzat e tij e puthën, dy Cratchits të rinj e puthën atë, dhe Peter dhe ai u tundën duart Shpirti i Tiny Tim, thelbi yt fëmënor ishte nga Zot!

“Spektri”, tha Scrooge, “diçka më informon se e jona momenti i ndarjes është afër. Unë e di atë, por nuk e di jo si Më trego cili njeri ishte ai që e pamë të shtrirë të vdekur? ”

Fantazma e Krishtlindjes Ende E Vetë e përcolli atë, si më parë - megjithëse në një kohë tjetër, ai mendoi: vërtet, atje nuk dukej rregull në këto vizione të fundit, përveçse ato ishin në të Ardhmen - në vendpushimet e njerëzve të biznesit, por tregoi atë jo vetë. Në të vërtetë, Shpirti nuk qëndroi për asgjë, por vazhdoi drejt, deri në fund sapo dëshiroi, derisa iu lut nga Scrooge të qëndronte për një moment.

“Kjo gjykatë”, tha Scrooge, “përmes së cilës ne ngutemi tani, është vendi ku jam profesioni im, dhe ka qenë për një kohë të gjatë të kohës Unë shoh shtëpinë. Më lejoni të shoh se çfarë do të jem, në ditët që vijnë! ”

Shpirti ndaloi; dora u drejtua diku tjetër.

“Shtëpia është më e largët”, thirri Scrooge. “Pse pikë larg? ”

Gishti i papengueshëm nuk pësoi asnjë ndryshim.

Scrooge nxitoi te dritarja e zyrës së tij dhe shikoi ishte. Ishte një zyrë akoma, por jo e tija. Mobiljet ishin jo e njëjta gjë, dhe figura në karrige nuk ishte vetë ai. Fantazma vuri në dukje si më parë.

Ai u bashkua me të edhe një herë, dhe duke menduar pse dhe ku ai kishte shkuar, e shoqëroi derisa arritën te një portë e hekurt. Ai ndaloi për të parë rrotull para se të hynte.

Një oborr i kishës. Këtu, pra; njeriu i mjerë emri i të cilit ai tani duhej të mësonte, të shtrihej nën tokë. Ishte një vend i denjë. I rrethuar nga shtëpitë; e tejkualuar nga bari dhe barërat e këqija, rritja e vdekjes së bimësisë, jo jeta; i mbytur me shumë varrosje; yndyrë me oreks të rimbushur. A vend i denjë!

Shpirti qëndroi midis varreve dhe drejtoi me vëmendje Një Ai përparoi drejt tij duke u dridhur. Fantazma ishte saktësisht siç kishte

qenë, por ai kishte frikë se pa të reja që do të thotë në formën e tij solemne.

“Para se të afrohem më afër gurit në të cilin ju tregon,” tha Scrooge, “përgjigju një pyetjeje. A janë këto hijet e gjërave që do të jenë, apo janë ato të hijeve gjërat që mund të jenë, vetëm? ”

Ende Fantazma drejtoi drejt varrit me të cilin qëndronte.

“Kurset për burra do të paralajmërojnë përfundime të caktuara, për të cilat, nëse me këmbëngulje, ata duhet të udhëheqin, “tha Scrooge.” Por nëse kurset do të largohen nga, përfundimet do të ndryshojnë. Thuj që është kështu me atë që më tregon! ”

Shpirti ishte i palëvizshëm si kurrë më parë.

Scrooge zvarriti drejt tij, duke u dridhur ndërsa shkonte; dhe duke ndjekur gishtin, lexo mbi gurin e të lënë pas dore varros emrin e tij, EBENEZER SCROOGE.

“A jam ai njeri që u shtri mbi shtrat?” ai bërtiti, mbi gjunjët e tij.

Gishti drejtoi nga varri drejt tij dhe u kthye përsëri.

“Jo, Shpirt! Oh jo, jo!”

Gishti ishte akoma atje.

“Shpirt!” ai bërtiti, duke u shtrënguar fort në mantelin e saj, “më dëgjoni! Unë nuk jam njeriu që isha. Unë nuk do të jem njeriu që duhet kanë qenë por për këtë marrëdhënie. Pse ma tregoni këtë, nëse unë i kam kaluar të gjitha shpresat! ”

Për herë të parë dora u duk se dridhej.

“Fryma e mirë”, ndoqi ai, ndërsa ishte me këmbë në tokë ra para tij: “Natyra jote ndërmjetëson për mua dhe keqardhje une Më siguro që unë akoma mund t'i ndryshoj këto hije më kanë treguar, nga një jetë e ndryshuar! ”

Dora e mirë dridhej.

“Unë do ta nderoj Krishtlindjen në zemrën time dhe do të përpiqem t'i mbaj gjatë gjithë vitit. Unë do të jetoj në të kaluarën, të tashmen dhe E ardhmja Shpirtrat e të treve do të përpiqen brenda meje. Une nuk do të mbyllë mësimet që ata japin. Oh, më thuj unë mund të largojë shkrimet në këtë gur! ”

Në agoninë e tij, ai kapi dorën spektrale. Ajo kërkoi të lirohej vetë, por ai ishte i fortë në lutjen e tij dhe e ndaloi atë. Shpirti, më i fortë akoma, e zmbrapsi.

Duke mbajtur duart në një lutje të fundit për të pasur fatin e tij përmbysur, ai pa një ndryshim në kapuçin dhe veshjen e Phantom. Ajo u tkurr, u shemb dhe u zvogëlua poshtë në një shtrat të shtratit.

SHTATA V: FUNDI I TIJ

PO! dhe shtylla e shtratit ishte e tija. Shtrati ishte i tij, dhoma

ishte e tija. Më e mira dhe më e lumtura nga të gjitha, Koha para tij ishte i tiji, për të rregulluar!

“Unë do të jetoj në të kaluarën, të tashmen dhe të ardhmen!” Scrooge përsëriti, ndërsa po përpëlitej nga shtrati. “Shpirtrat nga të tre do të përpiqen brenda meje. Oh Jacob Marley! Parajsa, dhe Koha e Krishtlindjeve lëvdohet për këtë! unë them atë në gjunjë, plak Jakob; në gjunjët e mi! ”

Ai ishte aq i përplasur dhe aq i ndezur me qëllimet e tij të mira, që zëri i tij i thyer mezi do t'i përgjigjej atij thirrje Ai kishte qarë me forcë në konfliktin e tij me Shpirt dhe fytyra e tij ishte e lagur nga lotët.

“Ata nuk janë shembur”, thirri Scrooge, duke palosur njëren prej tyre unazat e tij, “nuk janë shembur” dhe të gjitha. Ata janë këtu - unë jam këtu - hijet e gjërat që do të kishin qenë, mund të shpërndahen. Ata do të të jetë E di se do ta bëjnë! ”

Duart e tij ishin të zëna me rrobat e tij gjatë gjithë kësaj kohe; duke i kthyer nga brenda, duke i vendosur me kokë poshtë, duke i shqyer, duke i mashtruar, duke i bërë partitë e secilit lloj ekstravagance.

“Unë nuk di çfarë të bëj!” - thirri Scrooge, duke qeshur dhe duke qarë në të njëjtën frymë; dhe duke bërë një Laocoön perfekt të vetë me çorapet e tij. “Unë jam aq e lehtë sa një pendë, unë jam aq i lumtur sa një engjëll, jam aq i gëzuar sa një shkollë. Une jam idiot si një njeri i dehur. Një Gëzuar Krishtlindjen për të të gjithë! Gëzuar Vitin e Ri për të gjithë botën. Përsëritet këtu! Oh! Përsëritet! ”

Ai ishte futur shpejt në dhomën e ulur dhe tani ishte në këmbë atje: me erë të përsosur.

“Shtë tenxhere në të cilën ishte zhurma!” qau Scrooge, duke filluar përsëri, dhe duke shkuar rreth fireplace. “Shtë dera, me të cilën Fantazma e Jacob Marley hyri! Shtë këndi ku Fantazma e Krishtlindjes I pranishëm, u ul! Shtë dritarja ku pashë endjen Shpirtrat! Allshtë në rregull, është gjithçka e vërtetë, gjithçka ndodhi. Ha ha ha! ”

Vërtetë, për një njeri që kishte qenë jashtë praktikës për këtë shumë vite, ishte një e qeshur e shkëlqyer, një e qeshur më e shquar. Babai i një linje të gjatë e të gjatë të qeshurish të shkëlqyera!

“Unë nuk e di se çfarë dite e muajit është!” tha Scrooge. “Unë nuk e di se sa kohë kam qenë në mesin e Shpirtrat. Unë nuk di asgjë. Jam mjaft bebe. Asnjëherë mendje Nuk me intereson Më mirë të jem bebe. Përsëritet! Oh! Përsëritet këtu! ”

Ai u kontrollua në transportet e tij nga kisha që kumbonin nga lëvoret më të ëmbla që kishte dëgjuar ndonjëherë. Përplasje, zhurmë, çekan; ding, dong, zile. Zile, kar, ding; çekan, zile, përplasje! Oh, i lavdishëm, i lavdishëm!

Duke vrapuar në dritare, ai e hapi atë, dhe nxori të tijën kokë Pa mjegull, pa mjegull; i qartë, i ndritshëm, gazmor, nxitës, i ftohtë; i ftohtë, tubacione për gjak për të kërcyer; Drita e artë e diellit; Qielli qiellor; ajër i ëmbël i freskët; zile te gezuara. Oh, e lavdishme! E lavdishme!

“Çfarë është sot!” bërtiti Scrooge, duke thirrur poshtë në një djalë me rroba të dielës, i cili mbase ishte dashuruar të shikonte për të.

“EH?” ia ktheu djali, me gjithë fuqinë e tij të mrekullueshme.

“Çfarë është sot, shoku im i mirë?” - tha Scrooge.

“Sot!” - u përgjigj djali. “Pse, Dita e Krishtlindjeve”.

“Dayshtë Dita e Krishtlindjes!” - tha me vete Scrooge. “Unë nuk e kam humbur. Shpirtrat i kanë bërë të gjitha brenda një nate. Ata mund të bëjnë gjithçka që u pëlqen. Sigurisht që munden. E natyrisht ata munden. Hallo, shoku im i mirë! ”

“Hallo!” ia ktheu djali.

“A i njihni Poulterer, në rrugën tjetër përveç një, në qoshe? “pyeti Scrooge.

“Unë duhet të shpresoj se e bëri,” u përgjigj djaloshi.

“Një djalë inteligjent!” - tha Scrooge. “Një djalë i shquar! A e dini nëse ata e kanë shitur çmimin Turqinë atë po varej atje lart? - Jo çmimi i vogël Turqia: i madh? ”

“Çfarë, ai i madh sa unë?” ia ktheu djali.

“Çfarë djali i lezetshëm!” - tha Scrooge. “Kjo është një kënaqësi për të biseduar me të. Po, dollar! ”

“Tani po varet atje”, u përgjigj djali.

“Eshte?” - tha Scrooge. “Shkoni dhe blini atë”.

“Ec-ER!” bërtiti djali.

“Jo, jo,” tha Scrooge, “unë jam seriozisht. Shkoni dhe blini atë, dhe thuaji ta sillni këtu, që unë t’u jap atyre drejtim ku ta çojmë. Kthehuni me njeriun, dhe Unë do të ju jap një monedhë. Kthehuni me të në më pak se pesë minuta dhe unë do të të jap gjysmë-kurorë! ”

Djali ishte jashtë si një e shtënë. Ai duhet të ketë pasur një qëndrueshmëri dorën në një këmbëz i cili mund të ketë marrë një goditje nga gjysma aq shpejt.

“Do t’ia dërgoj Bob Cratchit!” pëshpëriti Scrooge, duke fërkuar duart, dhe duke u ndarë me një të qeshur. “Ai nuk do e di kush e dërgon. Twiceshtë dyfishi i madhësisë së Tiny Tim. Joe Miller kurrë nuk bëri një shaka të tillë si ta dërgonte atë te Bob’s do të jetë!”

Dora në të cilën ai shkruajti adresën nuk ishte e qëndrueshme një, por shkruajti se ai e bëri, disi, dhe zbriti shkallët për të hap derën e

rrugës, e gatshme për ardhjen e puleterëve njeri Ndërsa qëndronte atje, duke pritur ardhjen e tij, trokitësi i ra në sy.

“Do ta dua, sa të jetoj!” - thirri Scrooge, duke goditur atë me dorën e tij. “Unë mezi e shikoja më parë. Sa shprehje e singertë ka në fytyrë! Është një trokitës i mrekullueshëm! - Ja Turqia! Përsëndetje! Oh! Si jeni! Gëzuar Krishtlindjet!”

Ishte një Turqi! Ai kurrë nuk mund të kishte qëndruar mbi të tijat këmbët, ai zog. Ai do t'i kishte këputur në një kohë të shkurtër minutë, si shkopinj dylli mbyllës.

“Pse, është e pamundur ta bartësh atë në Camden Town,”

- tha Scrooge. “Ju duhet të keni një taksì”.

Chuckle me të cilën ai tha këtë, dhe chuckle me të cilën ai e pagoi për Turqinë, dhe pranga me të cilën ai pagoi për kabinën, dhe prangosjen me të cilën ai shpërbleu djali, vetëm se do të tejkalohet nga chuckle me të cilën ai u ul përsëri pa frymë në karrigen e tij, dhe chuckled derisa ai qau.

Rruajtja nuk ishte një detyrë e lehtë, sepse dora e tij vazhdonte të bënte shkund shumë; dhe rruajtja kërkon vëmendje, edhe kur ju nuk vallëzoni ndërsa jeni në të. Por nëse ai do ta kishte prerë fundi i hundës, ai do të kishte vendosur një copë duke u ngjitur mbi suva, dhe kam qenë mjaft i kënaqur.

Ai u vesh vetë “gjithçka në të mirën e tij” dhe më në fund doli jashtë në rrugë. Në këtë kohë njerëzit po derdheshin, siç i kishte parë me Fantazmën e Dhuratës së Krishtlindjes; dhe duke ecur me duar mbrapa tij, e konsideroi Scrooge secili me një buzëqeshje të kënaqur. Ai dukej aq i papërmbajtshëm e këndshëm, me një fjalë, që tre ose katër shokë me humor të mirë tha, “Mirëmëngjesi, zotëri! Një Krishtlindje e gëzuar për ju!” Dhe Scrooge thoshte shpesh më pas, se e gjithë blithe tinguj që ai kishte dëgjuar ndonjëherë, ata ishin më të verbrit në veshët e tij.

Ai nuk kishte shkuar larg, kur erdhi drejt tij ai vuri re zotërinë portik, i cili kishte hyrë në të tijin shtëpia e numërimit një ditë më parë dhe tha: “Scrooge dhe Marley, unë besoj? “Kjo i dërgoi një dhimbje në zemrën e tij për të menduar si kjo zotëria i vjetër do ta shikonte kur të takoheshin; por ai e dinte se çfarë rruge qëndronte drejt tij dhe ai e ndoqi atë.

“Zotëri im i dashur”, tha Scrooge, duke shpejtuar ritmin e tij, dhe duke e marrë zotërinë plak nga të dy duart. “Si e keni bej Shpresoj të keni pasur sukses dje. Ishte shumë lloj ti Një Krishtlindje e gëzuar për ju, zotëri! ”

“Z. Scrooge?”

“Po”, tha Scrooge. “Ky është emri im, dhe unë kam frikë nga ajo mund të mos jetë e këndshme për ju. Më lejoni të kërkoj faljen tuaj. Dhe a do ta kesh mirësinë “- këtu pëshpëriti Scrooge veshi i tij

“Zoti më bekoftë!” - thirri zotëria, sikur fryma e tij u morën me vete. “I dashur im Z. Scrooge, a je serioz?”

“Nëse ju lutem”, tha Scrooge. “Asnjë copë më pak shumë pagesa të prapambetura janë përfshirë në të, ju siguroj. A do të më bësh atë favor? ”

“Zotëri im i dashur”, tha tjetri duke shtrënguar duart me të. “Unë nuk e di se çfarë t’i them një munifi të tillë -”

“Mos thuaj asgjë, të lutem”, iu përgjigj Scrooge. “Eja dhe më shikoni mua. A do të vish të më shohësh? ”

“Une do të!” - thirri zotëria plak. Dhe ishte e qartë ai me qëllim për ta bërë atë.

“Faleminderit”, tha Scrooge. “Unë jam shumë i detyruar ndaj jush. Unë ju falënderoj pesëdhjetë herë. Shendet!”

Ai shkoi në kishë, dhe eci nëpër rrugë, dhe shikonte njerëzit që nxitonin andej-këtej, dhe përkëdhelnin fëmijët në kokë, dhe pyeti lypës, dhe shikoi poshtë në kuzhinat e shtëpive, dhe deri në dritare, dhe të gjetura se gjithçka mund t’i jepte kënaqësi. Ai kurrë nuk kishte ëndërrroi që çdo shëtitje - se çdo gjë - mund t’i jepte atij kështu shume lumturi Pasdite ktheu hapat drejt shtëpisë së nipit të tij.

Ai kaloi derën një duzinë herë, para se ta kishte guximi për tu ngjitur dhe për të trokitur. Por ai bëri një vrapim, dhe e bëri atë:

“A është zotëria juaj në shtëpi, i dashur im?” i tha Scrooge te vajze. Vajze e mirë! Shumë

“Po zoteri.”

“Ku është ai, dashuria ime?” - tha Scrooge.

“Ai është në dhomën e ngrënies, zotëri, së bashku me zonjën. Unë do të t’ju tregojë shkallët, nëse ju lutem “.

“Faleminderit. Ai më njeh”, tha Scrooge, me dorën e tij tashmë në bravën e dhomës së ngrënies. “Unë do të hyj këtu, i dashur im”.

Ai e ktheu atë butësisht, dhe anoi fytyrën e tij, rreth derës. Ata po shikonin tryezën (e cila ishte shpërndarë brenda) grup i madh); sepse këta shtëpiakë të rinj janë gjithnjë nervozë në pika të tilla, dhe dëshirojnë të shohin që gjithçka është në rregull.

“Fred!” - tha Scrooge.

Zemër e dashur gjallë, si filloi mbesa e tij nga martesja! Scrooge kishte harruar, për momentin, për uljen e saj në cep me stol, ose ai nuk do të kishte bërë atë, në çdo llogari.

“Pse ta bekoj shpirtin tim!” bërtiti Fred, “kush është ai?”

“Është unë. Xhaxhai juaj Scrooge. Unë kam ardhur në darkë. A do të më lësh të futem, Fred?”

Lëreni të hyjë brenda! Ashtë një mëshirë që ai nuk e shkundi krahun. Ai ishte në shtëpi për pesë minuta. Asgjë nuk mund të jetë më e zemrës. Mbesa e tij dukej njësoj. Kështu bëri Topper kur ai erdhi Kështu bëri edhe motra e shëndoshë kur erdhi. Kështu veproi secili kur erdhën. Festa e mrekullueshme, e mrekullueshme lojëra, unanimitet i mrekullueshëm, lumturi e fituar!

Por ai ishte herët në zyrë mëngjesin tjetër. Oh, ai ishte herët atje. Sikur ai të ishte vetëm aty i pari, dhe ta kapte Bobin Cratchit vjen vonë! Kjo ishte gjëja që ai kishte vendosur të tijin zemër mbi

Dhe ai e bëri atë; Po ai e bëri! Ora goditi nëntë. Jo Bob Një çerek pas. Jo Bob Ai ishte plot tetëmbëdhjetë minuta e gjysmë prapa kohës së tij. Scrooge u ul me të tijën dera e hapur, që ta shohë të vijë në Tank.

Kapelës i ishte hequr, para se të hapte derën; ngushëlluesi i tij gjithashtu Ai ishte në stolin e tij në një çast; largimin me të tijin stilo-laps, sikur po përpiquej të kapërcente orën nëntë.

“Hallo!” u ankua Scrooge, me zërin e tij të mësuar, si afër si ai mund ta sajonte. “Çfarë kuptoni me ardhjen këtu në këtë kohë të ditës?”

“Më vjen shumë keq, zotëri”, tha Bob. “Unë jam prapa kohës sime.”

“Ju jeni?” përsëriti Scrooge. “Po. Unë mendoj se ju jeni. Hapi në këtë mënyrë, zotëri, nëse ju lutem “.

“Onlyshtë vetëm një herë në vit, zotëri”, u lut Bob, duke u shfaqur nga rezervuari. “Nuk do të përsëritet. Unë po bëja më mirë qejf dje, zotëri “.

“Tani, unë do të të tregoj se çfarë, miku im,” tha Scrooge, “Unë nuk do ta qëndroj më këtë lloj gjëje. Dhe prandaj, “vazhdoi ai, duke kërcyer nga stolja e tij dhe duke dhënë Bob një germim të tillë në jelek sa ai sundoi përsëri Rezervuari përsëri; “dhe për këtë arsye unë jam gati për të rritur tuajin rroga!”

Bob u drodh dhe u afrua pak më larg sundimtarit. Ai kishte një ide momentale për ta rrëzuar Scrooge-in me të, duke e mbajtur atë dhe duke thirrur njerëzit në gjykatë për ndihmë dhe një jelek ngushtë.

“Një Krishtlindje e gëzuar, Bob!” - tha Scrooge, me një zell kjo nuk mund të gabohej, ndërsa ai e përplasi me të mbrapa “Një Krishtlindje më e lumtur, Bob, shoku im i mirë, se unë ju kanë dhënë, për shumë në vit! Unë do të rris pagën tuaj, dhe përpiquni të ndihmoni familjen tuaj në luftë dhe ne do të diskutojmë punët tuaja këtë pasdite, mbi një tas të Krishtlindjeve peshkop që pi duhan, Bob! Bëni zjarret dhe blini

një tjetër qymyrguri para se të vë në dukje një tjetër, Bob Cratchit! ”

Scrooge ishte më i mirë se fjala e tij. Ai i bëri të gjitha, dhe pafundësisht më shumë; dhe për Tiny Tim, i cili NUK vdiq, ai ishte një baba i dytë. Ai u bë si një mik i mirë, aq i mirë një mjeshtër, dhe si një njeri i mirë, siç dinte qyteti i mirë i vjetër, ose ndonjë qytet tjetër i mirë i vjetër, qytezë ose lagje, në të vjetër të mirë botë. Disa njerëz qeshën kur panë ndryshimin tek ai, por ai i la ata të qeshin dhe pak ua vuri veshin; sepse ai ishte aq i mençur sa të dijë se asgjë nuk ka ndodhur kurrë mbi këtë globin, për mirë, në të cilin disa njerëz nuk e kishin mbushur e të qeshurit në fillim; dhe duke e ditur se të tilla si këto gjithsesi do të ishte i verbër, ai mendoi mjaft mirë se ata duhet të rrudhosin sytë e tyre në gërvishtje, siç ka sëmundja forma më pak tërheqëse. Zemra e tij qeshi: dhe kjo ishte mjaftueshëm për të.

Ai nuk kishte marrëdhënie të mëtejshme me Shpirtrat, por jetoi Parimi i Abstinencës totale, më pas; dhe ishte gjithmonë thoshte për të, se ai dinte të mbante Krishtlindjet mirë, nëse ndonjë njeri i gjallë posedon njohuritë. Mund që të thuhet me të vërtetë për ne, dhe për të gjithë ne! Dhe kështu, si Tiny Tim vërejtur, Zoti na bekoftë, të gjithë!